

„Силна, пророческа и вдъхновяваща книга.“
—Кристин Кейн, основател на “A21” и “Propel Women”

Приемете своята идентичност
във време на объркване
и постоянно сравняване

ЖИВОТ, КОЙТО НЯМА РАВЕН

ЛИЗА БИВИЪР

автор на бестселърите
„Лъвице издигни се!“
и „Момичета с мечове“.

Скъпи приятели,

Бог ви е създал с уникална цел – да бъдете силни, целенасочени жени! Много от нас обаче, прекалено дълго са били объркани и несигурни. Мирът и радостта ни са били откраднати и постоянно сме се сравнявали с останалите.

Време е да се изправим и да живеем в несравнима красота, сила, добродетел и влияние! Открийте истинската си идентичност в Христа – сияйни в надеждата, верни в служението и любящи във всяко дело.

Това послание е за жените от всички възрасти и за мен е огромна чест да ви благословя с тази книга като мои приятелки и сестри. Моля не се колебайте да я споделяте с всички свои познати. Това е моят подарък за вас!

Живейте смело и дръзновено, с любов, кураж и плам!

Искрено ваша,

Лиза Бивийър
LisaBevere@ymail.com

ЖИВОТ, КОЙТО НЯМА РАВЕН

Лиза Бивър

Without Rival (Bulgarian) by Lisa Bevere
© 2018 Messenger International
MessengerInternational.org
Originally published in English
ISBN: 9780800727246
© 2017 Messenger International

Additional resources in *Bulgarian* by John and Lisa Bevere
are available for free download at: CloudLibrary.org

To contact the author: LisaBevere@ymail.com
This book is a gift from Messenger International and is NOT FOR SALE

Живот, който няма равен
© 2018 Messenger International

Издава ИК „Игъл”
ISBN 978-619-7424-02-7
Гр. Силистра, 2018,
Първо издание

Преводач: Мария Стефанова
Редактор: Любомир Добрев
Коректор: Николай Марков

Допълнителни ресурси на български език са достъпни за сваляне:
CloudLibrary.org

Тази книга е подарък от *Месинджър интернешънъл*, служението на Джон
и Лиза Бивър и НЕ Е ЗА ПРОДАЖБА!

Скъпи мои,

Вие сте дъщери, възлюбени от един несравним Баща, поверено ви е несравнимо послание и обещание в безпрецедентно време. Избрани сте за този момент, който е едновременно велик и ужасен. По тази причина трябва да обичате без страх... да вярвате без задръжки... и да се надявате без мяра.

Съдържание.

1. Идентичност, която няма равна на себе си 7
2. Нашият безподобен Бог 23
3. Обещание, което няма равно 45
4. Не смейте да правите сравнения! 71
5. Когато ви приемат за съперник 91
6. Пол, който няма равен 115
7. Съперничеството между страха и любовта 147
8. Дълбоки кладенци и кладенци на желанията 167
9. Дъщеря, която няма равна 191
10. Живот, който няма равен 215
- Бележки 236

ИДЕНТИЧНОСТ, КОЯТО НЯМА РАВНА НА СЕБЕ СИ

Главното ни желание е да имаме някой, който да ни вдъхнови да бъдем такива, каквито знаем, че можем да бъдем.

Ралф Уолдо Емерсън

Някога имали ли сте съперник?
Нямам предвид приятелско спортно съперничество. Не говоря и за малки деца, които се надпреварват за вниманието и любовта на родителите си.

Говоря за някой, който сериозно ви клевети или хули. Съперникът не е като приятеля или семейството. Когато съперничеството влезе в играта, целта му е не толкова да спечели, а да ви отстрани от игралното поле.

Какво ще стане обаче, ако откриете, че животът, който винаги сте искали, не е в полето на съперничеството? Ако разберете, че не се налага да изгубите, за да се откажете от играта? Ако откриете, че *не можете* да изгубите? Какво ще стане, ако не само можете да мислите извън обичайните граници, но и да живеете извън тях?

Преди доста години прочетох книга, според която края на познатия ни свят ще настъпи заради общото отчуждение (а не заради извънземно нашествие). В нея се твърдеше, че ще настъпи време, когато светът ще се разде-

Живот, който няма равен

ли на два противоположни лагера или мирогледа. Когато настъпи това общо разделение, ще е много лесно да се подтикнат враждуващите фракции към конфликт, докато не настъпи пълен апокалипсис.

Всяко такова систематично и глобално разделение ще започне на много по-лично ниво. Може да започне в разделенияте домове, пълни с наранени хора с разкъсани сърца. Има реални сили, които шепнат лъжливи инсинуации и нападат умовете, волята и емоциите ви с надеждата да ви накарат да се обърнете срещу себе си и после срещу останалите.

Трудно е да избегнем посланията и посланиците, които ни казват, че не сме достатъчно добри, достатъчно млади, умни, бързи и богати. Ние сме подложени на бомбардировка с надеждата да се свием дотолкова, че да паснем на техните очаквания. За човешката природа е естествено, че искаме да отклоним неспирните атаки, които внушават, че никога не сме достатъчни. Когато тормозът достигне критична точка, някои ще се поддадат като започнат да се вписват и копират, а други ще се разбунтуват докато контраатакуват с обвинения.

Съдим, когато сме съдени.

Засрамваме, когато ни е срам.

Мразим, когато не харесваме себе си.

Когато банкрутираме, ни се прииска да ограбим другите. Това е цикъл, в който всички губят и никой не печели. Но какво ще стане, ако думите на Павел са верни?

А благочестието със задоволство е голяма печалба (1 Тимотей 6:6).

Благочестието е способността да приемаме Божията гледна точка. Това значи, че виждаме по какъв начин Той приема останалите и така приемаме начина, по който вижда нас.

Идентичност, която няма равна на себе си

Когато си доволен и се чувстваш наистина удобно в кожата си, това няма да доведе до самодоволство, а ще даде простор на креативността! Обърнете гръб на хулите и разсейването. Очите Му са върху нас, затова можем да издигнем поглед към Него.

Какво става тогава?

Вместо да се съревновавате за нещо, което никога не е било предназначено за вас... ще имате енергия да откриете онова, което е ваше.

Моля се тази книга да донесе яснота в нездравата мъгла на ежедневието. Вместо да се стремите да спечелите състезание, от което нямате полза, искам да сте в позиция да спечелите войната. Води се съвсем реална битка за силата на душата ви. Време е да заемете своето място в света. Нека изобличим лъжите и нещата, които отвличат вниманието ви, за да откриете кои сте в действителност.

Изгубени и намерени

Обичам кучета. Наскоро, докато пътувах в Южна Корея, далеч от дома, любимото ни куче - Тиа, беше прибрано в кучкарник. Явно някакъв работник оставил отворена вратата на дома ни и Тиа напуснала топлината на къщата в опит смело да изследва студената колорадска зима. По някаква причина тя не намерила обратния път до къщата ни. Един все още неизвестен съсед бил достатъчно любезен да я подслони през нощта и на следващия ден да я отведе в приюта за животни.

Тиа имаше табела, но тя беше почти безполезна, защото вече не поддържахме телефонния номер, записан на нея. Към бъркотията добавете и факта, че разрешителното ѝ било изтекло (съжалявам, мислех, че регистрацията е еднократна) и имате любимо домашно куче без глас или идентификационни маркери, чрез които да намери дома си.

Аз бях в Сеул, Корея, в пълно неведение. Синовете ми мъдро бяха решили да скрият нещастията на Тиа, но без съмнение в дома ни беше настъпила паника. Те я търсили, но не я откривали никъде. Бояли се, че са я хванали койотите. Като последен вариант, почти на шега, последвали нечий съвет и се обадили в приюта.

Когато Остин отишъл в приюта и видял Тиа, не бил убеден, че това било нашето куче. Изпитанието така било променило поведението ѝ, че тя изглеждала по-скоро потисната, отколкото радостна, че го вижда. Останала в ъгъла на клетката, тресяла се и се страхувала. Остин платил еквивалента на нощувка в хубав хотел и някакви здрави глоби (явно изтекло разрешително се наказва сериозно), тя отново била наша и можела да се прибере у дома.

Когато се прибрах и научих цялата история, бях малко наранена. Не от синовете, а от кучето ни. Тиа беше наш домашен любимец повече от 10 години и това беше първото ѝ отдалечаване от дома без да се върне сама. Бях загрижена... защо сега? Дали катарактата ѝ не влияеше на зрението? Дали напредналата ѝ възраст не я беше дезориентирала? Дали ме е търсила?

Накрая причината, поради която беше избягала, вече беше без значение. Тя принадлежеше на семейството ни и това, че не успя да намери пътя да се прибере, не отменяше този факт. Бяхме я търсили, платихме глобата, подновихме разрешителното и тя беше освободена от „клетката на срама“ и се върна на мястото си – на леглото в краката ни. Една погрешна нощ не беше причина да я изоставим.

Вероятно знаете накъде бия с тази история. Ако ние (не-съвършените собственици на домашно животно) бихме направили това за едно куче, какво би направил небесният ни Баща за нас? Първата стъпка към опознаването на идентичността ни е в това какви сме за Него. Първо Йоан 3:1 ни

Идентичност, която няма равна на себе си
дава поглед към начина, по който ни възприема Бог.

Каква чудна любов ни е дал Отец! Просто погледнете – наречени сме Божии деца! И наистина сме такива. Но това е причината още светът да не ни разпознава или да ни приема сериозно, защото няма представа Кой е Той и какво е намислил (Message).

Нека поговорим за това колко прекрасна е Божията любов. Тя извиква благоговение, тя е вълнуваща и грандиозна, надминава всичко. Тя е напълно противоположна на земната или обикновената любов. Дълбочината ѝ е достатъчна, за да ни накара да ѝ се дивим. И тази чудна любов е продължение, нещо като бонус към покупка, но по-добро, защото е подарък към подаръка. Беше ни подарено спасение. Бог ни видя в окаяното ни, робско състояние, как сме се сгушили страхливо в ъгъла на някакво религиозно човешко общество и плати цената да ни спаси. Прибра ни, поднови разрешителното ни и ни разпозна като Свои. (Всичко това още преди даже да се изкъпем!) Вие наистина сте Негови. И Той обича децата Си по удивителен начин. Обича ги уникално.

Еднакви или уникални?

Често в човешките си усилия да постъпваме честно се изкушаваме да мислим, че Бог ни обича еднакво. Колкото и добре да ни прозвучи това първоначално, *еднакво* не е достатъчно. Думата *еднакво* предполага, че сме взаимнозаменяеми. Като например: „О не, счупих си лилави-те очила от Таргет, надявам се да имат още един чифт в магазина.“ Или, ако използвам примера от преди малко: „Кучето, което обичам повече от 10 години, избяга. Всичко е наред, просто ще си купя друго и ще го обичам също толкова силно.“

Живот, който няма равен

Това не ми стига и не вярвам, че и за Бог е правилно и достатъчно. И ще ви кажа защо.

Един следобед легнах да подремна. Проблемът беше, че седях пред лаптопа, а не в леглото, когато заспах. Главата ми падна напред и стреснато се събудих пред 8 страници с буквата „т“.

В този момент усетих, че наистина трябва да отида да си легна. Затова взех кучето до краката си и отидох в спалнята. Докато заспивах чух Святият Дух да прошепва: „Не обичам децата си поравно и еднакво.“

Шокирана седнах в леглото. Откъде дойде тази богохулна мисъл? Измърморих: „Трябва да ни обичаш еднакво и поравно, иначе не е честно.“

Отговорът на протеста ми беше: „Не, не трябва. *Поравно* предполага, че любовта Ми може да бъде измерена, а Аз те уверявам, че не може. *Еднакво* ще значи, че децата Ми са заменими или взаимно сменяеми, а те не са. Сърцето Ми не е разделено на отдели. Никой не може да заеме чуждо място или да измести някого от него. Защото Аз не обичам децата Си поравно и еднакво, а неповторимо и уникално.“

Поемете си дъх и ме чуйте. *Бог ни обича по неповторим, уникален начин, а не поравно и еднакво.* Вярвайте ми, уникалното е по-добро.

Аз не обичам децата си поравно и еднакво, а неповторимо и уникално. Ако имате повече от едно дете, вероятно ще ме разберете. Когато се роди второто, третото и така нататък, любовта ви не се разделя. Тя се умножава по неизмерим начин. Не можете да определите количествено любовта си към всяко отделно дете, дори да се опитате. Как можете да измерите привързаността на сърцето? Любовта ви към всяко дете е единствена по рода си. Всяко събужда родителската ви любов по различен начин. Интересното е, че можете да

обичате някакво уникално качество в едното си дете и напълно противоположното качество в другото. Например имам една борбена внучка, която е същински ураган. Тя е сестричка на първородния ми внук, който е внимателен и мил. Аз не ги сравнявам. Обичам, радвам се и оценявам различните им подходи към живота. Не искам да се държат по един и същ начин. Никой от тях не заема по-голямо място в сърцето ми от другия, обичам ги и двамата изцяло, по уникален начин.

„Еднакъв, равен“ предполага още, че Божията любов е измерена или измерима. А това не е така. Тя е безкрайна. „Уникален“ носи толкова по-голяма дълбочина. Има само един като вас! Свети Августин го казва най-добре: „Бог обича всеки от нас все едно всеки е единствен по рода си.“

Любовта на нашия Отец не може да се оприличи на тава сладки или черешов пай, нарязан прецизно от любящ родител на еднакви парчета, така че никое дете да не се чувства пренебрегнато. Неговата чудесна любов не се дели на порции. Разбирате ли, че Той ви обичаше преди началото и любовта Му няма край? Можете да се отвърнете от Него, да избягате и да си постелите в ада, но действията ви няма да спрат любовта Му. (Кой обаче ще иска да спи в ада?)

Чрез пророк Еремия, Господ ни каза следното за любовта Си: **Да, с вечна любов те възлюбих и те привлякох с милост** (Еремия 31:3).

Обърнете внимание на глаголното време – минало. Любовта Му е нещо уредено, решено. Той те обикна, истинския теб, неповторимия теб, с вечна, непреставаша любов, която не гледа възраст или тегло. Той те обикна, когато беше млад и глупав. Обича ме по-зряла и странна. Бог е любов. Нашият Баща не *изпитва* любов към вас... Той е любовта към вас.

Прекрасната любов на Отец към нас е безкрайна, лична и уникална. И вие сте обичани по неповторим начин,

Живот, който няма равен

защото сте създадени неповторими.

„Неповторим“ означава „единствен пример, прототип или единствен екземпляр“ и любимото ми определение - *безподобен или единствен по рода си*. Единствен нашият Бог Отец е ненадминат, единствен по рода си, затова не бива да се изненадваме, че в Неговите очи сме единствени по рода си дъщери. Това изключва всяка причина да се съревноваваме помежду си.

Вие сте единствени по рода си!

Вие сте началото и краят на себе си. Няма матрица, предвидена за масово производство. В тази посока на мисли, няма копия, еднакви или равни. Нямате съперник в начина, по който Той изразява любовта Си към останалите или към вас. Никой не може да бъде като вас!

Бог създаде ваша уникална ДНК и изгради скелета ви тайно, за да изненада света. Той създаде начина, по който ще се изразява сърцето ви; Той беше архитектът на усмивката ви и на мелодиката на гласа ви; той направи всички ваши черти с най-топли мисли единствено и само за вас. Той празнува заедно с родителите ви първата ви усмивка и с привързаност проследи първите ви стъпки.

Заради нежната Му, целенасочена грижа, в живота ви има множество области, които изразяват и отразяват по уникален начин любовта Му. Той вътка всички изключителни черти и таланти във вас – Неговата дъщеря. Той знаеше, че всяко качество ще се изрази най-добре чрез женската ви форма.

Той знаеше, че ще Го представяте и ще общувате най-добре с Него като дъщеря. По тази причина избра женския пол за вас. Между бащи и дъщери съществува нежна връзка.

Той не мислеше за друга дъщеря, докато ви създаваше... вие сте Неговата радост!

Това означава, че няма да се справите по-добре, ако сте по-висока, по-ниска, по-черна или по-бяла.

Идентичност, която няма равна на себе си

Означава още, че няма да сте по-добър носител на любовта, която ви повери, ако бяхте мъж. Бог не обича синовете Си по-силно от дъщерите. Нито обича еднакво и двата пола. Той обича жените и мъжете по уникален начин. Вероятно докато сте растели сте чували шепот или дори викове, че родителите ви предпочитат син. Може би е имало момент, в който и вие сте си пожелавали да бяхте родили момче. Но знаете ли... Бог не е искал друго.

Нашият Баща се е зарадвал, когато сте поели първия си дъх и с течение на времето ангелите на небето са се радвали заедно с Него, когато сте се новородили като Негова дъщеря в Духа.

Възлюбени, във вас няма абсолютно нищо случайно.

Неповторима дъщеря

Какво означава всичко това? Означава, че Той носи повече от достатъчна неизмерима, неизчерпаема любов към нас. Няма нужда да се борите за място край масата или да печелите любовта Му. Никой не може да ви отстрани или замести... нямате съперници.

Но, приятели, ние сме точно това: Божии деца. И това е само началото. Кой знае как ще приключим! Но знаем, че когато Христос се разкрие напълно, ще Го видим и като Го видим, ще станем като Него. Всички ние, които очакваме Неговото идване, нека бъдем готови, с искрящата чистота на Исусовия живот като модел за нашия (1 Йоан 3:2-3, Message).

Заедно ще открием как да бъдем себе си изцяло, а не някой друг, в опита си да спечелим любовта и одобрението на останалите. Ще спрем да се сравняваме с другите, защото сравнението не е вдъхновение. Сравнението мами нас и целия свят за това кои сме наистина. Има ли нужда от сравнение или съперничество, когато ценността

Живот, който няма равен

и същността ни са свързани с вътрешната ни уникалност? Само ще се изтощим. Вие сте неповторими дъщери и носите безподобна светлина, като сте способни да се борите по уникален, неповторим начин.

И понеже сме създадени в тези превъзходно оформени и прекрасно действащи части на Христовото Тяло, нека просто вървим напред и да бъдем това, за което сме създадени, без да се сравняваме завистливо или гордо с останалите или да се опитваме да бъдем нещо, което не сме (Римляни 12:5-6, Message).

Този пасаж от Библията разкрива две основни неща, които могат да ни отклонят от уникален живот: гордост и завист. Качеството *уникалност* и *безподобност* не значи, че сте успели. Означава, че предстои пътуване, част от пъзела и функция в Тялото, с която трябва да допринесете.

Гордостта прекъсва връзката ни с Тялото, като ни прошепва фантазии, които ни издигат високо и ни карат да си казваме: „Моята роля е най-важна. Аз съм самостоятелен, самодостатъчен, важен, арогантен и възвисен.“

От друга страна, *завистта* ни изкушава да пренебрегнем индивидуалната си роля, дадена ни от Бога в света, като омаловажава задачите ни. Завистта казва: *Не ценя ролята си, защото искам да ми се махнеш от пътя и да получи своята.*

Тези две неща са като остриета на двуостър меч, създаден да отстранява и да откъсва групи хора от тяхната функция и място. Понякога настройва групи хора едни срещу други, като атакува членове на Христовото Тяло със съперничество и изкривяване на гордостта на половете, докато жените не станат плячка на завистта към пола.

Бъдете приятел на всички нас като не изневерявате на себе си. Време е Божиите дъщери да се радват на „уни-

Идентичност, която няма равна на себе си

калност“ и да спрат да се задоволяват с „еднакво или по-равно“ или да се състезават за „повече“. Вие всъщност давате разрешение за проява на неуважение като не изразявате истинската си същност. Хората винаги могат да различат фалшификата или копие от оригинала. Дори да не го виждат, ще го почувстват и чуят в неискрените, неубедителни думи, действия и външен вид. Има голяма разлика между това да следвате нечий пример и да копирате. Това е причината да сте така неудовлетворени и потиснати, когато се опитвате да сте някой друг. Животът е като тест с няколко отговора и единствените грешни отговори са тези, които не избирате сами.

**Никой не
може да ви
отстрани или
замести...
нямате
съперници.**

Като се отричаме от уникалния си начин на себеизразяване, ние пренебрегваме целта на Божията любов. И, моля ви, разберете, че начинът, по който изглеждате, трябва да е най-малката ви грижа. Толкова много хора смятат, че изразяват уникалността си чрез облеклото, косата, бижутата и грима. Това са просто аксесоари и са далече от дълбокото откровение за личността ви.

Истината е, че можете да изглеждате различни и пак да не разбирате какво е уникалност.

Нека не си губим повече времето да се оглеждаме и да позволяваме на постоянно променящото се обществено мнение да ни наложи имитаторския си образ или идеи. Нека уверено прегърнем всичко, което Бог е създал да покажем по уникален начин.

На кого принадлежите?

Не искам да знам с кого общувате. Не ми трябва имената на родителите, училището или работодателя ви. Искам да знам името на онзи, който е дал живота Си да ви откупи. Но изтървате толкова много, ако смятате, че об-

Живот, който няма равен

сегът на жертвата Му стига дотук. Когато ви е намерил, Той не ви е оставил там, където сте били преди. Той ви е издигнал. И ви е дал благодатта на Своята праведност.

Кажете го сега, дори да е само шепот в сърцето ви: *Аз съм Негова и Той е мой.*

Вечният ви Баща е единственият, който има право да определи какви сте. Майка ви ви е заченала, износила и се е грижила за вас, но небесният ви Баща е замислил, създал и изговорил съществуването ви. Когато бяхте изгубени, Той ви изкупи, за да може отново да ви назове Свои. Ще дойде денят, когато времето, такова каквото го познаваме, ще свърши. Тогава Той ще ни съживи и ще осъзнаем, че земният живот е само семенце и на небето ще разцъфтим в най-истинската си форма.

Не знам къде ви е поставил животът в момента, но ви моля да разберете, че мястото, времето и обстоятелствата постоянно се менят. Истински важното в приливите и отливите на живота е кои сте и на кого принадлежите.

В началото на тази глава поставих любим цитат от Ралф Уолдо Емерсън: „Главното ни желание е да имаме някой, който да ни вдъхнови да бъдем такива, каквито знаем, че можем да бъдем.“ Бог е този някой. Всичко, което е и прави Той, ни носи вдъхновение. Създателят майсторски сътвори всичко, което виждаме, чуваме и знаем като мироздание, за да ни свърже отново с божествената ни идентичност. Изпрати Сина Си, за да възстанови връзката ни с Него.

След като връзката с истинската ни идентичност вече е възстановена, прекалено много хора се задоволяват да се самоопределят с плитките модели *какво правят* или *какво имат*, или дори *кого обичат*. Но е глупаво да обвързвате идентичността си с нещо, което лесно може да ви бъде отнето. Работата се сменя, уменията може да бъдат изгубени, а нещата – откраднати. Могат да ни бъдат отнети дори важни взаимоотношения. Онова, което имате

Идентичност, която няма равна на себе си

и правите, обкръжението ви, могат да се променят, но е жизненоважно никога да не губите себе си и Създателя, на когото принадлежите.

Ако знаете само накъде отивате, съществува риск по пътя да изгубите себе си. Ако знаете само какво сте призовани да вършите, може да направите компромис със себе си, за да постигнете целта си.

И така стигаме до стария въпрос: **Какво ще се ползва човек, ако спечели целия свят, а изгуби живота** (душата) **си?** (Матей 16:26).

Да знаете *кои сте* е много по-важно от това да знаете какво правите и дори какво бихте могли да направите. Тъй като е ваш Създател, Бог може да ви каже доста за това кои сте. И това, което сте наистина, носи в себе си откровението за това какви можете да бъдете.

Кои сте вие?

Няма нужда да гледате какво сте направили и дори през какво сте преминали. Не се описвайте чрез онова, което правите. Няма защо да съобщавате семейното си положение – неженени/неомъжени, разведени, женени/омъжени или сгодени. Това не е Фейсбук. Това не е за мен или за тях.

Искам *вие самите* да знаете кои сте.

Преди да продължим, вземете химикал, затворете очи и помолете Създателя ви да ви прошепне уникалното си описание и цели за вас. Не се страхувайте, че си измисляте думи пълни с любов и висока оценка. Той наистина ви вижда така. Замълчете за миг и разберете. Предизвиквам ви да запишете трите думи или фрази, които ви прошепне. Когато приключите с това упражнение, погледнете думите, които сте чули, когато сте успели да изтикате от съзнанието си всякакви други определения за личността ви и сте чули какво Бог шепне за живота ви. Изненадани

Живот, който няма равен

ли сте поне малко от списъка? Кога сте се виждали от тази гледна точка, отдавна ли?

Искам да ви уверя, че Бог никога няма да ви говори нещо в противоречие със Словото. *Святият Дух съживява онова, което Божието слово описва*. Но трябва ли, понеже имаме Библии, само да четем и да спрем да слушаме? Преводът на Евреи 12:28 в Message ни уверява, че „Бог не е безразличен наблюдател“. Вярвам, че небесният въпрос, зададен седем пъти в книгата Откровение, остава и днес покана към нас:

Будни ли са ушите ви? Слушайте. Слушайте думите на вятъра, Духа, който минава през църквите (Откровение 2:7, 11, 17, 29; 3:6, 13, 22, Message).

Фактът, че този въпрос се повтаря седем пъти в рамките на една книга от Библията, може единствено да подчертае важността му... и ме кара да проумея, че мога да съм будна, а ушите ми да са заспали. Силно се надявам тази книга да събуди ушите ви и да чуете.

Можем да се обърнем и да чуем Божия глас. Какво може да стане, ако поканим Святия Дух да ни говори точно за онези неща в живота ни, за които сме обявили, че мълчи? Ще Му позволите ли да ви говори очи в очи? Позволявате ли на Бога да говори конкретно за вашите приятелски взаимоотношения, брак и семейство? Понякога имаме навика да оставаме глухи за Божиите предупреждения и тогава изтърваме нещата, които Той иска да вложи в нас. Когато поотделно, като индивиди, решим да слушаме, започваме да чуваме заедно, като Тяло. Ще се осмелим ли да събудим ушите си и да слушаме?

Не можем да си позволим да се усъмним в определената ни от Бога уникална съдба. Ако го направим, ще подкопаем с колебание, страх или гняв онова, което ни е било поверено. Бог иска да изкупи, възстанови и промени иден-

Идентичност, която няма равна на себе си

тичността ни, за да не остане случай, време или име от миналото, което да ви определя. Да, времето, критиката и събитията могат да ви пречистят – те имат потенциала да оформят живота ви, но не са негова същина. Същността му е Бог.

Бог чистосърдечно ви е издирил, защото ви обича по уникален начин и вие сте уникален израз на любовта Му към хората. Идентичността ни като Божи деца едва започва да намира външен израз, щом всяко от Божиите деца се превърне в това, за което е създадено. В свят, където всички се опитват да открият себе си или да се променят, Той завършва започнатото. Тази книга е покана да Го търсите... за да ви се разкрие!

Живот, който няма равен

Въпроси за обсъждане

1. Защо е по-важно да знаете кои сте, отколкото къде отивате?
2. Обсъдете защо „уникално“ е по-добре от „еднакво“ или „поравно“.
3. Кои са съперниците, които накърняват или намаляват способността ви да приемете идентичността си и да получите Божията любов?
4. Трудно ли ви е да опишете себе си без да споменавате с какво се занимавате? Защо?
5. Какво ви прошепна Бог?

НАШИЯТ БЕЗПОДОБЕН БОГ

*Думите, отпечатани тук, са концепции.
Трябва да минете през опыта и преживява-
нията.*

Свети Августин

Няма друг като Него

В края на 80-те години християнската музика за хва-
ление започна да се променя, когато „Интегрити
Мюзик“ представи тук, в Северна Америка, музика от цял
свят, от всички континенти. Всеки месец семейството ни
с нетърпение очакваше да пристигне следващата касета
от абонамента (да, наистина съм толкова възрастна) и да
я пускаме до скъсване. Любимите ни песни бяха прена-
вивани толкова пъти, че докато настъпеше моментът съ-
пругът ми да се върне от поредното пътуване и да ги чуе,
внимателно миксираните високи и ниски тонове почти не
съществуваха. Една от касетите ни беше особено люби-
ма – *Радвай се, Африка*. Още виждам как вторият ни син,
Остин, облечен в дрешки с Мики Маус, се люлее на дър-
вено конче и косата му подскача в ритъм, докато тактува
по думите на песните.

Живот, който няма равен

В една от песните, водачът на южноафриканското хваление вмъкваше пламенно фразата „Няма друг като Него!“

Без грам колебание, тригодишният ми син се стараяше да наподобява пламенното изявление на певеца всеки път, когато пуснехме песента.

Един ден Остин ми зададе въпроса, който би трябвало да предвидя.

„Мамо, защо никой не харесва Бога?“

Направих всичко възможно да му обясня, че фразата не е „никой не харесва Бог“, а „няма друг като Него“.*

**На английски звученето на фразите е близко – “nobody likes God” и “nobody like God”. Бел.прев.*

„Сам Бог“ не означава, че служим на самотен или отегчен Бог. Както и фразата „няма друг освен Него“ не означава, че никой не иска да е покрай Него.

Бог не наблюдава и да изчаква пасивно. Той се е погрижил за всичко и сега си почива в свършената работа, като се радва, когато децата Му Го молят да разкрие историята.

Святият и Всемогъщият не стои отвън, с поглед вперен навътре.

Погледът Му върху миналото, настоящето и бъдещето е някак синхронизиран, за да види края в началото и да започне нещата щом ги е приключил.

Чрез нас иска да бъде вътре и да гледа навън не защото има нужда от очите ни, а защото ние се нуждаем от зрението Му.

„Всевишният Бог“ е описание за Бог над всичко, което бихме сметнали за високо. Псалмистът прелива от благоговение при това откровение в Псалм 96.

Пейте на ГОСПОДА нова песен, пейте на ГОСПОДА, цяла земя!

Пейте на ГОСПОДА, благославяйте името Му, въз-

вестявайте от ден на ден спасението Му! Прогласявайте между езичниците Неговата слава, между всичките народи – чудните Му дела, защото ГОСПОД е велик и всеславен, страшен е над всички богове. Защото всичките богове на народите са нищо (или: суети, идоли), а ГОСПОД е направил небесата. Пред Него са блъсък и величие, сила и красота са в светилището Му. Отдайте на ГОСПОДА, вие, племена на народите, отдайте на ГОСПОДА слава и сила! Отдайте на ГОСПОДА славата на името Му, донесете принос и елате в дворовете Му, поклонете се на ГОСПОДА в свято великолепие! Треперете пред Него, цяла земя! (стихове 1-9).

Писанието нееднократно поставя този въпрос под една или друга форма: „Кой е като Всевишния?“

Това не е риторичен въпрос, зададен да предизвика размисли у нас. Това е животоопределящо питане, което иска непоколебим отговор: „Никой!“. Нашият отговор на тази декларация за Неговото превъзходство ни поставя в положение да получим или несъзнателно да отхвърлим онова, което Бог има за нас. Знаете ли, едно време имало един, който си е въобразил, че е като Всевишния. Принц на ангелите, който в много отношения е бил връх на съвършенството. Познаваме го като Сатана, но тогава се е казвал Луцифер, син на зората, архангелът, който е отговарял за хвалението. Като такъв той е видял Божията слава и е стоял в святото Му присъствие в Тронната зала. Езекиил 28:12-17 го описва по следния начин.

Ти си печат на съвършенството, пълен с мъдрост и съвършен по красота.

Ти беше в Едем, в Божията градина, с всякакви скъпоценни камъни беше обсипан, всичко из-

Живот, който няма равен

кусно направено в гнезда и нанизани по теб; в деня, когато си бил създаден, и те са били направени. Ти беше херувим помазан, за да закриляш; и аз те поставих там; ти беше на Божия свят хълм, ходеше сред огнени камъни. Ти беше свършен в пътищата си от деня, когато беше създаден, докато се намери беззаконието в теб. От голямата ти търговия вътрешността ти се изпълни с насилие и ти съгреши; затова те отхвърлих като скверен от Божия хълм и те унищожих отсрещо огнените камъни, херувиме закрилящ! Сърцето ти се надигна заради красотата ти, ти поквари мъдростта си заради блясъка си...

Бог го създаде великолепен, изпълнен с мъдрост и свършен във форма и функция. В един момент преклонението му трябва да е намаляло. Вероятно се е свело до възхищение. Пътеката на прегрешенията му е неясна, но знаем, че това великолепно и мъдро създание е започнало да смята Създателя си за свой съперник. В поклонението има разбиране, че извън Бога си нищо. Исая описва падението му по следния начин:

Как си паднал от небето, ти, сияйна звезда, сине на зората! Как си отсечен до земята, ти, който тъпчеше народите! А ти казваше в сърцето си: На небесата ще се изкача, над Божиите звезди ще извися престола си и ще седна на планината на събранието в крайния север, ще се изкача над висотата на облаците, ще бъда подобен на Всевишния! (Исая 14:12-14).

Той не можа да стане подобен на Всевишния... успя само да се самоунищожи и Луцифер – утринната звезда, стана Сатана – измамникът. Това падение започна в сърцето му. Той започна в свършенство и завърши опет-

нен. Ние сме опетнени и несъвършени по рождение и в Христос, чрез новорождението си, оздравяваме и ставаме съвършени. Гордостта ни насърчава да се покланяме на себе си, а смирението детронира егоизма на гордостта. Когато Исаия видя Господа, той беше погубен.

Тогава казах: Горко ми, защото загинах! – понеже съм човек с нечисти устни и живея между народ с нечисти устни – понеже очите ми видяха Царя, ГОСПОДА на Войнствата (Исаия 6:5).

Неговата гибел събуди Божието снабдяване и един от огнените камъни, сред които беше ходил Луцифер, беше донесен при смирения Исаия.

Тогава един от серафимите долетя при мен и имаше в ръката си разпален въглен, който беше взел с щипци от олтара. И го допря до устата ми и каза: Ето, това се допря до устните ти, и беззаконието ти се отне, и грехът ти се очисти (Исаия 6:6-7).

Ако Го търсим, Го намираме. С това откровение Му се покланяме и заявяваме, че само Той е свят, само Той е добър, само Той е пътят, истината и животът. Единствено Той е Всевишният Бог.

Самото съществуване на Бога е безпрецедентно. Той е без прецедент или предходна база за сравнение. Преди Него не е имало никой. Нашият Бог не е резултат от еволюция. Той беше, е и ще бъде. Както разбрахме, уникални сме и нашият Бог е сътворил уникалността.

Преди Него не е имало богове, затова не бива да имаме богове преди Него. Макар Бог да е невидим, съществуването Му е неоспоримо. Посланието към римляните потвърждава:

Но основната реалност на Бога е достатъчно ясна.

Живот, който няма равен

Отваряте очи и ето я! Ако погледнат внимателно създаденото от Бога, хората винаги са могли да видят онова, което не се вижда с физическите ни очи: например вечната сила и тайнството на божественото Му създание. Затова никой няма извинение (Римляни 1:19-20 Message).

В превода English Standard Version стихът гласи:

Понеже това, което е възможно да се знае за Бога, им е известно, защото Бог им го изяви. Понеже от създанието на света това, което е невидимо у Него – вечната Му сила и божественост – се вижда ясно, разбираемо от творенията, така че те са без извинение (VBG).

Цялото мироздание потвърждава, че Създателят му е реален, но да дефинираме Бога е нещо съвсем различно. Надявам се тази глава да събуди духа ви и да усилите духовната ви връзка с Него.

Вече казахме, че сме неповторими дъщери, защото небесният ни Баща ни обича по неповторим начин. За да се свържете по-дълбоко с дадената ви от Бога идентичност е задължително да разбирате истински съдържанието на този божествен дар. Нека разберем повече за това кой е нашият несравним Бог. Речникът „Мериам-Уебстър“ определя Бог като „Съвършения в сила, мъдрост и добрина, почитан като Създател и Владетел на вселената“.

Може да ви се стори, че това определение е всеобхватно и окончателно, но това е само началото. Между реалните предизвикателства на ограничения ни земен език и борбата на земната ни гледна точка, можем да имаме единствено ограничено понятие за Неограничения Бог. Как можем да намерим думи, с които да опишем Онзи, чието откровение ни оставя безмълвни?

Бог е извън всяко определение.

За да дадем определение на нещо, трябва да обхванем същината му с думи, които възплъщават обекта. Бог надхвърля тези параметри, като замества самия ни език.

Добре. Да забравим определението. А можем ли да дадем описание? Това също е невъзможно. Как да придадем яснота на неясното очертание, когато сме заслепени от светлина, до която не можем да се доближим?

Той ще се появи точно навреме и пристигането Му е гарантирано от Благословения и Неоспорван Владетел, Царя, Всевишния Бог. Той е единственият, когото смъртта не може да докосне, светлината Му е толкова ярка, че никой не може да се приближи. Човешки очи никога не са Го виждали – окото не може да Го възприеме! Почит и вечно управление! О, да (1 Тимотей 6:15-16, Message).

Ако очите ви даже не могат да „обработят“ вида на Господа, как тогава можем да направим нещо повече от това да си създадем обща представа за Него? Думите ще ни изневерят и ще повторим казаното от Йов, след като Бог му показва в урагана: **Слушал бях за Теб със слушането на ухото, но сега окото ми Те вижда. Затова се гнуся от себе си и се кая в пръст и пепел (Йов 42:5-6).**

Много харесват тези стихове във версията Message:

Признавам, че някога живеех със слуховете за Теб, сега научавам всичко от първа ръка – от собствените си очи и уши! Съжалявам, прости ми. Никога повече няма да правя така, обещавам! Никога няма да живея с остатъците от чужди думи, с трошици от слухове.

Това откровение за Бога събуди по-силен глад в Йов. Прекалено много от нас се задоволяват с откровение за Бога, което можем да опишем като „остатъци и трохи“.

Живот, който няма равен

Стига ни да слушаме проповеди, да гледаме клипове, да лайкваме постове във Фейсбук или Инстаграм и да туиуваме остатъците от чуждия банкет. Във всичко това няма нищо лошо, но в сравнение с Божията гощавка, това са остатъци и трохи. Истината е, че Бог иска да ви нахрани с верността Си. Искам да събудя апетита ви, защото има голяма разлика между това да говорите за Бога и да слушате Бог, който ви говори.

Знам, че има хора, които казват, че служим на Бог, който вече не говори. Но такива разсъждения са обида за самата Му природа. Дори да е избрал да замълчи, гледката на мирозданието ще стане Негов глас. Той изпрати Святия Си Дух да ни утешава и съветва. Когато четем Библията именно Божият Свят Дух ни наставлява и води в истината. Бог не е глухоням идол. Бог не е Баща, който слуша без да отговаря. Ако не приемем тайнството на Божията същност, няма да знаем как да се приближим към Него. Бог говори по различни начини – чрез Словото Си, чрез мирозданието, чрез слугите Си, в сънища и видения и чрез членове на Тялото Христово. Молила съм се и вярвам, че Той ще ви говори чрез страниците на тази книга. Бог винаги говори. Въпросът е дали Го слушаме или Го ограничаваме. Важно е да приемем напълно този Бог, който вдъхва несравнимо и неограничено възхищение и да вярваме, че Той иска да общува лично с нас.

Брилянтният теолог Тома Аквински почти цял живот пише за Бога. Едновременно свещеник и философ, той се стреми да обедини научните открития и знанията си за нашия Създател. Три месеца преди смъртта си обаче, Аквински получил видение за вечността и страхопочитанието, което изпитал, го накарало да напише последните си думи и да остави перото настрана. Той пише:

Дойде краят на труда ми. Всичко, което съм написал,

ми се струва като сламка пред това, което ми е било разкрито.

Това е същият човек, който внимателно е изучавал и написал дебели томове, в които е описал Божиата слава и чудото на Църквата. Живял е в епоха, много по-различна от нашата, когато думите са носели по-дълбоко значение и били подбирани с голяма грижа. Възможността да се чете и пише била привилегия, запазена за богатите, кралете или свещениците. Тома Аквински бил много умел ковач на словото, но избрал думата „сламка“, за да опише делото на живота си. Сламата се използва за описание на нещо безполезно. Тя е отпадък от полезното зърно и често се използва за постеля на добитъка и тор за растенията. Той всъщност казва, че писанията - дело на живота му, могат да бъдат положени под нозете на хора и животни.

За него това е най-подходящата аналогия между писанията му за Бога и реалния Бог такъв, какъвто му се е разкрил. Може би тези две изречения говорят повече, отколкото страниците, над които се е трудил повече от 20 години. Тези думи са изтъкани от смирение и почуда, защото Тома Аквински е изпитал онова, което Августин е заявил повече от 1000 години по-рано: „Бог се познава най-добре в това, че не Го познаваме.“

Откровението за Бога започва, когато признаем, че всъщност не Го познаваме. Всяка дефиниция за Него е създадена според човешките концепции и възприятия. Можем да оприличим опитите си да опишем Бога с усилията на дете да опише майка си, докато още се учи да говори. В огромната вселена на живота ние стоим на малка песъчинка и се опитваме да опишем необхватния океан и дълбините му.

Живот, който няма равен

Кой е нашият Бог?

Нашият Отец желае да се приближим до Него, за да Го опознаем, да усетим присъствието Му и да разпознаваме гласа Му. Както има разлика между това да знаем какво е огън и да изпитаме светлината, топлината и парещата му сила, така Бог ни кани да Го опознаем, а не просто да знаем за Него. Ето някои от нещата, които знаем за Бога със сигурност, защото така се е представил в Писанието:

Аз съм... Един - Второзаконие 6:4, Марк 12:29, Галатяни 3:20, 1 Тимотей 2:5, Яков 2:19.

Аз съм... Алфа и Омега - Откровение 1:8, 21:6, 22:13.

Аз съм... Онзи, който съм - Изход 3:14.

Аз съм... от века до века - 1 Летописи 16:36.

Аз съм... Начинателят и Усъвършителят на вашата вяра - Евреи 12:2.

Аз съм... Създателят на небето и земята - Битие 17:1.

Аз... мога - Матей 3:9.

Аз съм... любов - 1 Йоан 4:7-8, 16.

Аз съм... сред теб - Второзаконие 6:15, Лука 17:21,
1 Коринтяни 14:25.

Аз съм... истина - Йоан 3:33.

Аз съм... твой изцелител - Изход 15:26.

Аз съм... Дух - Йоан 4:24.

Аз съм... Отец - Йоан 6:46, Филипяни 2:11.

Аз съм... прославен със Сина - Йоан 13:31.

Аз съм... ваш свидетел - Римляни 1:9, Филипяни 1:8, 1 Солунци 2:5.

Аз... се разкривам - Римляни 1:17.
Аз съм... на ваша страна - Римляни 8:31.
Аз съм... над всичко - Римляни 9:5, Ефесяни 4:6.
Аз съм... милостив - Второзаконие 4:31, Римляни 12:1.
Аз съм... верен - 1 Коринтяни 1:9, 10:13, 2 Коринтяни 1:18.
Аз съм... по-мъдър от хората - 1 Коринтяни 14:33.
Аз съм... Бог на мира - 1 Коринтяни 14:33.
Аз съм... ви достатъчен - 2 Коринтяни 3:5.
Аз съм... милостив и щедър - Изход 34, Неемия 9.
Аз... не се гневя лесно - Йоил 2:13, Наум 1:3.
Аз съм... издигнат високо - Филипяни 2:9.
Аз... работя във вас - Филипяни 2:13.
Аз съм... невидим - Колосяни 1:15.
Аз съм... Богът, който идва - Колосяни 3:6.
Аз съм... праведният съдия - 2 Солунци 1:5.
Аз съм... Спасителят на всички хора - 1 Тимотей 2:3, 4:10.
Аз... не съм вързан - 2 Тимотей 2:9.
Аз съм... строителят на всички неща - Евреи 3:4.
Аз съм... справедлив - Евреи 6:10.
Аз съм... жив - Евреи 10:31.
Аз съм... огън пояждащ - Второзаконие 6:3, Евреи 12:29.
Аз съм... светлина - 1 Йоан 1:5.
Аз съм... по-голям от сърцата ви - 1 Йоан 3:20.
Аз съм... Господ, който е, бил е и ще бъде - Откровение 1:18.

Живот, който няма равен

Аз съм... свят - Откровение 4:8.

Аз съм... всемогъщ - Откровение 11:17.

Аз съм... вашата сила - Изход 15:2.

Аз съм... вашата песен - Изход 15:2.

Аз съм... ревнив - Изход 34:14, Второзаконие 4:24.

Аз... не съм човек - Числа 23:19, Второзаконие 4:24.

Аз съм... Бог на боговете и Господар на господарите -
Второзаконие 10:17.

Аз съм... велик, мощен и страшен - Второзаконие 10:17.

Аз съм... безпристрастен - Второзаконие 10:17.

Аз съм... вашето хваление - Второзаконие 10:21.

Аз съм... с вас в битката - Второзаконие 20:4.

Аз съм... воин - Изход 15:3.

Аз съм... ваше обиталище - Второзаконие 33:27.

Аз съм... ваша скала и прибежище - 2 Царе 22:32-33.

Аз съм... единствен Бог - Второзаконие 4:32, 35, 3 Царе 8:60.

И това дори не е изчерпателен списък! Приканвам ви да изследвате всяка от точките, но в тази глава ще се съсредоточа върху три от тях. Първото нещо, за което искам да говоря, е, че Бог е един.

Бог е един

Слушай, Израилю! ГОСПОД е нашият Бог; ГОСПОД е един! Да възлюбиш ГОСПОДА, своя Бог, с цялото си сърце и с цялата си душа, и с всичката си сила! (Второзаконие 6:4-5).

Не правете грешка да смятате, че обозначението „един“

означава, че Бог е пръв в някакво вселенско състезание на богове. Описанието „един“ не толкова придава цифрово изражение на Бога, а изяснява, че Бог е един-единствен. „Един“ означава, че няма друг. Няма бог номер 2, 3 или 4. Единствен Той е достоен, защото единствено Той е Бог. Това съответства на казаното от Исус за най-великата заповед:

А Той му каза: Да възлюбиш Господа, своя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа и с целия си ум. Това е най-голямата и първа заповед (Матей 22:37-38).

Любовта ни към Бога трябва да е единно изражение на сърцето, душата и ума с едно средоточие и съгласие. Единствено Бог е център на вниманието ни и единственият достоен за поклонението ни. Бог разбира, че не се справяме добре с разделено сърце и Той няма да толерира никакви съперничаещи богове, затова този ред на нещата е добър. Тази заповед не е дадена, защото Бог е несигурен за взаимоотношенията Си с нас, тя е за наша защита, за да не се отклоним и да не бъдем подвеждани.

Този пасаж от Писанието може да е объркващ в наши дни, когато не са много хората, които заявяват, че се покланят на други богове. По-вероятно е да се покланяме на идоли, сътворени от човека, вместо на богове с древни имена. От самото начало Бог предупреди децата Си:

Да не си правите идоли или кумири, да не си издигате стълбове и да не поставяте в земята си камък с изображения, за да му се покланяте, защото Аз съм ГОСПОД, вашият Бог (Левит 26:1).

Повечето от нас не са издигнали стълбове или камъни с изображения в домовете или дворовете си, но това не означава, че не носим идолите в сърцата си. *Идол е всичко, което ви дава сили или от което черпите сила-*

Живот, който няма равен

та си. При него отивате, за да получите живот. Може би при него намирате убежище. Той може да варира от нещо земно като храна до участието ви в социални мрежи. Ако прегледате горния списък за това кой е Бог, ще разберете, че Той е нашата сила, живот и прибежище. Никой човек, взаимоотношения, организация или вещь не бива да има власт над вас освен Бог.

 Идол е всичко, което ви дава сили или от което черпите силата си. За някои от нас чувствата са идол. Ако се чувстваме красиви, вярваме, че сме красиви. Ако се чувстваме добре, вярваме, че сме добре. Ако живеем само въз основа на чувствата си, те ще ни излъжат и не след дълго ще ни подведат и отклонят от пътя. Истината е, че сте красиви, защото Бог украсява смирените със спасение (Псалм 149:4). Вие сте красиви, защото Бог „е направил всяко нещо хубаво на времето му“ (Еклизиаст 3:11). Не позволявайте глупави идоли и имиджмейкърите на онова, което светът нарича красиво, да говорят *в живота ви*, когато Бог вече е изговорил благословение *над живота ви*! Давид - воинът, който хвали Бога, описва идолопоклонството по следния начин:

**Техните идоли са сребро и злато, произведение на човешки ръце.
Уста имат, но не говорят; очи имат, но не виждат;
уши имат, но не чуват;
нос имат, но не миришат; ръце имат, но не пипат;
крака имат, но не ходят;
и не издават звук от гърлото си. *Онези, които ги правят, ще станат като тях –
всеки, който се уповава на тях* (Псалм 115:4-8).**

Какво означава „онези, които ги правят, ще станат като тях“? Когато издигнете човешкото, се ограничавате с това, което може да сътвори човекът. Идолите са форми

без функция. Те привидно притежават живот, но нямат сила да го вдъхнат на останалите. Техните поклонници излагат на риск дадените им от Бога сетива, губят гласа си и свободата на движение. Когато се покланяте на Бога, се преобразявате според Неговия образ от слава в слава. Понеже няма друг като нашия Бог, най-добрият начин да покажете уникалното в себе си е да Го търсите. Можете да сте ученици на други хора, но никога техни поклонници.

Бог е Алфа и Омега

Втората истина - че Бог е от века и до века, е друг начин да кажем, че Той е Алфа и Омега. Алфа и омега са първата и последната буква в гръцката азбука. Съчетани в този контекст, тези букви представляват всичко от началото до края. *Алфа* означава „началото, генезиса, раждането, зората, започването и прага“. Що се отнася до *омега*, определението не е така ясно, но тя означава „края, финалната точка, до крайност“. Вероятно определението за омега е по-неясно, защото ние хората сме по-наясно с това, което *е било*, отколкото с това, което *ще бъде*. Това е причината, поради която трябва да се приближим до Бога, за да чуем съвета Му. Само Той е бил до краищата на онова, което наричаме време. Няма друг като нашия Бог. Пророк Исаия ни казва:

Помнете предишните неща от древността – че Аз съм Бог и няма друг; Аз съм Бог и няма подобен на Мен; който от началото изявявам края и от древността – нестаналите още неща; който казвам: Намерението Ми ще се извърши и ще направя всичко, което Ми е угодно (Исаия 46:9-10).

В превода Message стихът гласи:

Живот, който няма равен

Помнете историята си, дългата си и богатата история. Аз съм Бог, единственият Бог, който сте имали и ще имате – несравним, незаменим, който от началото ви казва какъв ще е краят, който през цялото време споделя с вас какво ще се случи и ви уверява: Аз работя дългосрочно, ще направя точно това, с което съм се захванал.

Бог обявява края на нещо още от началото. Заявява Омегата още преди да е записана Алфата. Приканва ни да погледнем назад и да видим верността Му. Той знае как ще свърши всеки ден, когато едва е започнал.

От много време ви показвам как работя: казвах ви предварително какво ще свърша, после *го правех и то беше свършено* (Исая 48:3, Message).

Беше окончателно приключено. Той не остави нищо несвършено, Той няма да се отклони и да промени мнението Си или да се отдръпне. Исус беше последният Му отговор.

И така започнах и ти казах какво ще правя преди то да стане. Затова не можеш да кажеш: Моят бог-идол направи това. Любимият ми изваян бог заповяда това. Всички доказателства са потвърдени от собствените ти очи и уши. Не трябва ли да говориш за тях? И за онова, което беше в началото. Имам още много да ви казвам, съществуват неща, които никога не сте знаели (Исая 48:5-7, Message).

Нашият Бог ни казва от самото начало, за да не се доверим на хора или неща, които са обречени да ни разочароват или подведат. Не трябва ли да говорим за нещата, които е направил Той, вместо онова, което сме направили ние? Не трябва ли да сме по-запознати с онова, което предрича Създателят, вместо с предсказанията на създанията?

После Бог казва:

Това не е вариация на същите стари неща. Това е нещо съвсем ново, нещо, за което не можеш да се досетиш или сънуваш. Когато го чуеш няма да можеш да кажеш: Знаех си (Исая 48:7, Message).

Ето какво ...

Нашият Бог обявява края още в началото.

В Христос Той ни възлюби преди ние да Го възлюбим,
хвана ни преди да паднем,
прости ни преди да помолим,
облече ни в праведност преди да осъзнаем, че сме голи,
и ни очисти преди да осъзнаем, че сме мръсни.

Бог нарече Свои деца и приятели онези, които бяха врагове, чужденци и непознати. И написа историята на живота ни преди да си поемем дъх за пръв път.

Насърчавам ви да видите несравнимия Бог такъв, какъвто е в действителност, и да започнете да Му подражавате като искрено възлюбени, чудесни деца.

Бог е „Аз съм Онзи, Който съм“

Следващото, което искам да разгледам, е *Аз съм Онзи, който съм*. Изход 3:13-14 гласи:

А Моисей каза на Бога: Ето, когато отида при израиелевите синове и им кажа: Бог на бащите ви ме изпрати при вас, и те ми кажат: Как Му е името? – какво да им кажа? И Бог каза на Моисей: Аз съм Онзи, Който съм. И още каза: Така ще кажеш на израиелевите синове: Онзи, Който съм ме изпрати при вас.

Убедена съм, че Моисей си е помислил: “Що за име е това?” Представете си как се запознавате с някого и кога-

Живот, който няма равен

то попитате за името му, той отговаря „Името ми е Аз съм“. А ако поискате допълнителни разяснения, ви казват просто: „Аз съм онзи, който съм.“ Ще се объркате и с право. Представете си как ще протече един разговор: „Здравей, как си, Аз съм?“ Уж говорите с друг човек, а се обръщате към себе си. Объркването ни отразява концепцията ни, че нашият Бог е едно и Той единствен обхваща всичко. Аз със сигурност не съм „Аз съм онази, която съм“. По-точно то описание за нас е: „Аз съм, защото Той е.“

Бог е онзи, който е. Бог съществува, защото съществува. Аз не съществувам, защото съществувам и дори не съществувам, защото родителите ми са се събрали. Всъщност съществувам, защото Бог съществува. Той е Създател на *всички* живи духове.

Понеже Той е „Аз съм Онзи, който съм“, мога да кажа, че *Аз съм в Христос*, който е „Аз съм Онзи, който съм“. Не смятам, че разбираме истински колко мощни са тези пет думи, защото, ако разбрахме, щяхме да живеем с различно съзнание. Светът ще се опита да ни каже кой е Бог, но Той се разкрива в Сина Си. Бог иска да ни се разкрие чрез Сина Си и в този процес да разкрие вас. Един ден Исус се опитваше да помогне на учениците Си да разберат тези истини като ги разпита - Матей 16:13-18.

Когато Исус пристигна в Кесария Филипова, Той попита учениците: „Какво казват хората, кой е Човешкият Син?“ Те отговориха „Някои мислят, че е Йоан Кръстител, някои казват Илия, други – Еремия или някой от пророците.“ Той ги притисна: „А вие? Вие кой казвате, че съм?“ Симон Петър каза: „Ти си Христос, Месията, Синът на живия Бог.“ Исус му отговори: „Бог да те благослови, Симоне, сине Йонов! Не си получил отговора от книгите или от учителите. Моят Отец в небето, самият Бог, ти каза тази тайна - кой съм в действителност. И сега ще ти кажа кой си

ти в действителност. Ти се Петър, канара (Message).

Чувате ли това? Когато имаме откровение за това кой е Исус в действителност, тогава можем да разберем кои сме ние. Симон беше Петър. Той нямаше винаги да е рибар, воден от чувствата си. Щеше да е канара и водач, изпълнен с Духа. Сякаш усещам вълнението на Исус в следващите Му думи в Матей 16:18-19.

Това е канара, върху която ще съградя Църквата Си, Църква така изпълнена с бликаща енергия, че дори портите на ада няма да я удържат. И това не е всичко. Ще имаш пълен и свободен достъп до Божието царство, ключовете, които отварят всяка врата: няма да има повече прегради между небето и земята, земята и небето. „Да“ на земята е „да“ на небето. И „не“ на земята е „не“ на небето (Message).

Когато знаете кои сте... знаете какво имате на ваше разположение. Идентичността и достъпът на Църквата до небесното снабдяване са силно свързани с нейното откровение за Христос. Когато знаем Словото, се молим със Словото и в небето отеква „да“ и „амин“.

Как наричаме Исус?

Концепцията ви за Бога ще се отрази във вас. Начинът, по който възприемате Бога, накрая ще се отрази в живота ви и в житейските ви избори. Един от начините, по който Бог се разкрива в живота ни, е как наричаме Исус. Ако Го наричаме добър учител, Той ще ни учи. Ако Го наричаме мъдър съветник, ще вложи в нас мъдрост. Ислямът нарича Исус едновременно пророк и изцелител. Поотделно тези названия са само слухове и трошици. Но когато наречете Исус с едно име – Христос, Син на живия Бог, тогава

Живот, който няма равен

в живота ви има откровение за Господ Исус. Първо послание на Йоан ни казва:

Който изповяда, че Исус е Божият Син, Бог обитава в него, и той – в Бога. И ние сме познали и сме повярвали любовта, която Бог има към нас. Бог е любов; и който стои в любовта, стои в Бога, и Бог – в него. В това се усъвършенства любовта в нас, че имаме дръзновение в съдния ден, защото, както е Той, така сме и ние в този свят (1 Йоан 4:15-17).

В тази изповед се създава вечна връзка и се затваря пропастта между Неговото изкупление и реалността, в която живеем. Когато говорим Божието слово, се спуска мост върху разстоянието, което ни дели от истината. Ние сме в

**Концепцията
ви за Бога
ще се отрази
във вас.**

положение да можем да се идентифицираме с Бога, заради това кой е Той, а не кои сме ние. Това значи, че аз съм онзи, който Той казва, че съм. Осъзнаването и откровението за всички Божии обещания, до които ми дава достъп позицията „в Христос“, са пряко свързани с начина, по който назовавам Исус. Какъв е Той – Господ, Изцелител, Княз на мира, Начинател и Усъвършител на вярата ми? Наричам ли Исус Господ или просто добър учител?

Понеже Той е любов, аз съм обичана и мога да обичам.

Понеже Той е живот, аз съм жива.

Понеже Той може, и аз мога.

Понеже Той е мой брат, аз съм Божия дъщеря.

Понеже Той е всемогъщ и аз съм силна.

Понеже Той е Изцелител, аз съм изцелена.

Понеже Той е мъдрост, аз съм мъдра.

Понеже Той е, аз съм.

Поради това което е Той, аз съм тази, която Той казва, че съм.

Аз съм „страшно и чудно направена“.

Предизвиквам ви да поканите Божието слово в живота си. За да започнете този процес сега, нека посветим този миг за молитва.

Скъпи небесни Татко,

Благодаря, че съм всичко, което казваш за мен. Прости ми, че съм ограничила образа Ти и понякога съм се кланяла на идоли, направени от мен. Отказвам да се кланям на идоли, създадени от човешка ръка. Свети Дух, разкрий онези области в живота ми, където тези идоли още ме отклоняват. Ти си любов и затова не само съм обичана, но и мога да обичам останалите като Теб. Ти си мой извор на живот и причината да дишам.

Ти можеш да завършиш започнатото в живота ми и си ми дал способност за всичко, което си поставил пред мен. В Христос аз съм Твоя дъщеря и понеже небесният ми Баща е всемогъщ, чрез Духа Ти и аз имам нужната ми сила. Ти си моят Изцелител и вече няма да търся в света изцеление за раните, нанесени ми от самия него. Ти си извор на мъдростта и затова ще се опаням на съветите Ти.

Прости ми за моментите, когато съм позволявала присъствието Ти в живота ми да се ограничава до остатъците и трохите на другите. Искам да Те познавам отблизо и дълбоко. Вярвам, че си повече от всичко, което съм си представяла и Те каня да ме водиш в живот, изпълнен с безподобни чудеса. Поради това, което си, аз съм тази, която казваш. Независимо какво чувствам в момента, аз съм страшно и чудно направена.

В името на Исус, амин.

Живот, който няма равен

Въпроси за обсъждане

1. В миналото измервали ли сте и сравнявали ли сте Всевишния с онова, което ви е познато или преживяно? Например, мислили ли сте си, че е като баща ви (добър или лош)? Как Го възприемате сега?
2. Има ли области, в които живеете на „остатъци и трохи“? А слухове?
3. Според вас какво е имал предвид Августин с думите „Бог се познава най-добре в това, че не Го познаваме.“?
4. В кои сфери, където Бог се описва като „Аз съм“, трябва да Го опознаете повече?
5. В контекста на „идол е всичко, което ви дава сили или от което черпите силата си“, в кои области от живота си несъзнателно сте си изградили идоли?
6. В Божието присъствие, когато Го наречете Онзи, Който е, какво казва Той за вас – кои сте вие?

ОБЕЩАНИЕ, КОЕТО НЯМА РАВНО

Ако се замислим за нескромните обещания за награда... дадени в евангелията, ще ни се стори, че Господ не смята желанията ни за силни, а за прекалено слаби. Ние сме половинчати същества и се занимаваме с пиене, секс и амбиции, когато ни се предлага безкрайна радост - като невежо дете, което иска да продължи да си прави пайове от кал в бордей, защото не може да си представи какво означава да му предложат почивка на море. Задоволяваме се с прекалено малко.

К. С. Луис

Еха!
В живота си имате едно неповторимо обещание и това също е ваше съкровище. Това съкровище надхвърля всяка мярка и е извън времето. Това съкровище идва при вас под формата на нематериален потенциал. За някои тази дарба е спяща - жива, но заспала.

Може да ви се стори по-лесно и първоначално по-вълнуващо, ако ви кажа, че някой е депозирал 1 милиард долара в банковата ви сметка. Но дори онова, което ви е оставено, да е повече отколкото можете да похарчите

Живот, който няма равен

през целия си живот... то никога няма да е истински ваше. Защото според закона на земното съкровище, то трябва да остане в света, в който е родено. Когато умрете, то ще остане след вас. Но съкровището, което притежавате, ни преобразява като ни обогатява и ще пътува с нас във вечността.

Обещанието, за което говоря, е неповторимо, не само в своето богатство, но и по своя обхват. Плодовете от него ще съпровождат децата ви дори след като си отидете и ще ви посрещнат в небето. Това обещание не може да бъде откраднато, но може да бъде продадено за нещо така тривиално като паница леща, както направи Исав (Битие 25). То е в най-голяма безопасност, когато е скрито, обвито в мечти и надежди. Когато се грижите за почвата в сърцето си, това съкровище процъфтява и се увеличава. Милиони хора носят семето на това обещание в сърцата си, но независимо колко от тях претендират за дял от него, това съкровище не намалява.

Говоря за благословието на Царя на царете и Господа на господарите. Това е съкровище, прекалено голямо, за да бъде обвързано или измерено с хартиени долари или дори сребро и злато. Дори да останете само с дрехите на гърба си, съкровището се запазва. Това богатство не е елемент от нищо, сътворено от човека: то е вечно и може да бъде прехвърлено с прошепната молитва. Вие, приятели мои, сте кралски особи, като всяка омагьосана принцеса.

Царска покана

Представете си, че някой чука на вратата. Бързате да отворите и отвън стои неземеен пратеник на царя. Искам да си представите нещо като приказката за Пепеляшка, но вместо лакей, отвън стои ангел. Този ангел е толкова голям и блестящ, че едва виждате какво има около него, но

знаете, че има тъпна свидетели, които очакват да видят реакцията ви. Божественият пратеник ви нарича по име и силно обявява, че сте наследница – принцеса в небесното царство. Избухват силни аплодисменти. Зашеметена отговаряте на обявлението с въпроса „Така ли?“. Той кимва и поставя в ръцете ви покана. С треперещи пръсти обръщате плика. Няма грешка, името ви е перфектно изписано с удебелени златни букви. Поемате си дълбоко дъх и вдигате изпълнените си със сълзи очи, но осъзнавате, че стоите сама на прага. Ангелът и придружителите му са си отишли. От къщата ви вика глас:

„Кой е отвън?“

Вие отговаряте шепнешком: „Аз.“

Преизпълнени сте с усещането, че всичко се е променило, но когато се оглеждате, виждате, че няма промяна. Целта на посещението не е била да промени обкръжаващата ви среда или място. Писмото е покана за неповторима вътрешна трансформация.

Поглеждате надолу. Носите същите дрехи, в които сте били, когато сте отворили вратата, но те ви се струват някак по-леки, сякаш вече нямат сила да ви притискат, да ви поставят етикети или да определят кои сте. Обръщате се да влезете обратно в къщата и умът ви е по-ясен. Осъзнавате, че тук живеете, но това вече не е истинският ви дом. Привлича ви един далечен град, основан от вашия Бог и Цар. Минавате през дневната, виждате леко обърканите изражения на лицата на близките си и се отправяте към спалнята си. В тишината и усамотението на стаята си, отваряте плика и внимателно изваждате позлатената покана.

Обична ми дъще, сега си преродена като Сара, княгиня на Всевишния.

Живот, който няма равен

С израстването ти в близкото познаване на Исус, Неговата благодат и мир постоянно ще се умножават в живота ти.

Кралският избор означава, че ще имаш достъп до всичко, което ти е необходимо, за да търсиш благочестие и да управляваш живота си. Бъди уверена, че когато се задълбочиш в свящото Писание, младостта и умът ти ще се обновят и ще осъзнаеш огромната съкровищница на великите и скъпоценни обещания, които са ти дадени. Всяко от тях ти е подсигурано по чуден начин! Скъпа моя, ако още се съмняваш, това е най-добрата покана, която си получавала! Трябва само да обърнеш гръб на света, който вече ти е обърнал гръб.

Позволих си известна свобода и персонализирах 2 Петрово 1:2-4:

Благодат и мир да ви се умножи в познаването на Бога и на Исус, нашия Господ! Понеже Неговата божествена сила ни е подарила всичко потребно за живота и за благочестието чрез познаването на Този, който ни е призовал чрез Своята слава и съвършенство, чрез които ни се подариха най-големи и скъпоценни обещания, за да станете чрез тях участници на божественото естество, като сте избягали от произлязлата от страстите поквара в света.

Ако Исус не беше почукал на вратите на сърцето ми, щях да остана без нищо. Щеше да е чудо да наследя нещо! Семейството ми не можа да остави нищо на мен и брат ми. Но какво предпочитам – остатъци или наследство? Преди много време научих, че едно Божие обещание надживява материалните притежания.

А как получаваме достъп до тези велики обещания? Те са наши чрез вяра. Галатяни 3:14 ни казва:

Така че благословението, дадено на Авраам, да дойде чрез Христос Исус на езичниците, за да приемем обещанието на Духа чрез вяра.

**Какво
предпочитам
– остатъци
или
наследство?**

Запознайте се с Аврам и Сарая

За да научим повече за тези обещания, нека си припомним една добре позната история от Писанието от гледна точка на наблюдатели. В Библията Бог записа истории, чрез които да научим много от преживяванията на други хора. Когато чета, виждам как основните, изграждащи изречения в историята оживяват. Визуализирам историята и слушам Святия Дух и по този начин виждам и чувам неща, които се пропускат при просто прочитане на думите така, както са записани на страниците. Задавам въпросите: как бих се почувствала на тяхно място; какво би било най-голямото предизвикателство или страх?

Тази практика е само един от многото подходи към Писанието. Тя не е извън **библейска**, а е **начин на размишление**, който позволява Писанието да оживее. Патриарсите и матриарсите са наши братя и сестри в тази практика. Така практикувам *села*¹...правя пауза и размишлявам.

Първо искам да се запознаете с Аврам. Той е наш баща във вярата. Представете си един верен, несъвършен, възрастен и набожен мъж. После е Сарая. Тя е нашата майка на обещанието. Тя е зашеметяващо красива и също така ярна, несъвършена, възрастна и набожна.

Когато Бог им отправи покана, тези двама човека бяха достатъчно смели да оставят зад гърба си всичко познато. Бог им обеща да благослови и умножи живота на без-

Живот, който няма равен

детната двойка. Те заедно се впуснаха в едно ново приключение. Търсеха нещо, което никога дотогава не бяха виждали – народ, изграден от Бога. Присъединяваме се към тях след десетки години пътуване. Аврам е на прага на стотния си рожден ден, а Сарая – съпругата му, ще навърши 90.

Докато са скитали в пустинята са преживели много възходи и падения. Ето краткото ми обобщение: те устояха на кавгите, които дойдоха, щом Бог ги благослови; това предизвика разделение с племенника им Лот; Сарая беше взета в харема на фараона; Сарая беше пусната от харема. По време на престоя си те спечелиха една минивойна; спасиха отвлечения си племенник и дадоха десятък чрез вяра на цар Мелхиседек, свещеник на Всевишния Бог. Преживяха сериозно обезсърчение и взеха грешното решение, когато Сарая даде Агар на съпруга си, за да му роди син, който щеше да бъде кръстен Исмаил. В разочарованието си Сарая изпадна в пристъп на гняв и стана причинител на домашно насилие. Не смятам, че триъгълникът „съпруг – съпруга – слугиня“ е бил много забавен.

Искам да подчертая няколко неща, за да не ги пропусна в краткото си обобщение за живота на Аврам и Сарая.

1/ *Всички участваха.* Аврам и Сарая напуснаха Ур без да погледнат назад. Нямаше връщане. Бог ги призова и те Го последваха. Точка. Битие 12:1-2 казва:

И ГОСПОД каза на Аврам: Излез от земята си, от рода си и от бащиния си дом, и иди в земята, която ще ти покажа! Ще те направя голям народ и ще те благословя, и ще възвелича името ти, и ще бъдеш за благословение.

Бог правеше нов път за нещо ново по нов начин. Поведе ги във вяра и надежда. Допускаха грешки, но никога не погледнаха назад.

Обещание, което няма равно

2/ *Те не допуснаха кавги.* Аврам и Сарая напуснаха Ур, но взеха със себе си Лот (което не беше най-добрата им идея). Благословението върху Аврам доведе до увеличаване и на имота на Лот. Когато земята вече не побираше и двамата, овчарите им се скараха. Вместо да остави разрастването на конфликта, Аврам даде на Лот пръв да избере земя. За тях беше по-добре да се разделят, отколкото да останат заедно и да се карат. Бележка: ако пътувате през живота си с хора, с които не трябва да бъдете, има моменти, когато Бог може да увеличи и двама ви, докато не се наложи да се разделите. Свадите ще затворят Божиите благословения и ефективността в живота ви.

3/ *Те дадоха с вяра.* Когато Аврам даде десятък на Мелхиседек, той плати според Божиите обещания. Вместо да вземе плячката, която щеше да дойде от Содом, той даде чрез вяра, което придаде съдържание на надеждата му.

Тези три неща се бяха случили, когато Бог се яви на Аврам и обяви следното обещание с Битие 17:4-5:

Ето, Моят завет е с теб и ти ще станеш баща на множество народи. Няма вече да се наричаш Аврам, а името ти ще бъде Авраам, защото те направих баща на множество народи.

Вечен завет

Когато откриете, че сте наследник, Бог ще промени името ви. Когато Бог промени името от Аврам на Авраам, животът му се удължи. Той вече нямаше да е човек без народ... щеше да бъде баща на множество народи. В Битие 17 Бог описва подробно величината и обхвата на завета

Живот, който няма равен

Си. Животът на Авраам щеше да се характеризира с думи като „поколенчески и вечен“. Дори земята, по която Авраам беше скитал като изгнаник и странник, един ден щеше да стане наследство на потомците му и тяхна собственост завинаги. Бог обеща да е с Авраамовите потомци, както беше с Авраам. Представям си как Авраам е заплакал в Божието присъствие, когато е видял в тяхното прекрасно бъдеще.

В ума си виждам Авраам прострян по лице пред Бога. После се изправя на колене и издига обляното си в сълзи лице към звездите. Ръцете му са протегнати, все едно иска да докосне светлинките, искрящи на фона на черното пустинно небе. Препълнен е с благодарност. Всяка дума от обещанието отеква дълбоко в костите му. За миг воалът на възрастта пада и Авраам отново е млад и всяка негова клетка се съживява в страхопочитание.

Новото му име, Авраам, кара сърцето му да тупти силно от радост и надежда. Той вижда Исмаил и си мисли: *Всичко това ще е твое, сине, животът ти ще се умножи, ще си благословен с голяма съдба.*

Господ казва на Авраам, че заветът има нужда от знак. Не красив и видим за всички знак като дъгата на Ной, а болезнен, личен знак. Всички мъжки наследници на Авраамовото домакинство трябва да бъдат обрязвани. Това отстраняване на плът потвърждава, че Авраам и потомството му са в завет с Всевишния. След това разговорът между Бог и Авраам привидно поема в съвсем друга посока:

И Бог каза на Авраам: Не наричай вече Сарая жена си Сарая; а Сара да бъде името ѝ. Аз ще я благословя, и ще ти дам и син от нея. И ще я благословя, и тя ще стане майка на народи; царе на народи ще произлязат от нея (Битие 17:15-16).

Почти виждам объркването на Авраам. Поглежда удивено и веждите му се вдигат въпросително... Сара? Заветът е с мен, а аз вече имам син... Исмаил. Той е мой син от Агар. Това ново развитие в ситуацията отново кара Авраам да падне по лице пред Бога.

Тогава Авраам падна на лицето си и се засмя, и каза в сърцето си: На стогодишен човек ли ще се роди дете? И деветдесетгодишната Сара ли ще роди? (Битие 17:17).

Много сме чували как мама Сара се засмяла, когато чула, че ще има син, но Авраам пръв се е засмял на Божието обещание. Но не само се е засмял. Стигнал е дотам, че предложил на Бога алтернатива:

И Авраам каза на Бога: Дано Исмаил да е жив пред Теб! (Битие 17:18).

Струва ми се, че Авраам се е опитал да включи Исмаил в плана. Защо да минава през всички трудности със Сара? Независимо от новото си име, тя си има същата стара утроба и същия стар съпруг. Много добре разбирам разсъжденията му. Но Бог не приема това и контрира с думите:

Не, жена ти Сара ще ти роди син, и ще го наречеш Исаак. И ще поставя завета си с него за вечен завет, за потомството му след него (Битие 17:19).

„Не, жена ти Сара...” е съвсем ясно казано. Все едно Бог му чете мислите. Представете си само! Бог чува Авраам и благославя Исмаил, но не като част от вечния завет.

Когато двама човека станат едно в брак, заветът с Бога включва и двамата. Авраам, естествено, обича Исмаил и е съвсем нормално да иска за него всичко обещано от Бога. Но Исмаил е бил дете на робиня, свързан с постоянни борби и плът. Неповторимото обещание щеше да дойде

Живот, който няма равен

чрез безпрецедентен знак и чудо. Една стара, безплодна жена щеше да роди:

Но завета Си ще утвърдя с Исаак, когото Сара ще ти роди догодина по това време (Битие 17:21).

Колко пъти постъпваме по същия начин?

Бог ни казва, че ще направи нещо ново и чудно, но ние се дръпваме в неверие? Казва ни, че ще увеличи и разшири живота ни, а ние Му казваме, че няма нужда да си прави този труд... *просто нека благослови онова, което имаме*. Онова, което имаме и вършим, не е достатъчно голямо. Бог иска да участва. Той мисли за поколения напред. Заветът щеше да дойде чрез Исаак, онзи, който тепърва щеше да се роди. Същият, на когото Авраам се изсмя... а не този, който беше роден от плътта му!

Тези чисто човешки прояви на Авраам са ми силно насърчение. В тях се съдържа урок за всички нас. Бог в милостта Си дори ще благослови построеното от нас със собствени сили, но вечният му завет се утвърждава извън сферата на човешкия принос.

Ново име = нова съдба

Според еврейската традиция имената съдържат потенциала и съдбата на човек. Затова промяната на името има силата да промени природата ви, което на свой ред прави място за съдбата ви. Например ние съзнателно избрахме имената на синовете си с надеждата да пораснат според името си. Научих това от Бог Отец, защото всеки път, когато произнесе имената им, изговарям значението на името върху живота им.

Бог често променяше името, дадено на някого, когато това име вече не отразяваше природата му. Савел, който гонеше Църквата, беше преименуван на Павел, а рибарят Симон получи от Исус името Петър – канара. Синът на

Исаак, Яков, беше прекръстен на Израел, което означава „Божия принц“. Нашият Бог разбира от промяна на имена. Понякога гледам на това като „програма за защита на свидетелите“, в която всички живеем под името на Исус.

Когато встъпи в завет с Аврам, Бог увеличи капацитета му като промени името му. Имам един прекрасен приятел, Браян Билеси, който е месиански равин и обяснява значението на тези промени в имената. За да промени името на Аврам в Авраам, Бог раздели името му по средата и добави буква от собственото Си име. Името *Аврам* означава „бащата е издигнат“. Разширеното име *Авраам* означава „баща на множества“.

Новото име обяви кой ще бъде Авраам. Това беше име, което така и не се изпълни докрай докато Авраам беше жив. Тъй като животът на Аврам беше издигнал Бога, наследството му щеше да се умножи безмерно. Никога не забравяйте, идентичността се прикача към съдбата ви. Равин Браян посочва още, че Божието обещание не се изпълни, докато Бог не промени името и на съпругата му. Сарая означава „Йехова е принц“, а промененото име – Сара, означава „Божия княгиня“. Бог добави буква от собственото Си име, Йехова, към нейното.

Промяната в името даваше идентичност на Сара. Тя я свързва тясно с Бога и в същото време тази нова идентичност обявява, че всичките й дъщери, получени по силата на обещанието, също като нея ще заемат царска позиция. Новото име изключи Сара от играта и вкара Бога.

Когато името на Сарая беше взето от мъжкия вариант („Йехова е княз“) и му беше придадена женска роля („Божия княгиня“), значението му беше смекчено и включваше приемане. Авраамовото ново име се разшири, за да обхване множества и това семе на обещанието щеше да се нуждае от почва. Самият живот на Сара стана почва, а утробата ѝ оживя заради обещанието.

Живот, който няма равен

Преименуването на Сара прекъсна безплодието ѝ и я подготви за умножаването, дадено както на нея, така и на Авраам. Бог каза за Авраам, че ще бъде *баща на множество народи*, а за Сара – че ще стане *майка на народи; царе на народи ще произлязат от нея*. Бог буквално даде и за двамата определен образ и видение.

Когато хората са свързани почтено помежду си и с Бога, Той се намесва и върши невъзможното. Безплодни утробы се изпълват с живот и придобиват сила да родят; бракове без любов биват изцелени; синове и дъщери биват избавени от демони; деца биват възкресени от мъртвите. Надеждата се възобновява, запалва се вярата, любовта побеждава и врагът е отблъснат, а измамните гласове – заглушени.

Независимо дали сте го осъзнали или не, когато сте се новородили, сте получили ново име. Името ви също е пораснало. Исус, обещаното семе на Авраам, не просто е променил имената ни като е добавил по една буква от Своето име. Той ни е дал неограничен достъп до Отец чрез използването на Неговото име. Както се казва в Йоан 16:26-27:

В онзи ден ще искате в Мое име; и не ви казвам, че Аз ще моля Отец за вас, защото Сам Отец ви обича, понеже вие обикнахте Мен и повярвахте, че Аз от Отец излязох.

Исус беше съблечен и покрит с нашия срам, когато зае мястото ни на кръста. Той положи целия Си безупречно чист живот заради нашата омърсена и опетнена природа и чрез пълната Си саможертва ни спаси докрай, осигури място за всички ни, за всеки син и дъщеря на обещанието.

Сигурно се шегуваш!

Историята ни продължава в Битие 18, когато Бог отново посещава Авраам. Авраам седи на входа на палатката си, на сянка и същевременно хваща полъха на вятъра. Той

вдига поглед и вижда трима мъже да стоят пред него до мамриевите дъбове. Повечето богослови смятат, че това са били ангели. Авраам изтичва при тях, покланя се и ги кара да останат:

Господарю, ако съм намерил благоволение пред очите Ти, моля Ти се, не отминавай слугата Си! Нека донесат малко вода и измийте краката си, и си починете под дървото. И аз ще донеса малко хляб да подкрепите сърцето си, и после ще си заминете; понеже затова минахте при слугата си. А те казаха: Направи, както си казал (Битие 18:3-5).

Харесва ми как пресреща пътниците и ги задържа с почитително отношение. И със сигурност е обещал по-малко отколкото е свършил. Първо отива при Сара и я кара да направи пити от най-финото брашно. После отива при стадото и избира най-хубавото теле, което дава на слуга да го приготви. След това поднася извара и мляко на гостите. Пиршеството, което устройва за гостите си е доста по-голямо от зальк хляб!

Авраам е с гостите си, когато възниква въпросът:

„Къде е Сара, жена ти?“, попитаха посетителите. А той каза: „Вътре в шатрата е.“ После един от тях каза: „Догодина около това време ще се върна при теб, и ето, жена ти Сара ще има син.“ А Сара слушаше разговора от шатрата (Битие 18:9-10, NLT).

Когато прочетох този пасаж, сякаш изведнъж се озовах в палатката със Сара. Надничах над рамото ѝ през завесите. Авраам е отвън, на открито с гостите си в шарената сянка на дървото. Гласовете им се чуват ясно през сухия пустинен въздух, който леко размества дрехите им, докато минава през дърветата и палатките на оазиса.

Сара слуша от тъмната палатка, достатъчно близо е,

Живот, който няма равен

за да чува, но е изключена от разговора. Внимава да не издаде нито звук, но Писанието ни разкрива мислите ѝ:

А Авраам и Сара бяха стари и Сара отдавна не беше в детеродна възраст. И Сара се засмя в себе си и каза: Как може стара жена като мен да се радва на такова удоволствие, като и господарят ми – моят съпруг, също е стар? (Битие 18:11-12, NLT).

Това повтаря реакцията на Авраам, което ме кара да се запитам... дали Сара чува това за пръв път? Очевидно са я хванали неподготвена. Понякога колкото по-невъзможно ни се е струвало едно обещание, толкова по-бързо се приближава към изпълнение.

В Битие 17:21 чухме „догодина по това време...“, а когато обещанието бива повторено пред Сара, то е „догодина около това време“. Очевидно графикът се е променил. Няма как да знаем със сигурност колко време е минало от разговора между Авраам и Бога и появата на ангелите, но едва ли е било дълго. Вероятно се касае за по-малко от месец. Господ е твърдо решен да включи и Сара в разговора.

А ГОСПОД каза на Авраам: Защо Сара се засмя? Защо каза: Може ли стара жена като мен да роди? Има ли нещо прекалено трудно за ГОСПОДА? Ще се върна при теб, догодина около това време, и Сара ще има син. Тогава Сара, понеже се уплаши, отрече и каза: Не съм се смяла! А Господ каза: Не, ти се засмя (Битие 18:13-15, NLT).

Сара не само се засмя... тя излъга! Беше уплашена, защото се засмя, все едно каза: „Сигурно се шегувах“... По-скоро се присмя.

Къде е Сара, жена ти?

Стиховете преди и след горния пасаж ме накараха да се запитам колко много смисъл е вложен в тях и колко много остава неизречено. Вече наблегнах на няколко от нещата, които искам да разгледаме. Някои от тези въпроси са ми убягвали преди.

Първо искам да разгледаме въпроса: „Къде е Сара?“ Защо се крие в палатката си? Защо не е до съпруга си и не участва в разговора?

Сигурна съм, че знаете края на историята, но е важно да си припомним, че Сара не го знаеше. Предвид възрастта си, тя сигурно е смятала, че историята ѝ е приключила и животът ѝ е минал. Може да е мислила, че връзката на съпруга ѝ и лошото ѝ отношение към Агар я е изключило от картината.

Не е осъзнавала, че болката, през която е преминала и грешките, които е допуснала заради постоянните разочарования и трудни условия, са създали задълбоченост в душата ѝ. Забременяването не изисква задълбоченост. Повърхностното и безгрижно поведение може да те докара до бременност. Но Сара щеше да стане майка на Исаак и народа на Израел и трябваше да е готова.

Тринадесет години беше гледала как расте Исмаил. Беше се надявала да отгледа сина на Агар като свое дете, но не усещаше Исмаил като такова. Авраам беше доволен, но Сара беше съкрушена. Обстоятелствата сякаш не бяха в нейна полза. Но още по-трагично беше осъзнаването на факта, че Авраам и Сара като че ли бяха забравили коя е тя.

Следващото, което ме поразя, беше въпросът „Къде е Сара, жена ти?“

Когато някой ни дойде на гости и ме потърси, не пита Джон „Къде е Лиза, жена ти?“. Разграничението не е нуж-

Живот, който няма равен

но. Това пояснение би имало смисъл само ако в дома ни има повече от една жена на име Лиза. Например, ако някой от синовете ми е женен за жена на име Лиза, ще има нужда да се поясни: „Искам да видя Лиза, жена ти, а не Лиза, снаха ти.“

Човек, който ни познава, просто ще попита: „Къде е Лиза?“. Ако не ни познават и искат да разговарят със стопанката на дома, ще попитат Джон: „Къде е жена ти?“

Заинтригува ме фактът, че гостите познаваха *както* Авраам, *така и* Сара, но попитаха за нея едновременно по име и според връзката ѝ с Авраам.

Възможно ли е тези гости–ангели да казват: „Аврааме, дошли сме да ти напомним, че Сара е твоя жена. Знаем, че брачният ви живот е различен и имаш дете от Агар, но Сара още ти е жена.“ Това обяснява защо на Сара ѝ беше достатъчно да *слуша* разговор, в който трябваше да *участва*. В номадския ѝ свят посетителите бяха рядкост. Авраам скочи на крака щом видя трима мъже да стоят до дърветата близо до входа на палатката му. Докато четем библейския разказ ни се струва, че храната е приготвена за няколко минути, но са минали часове да се пригответи гощавката.

Защо някой ще се задоволи да слуша разговор за Божиите обещания, вместо да участва в него? Вероятно гостът се е огледал и е попитал: „Виждам бащата на вярата, но къде е майката?“

Ако група ангели или Бог се явят случайно в дома ми и Джон ги покани на обяд, ще трябва насила да ме изкарват от дневната. Ако трябва да съм честна, този въпрос никога не е стоял на дневен ред в дома ни. Гостите на Джон са и мои гости, а моите – негови. Само заради спора - да кажем, че по някаква причина не съм в стаята и случайно чуя да питат къде съм, услужливо ще вляза в стаята незабавно!

Няма причина да смятаме, че са помолили Сара да напусне или че Авраам я е изключил от разговора. Чудя се дали тя сама не се е изолирала от ситуацията. Този проблем възниква, когато хората са така отблизо запознати с разочарованието, че забравят кои са. Надеждата ще им донесе болка. Затова се крият, после се смеят и накрая лъжат.

Независимо от причините, поради които Сара е била отвън и е гледала навътре, Бог я вкара в разговора. Вярвам, че всичко започна с напомнянето към Авраам и Сара, че тя все още му е съпруга. Заявяването на този факт послужи да отблъсне съперницата й Агар и същевременно напомни на всички участници коя е тя. Сара беше княгинята.

Защо въпросите бяха зададени на Авраам?

След това се открие фактът, че се засмя Сара, а въпросите бяха зададени на Авраам:

***А ГОСПОД каза на Авраам: Защо Сара се засмя?
Защо каза: Може ли стара жена като мен да роди?
(Битие 18:13, NLT).***

Защо попитаха Авраам за нещо, което стори Сара? Когато видя това, ми се струва, че разговорът от Битие 17 не е споделен със Сара. Може би Авраам все още обмисляше онова, което Бог беше споделил с него. Може би не беше пожелал да каже на Сара. Случва се с Джон да забравим да си споделим нещо. А може би са разговаряли и са отхвърлили обещанието. Но едно нещо е очевидно: обещанието за син към и от Сара не е станало част от нея. Пратениците питат Авраам:

Има ли нещо прекалено трудно за ГОСПОДА? Ще се върна при теб, догодина около това време, и Сара ще има син (ст. 14, NLT).

Живот, който няма равен

След година щеше да има син за Сара. Струва ми се даже смешно, че Сара излъга и отрече да се е засмяла при положение, че даже не питаха нея, а Авраам. Струва ми се и извънредно утешително, че нашият Баща, Бог на вечния завет, чу смеха в сърцето ѝ, защото това ме уверява, че чува през тишината на плачещото сърце.

Има голяма разлика между това да се присмееш на някаква идея и да се засмееш от радост. В живота на Сара нямаше смях. Раждането на Исаак щеше да промени това. Авраам и Сара бяха се отправили на път заедно и щяха да видят изпълнението на обещанието, когато се научеха отново да се смеят заедно. Обещанията изискват съпрузите, братята и сестрите, мъжете и жените да разговарят. Прекалено дълго жените са се крили, но Бог иска да знаете, че иска да сте част от разговора. Бог имаше нужда от копнежа и дълбочината на Сара, за да създаде заветния си народ. Галатяни 4:22-23 ни казва:

Защото е писано, че Авраам имаше двама сина – един от слугинята и един от свободната; но този, който беше от слугинята, се роди по плът, а онзи, който беше от свободната – по обещание.

**Бог имаше
нужда от
копнежа и
дълбочината
на Сара, за
да създаде
заветния си
народ.**

Кой защитава Сара?

Преди Сара да може да прегърне Исаак се проведе още един разговор, в който тя избра да не участва. За мен той е абсолютна мистерия, но този път, щом тя замълча и излъга, Бог се намеси:

И Авраам казваше за жена си Сара: Тя ми е сестра. И герарският цар Авимелех прати и взе Сара. Но Бог дойде при Авимелех насън през но-

щта и му каза: Ето, ти умираш поради жената, която си взел, защото тя си има мъж (Битие 20:2-3).

Радвам се, че Бог се застъпи за нея, защото явно и двамата бяха решили да замълчат. Какво си мислеха? Бог правеше нещо *ново*, а те още се държаха един към друг по *стария* начин. Тези отношения „брат – сестра“ никога не са били правилни, но сега бяха още по-неправилни. Имената им бяха променени и предстоеше Сара да зачене Исаак.

Сара очевидно е била жена с неподражаема красота... но била 90-годишна! Сигурно е остарявала красиво или Бог може би е *обновил* младостта ѝ в подготовка за раждането на Исаак. Така или иначе, след като е бил наясно, че Сара ще зачене и ще роди до година, Авраам е трябвало да защитава жена си от домогванията на цар Авимелех. Как иначе Авраам е можел да е сигурен, че тя ще носи неговото дете? Много често приемаме мълчанието за покорство, а то не е... то е лъжа. Покорството е да знаеш кога и как да говориш. Това определено е такъв момент.

На тяхната възраст Авраам и Сара може би са живеели като брат и сестра, но бил настъпил краят на тези дни. Ако преди промяната на името ѝ отношенията не са били такива, това е трябвало да стане напълно ясно след посещението на ангелите. Новите имена на Авраам и Сара трябвало да се пренесат в обновена интимна връзка. И двамата разбирали, че тя ще забременее след по-малко от година. Сара се задоволила с половината истина, но трябва да се запитаме, какво са си мислили тези хора?

Тогава Авимелех повика Авраам и му каза: Какво ни направи ти? Какво ти съгрехиш, че си навлякъл на мен и на царството ми такъв голям грях? Направил си ми неща, които не трябва да се правят! (Битие 20:9).

След като Авраам обясни несигурната причина за заблудението, цар Авимелех все пак го благослови и ги покани да живеят в земята му. Авраам се помоли за Авимелех и Бог отвори утробите на жените в домакинството му. Иронията е, че Авраам се помоли за същото нещо, което трябваше да види в собствения си живот. Бог защити Сара, дори когато съпругът ѝ постави собствената си сигурност пред нейната. Бог говори на царя в съня му, за да я запази, защото за Него тя беше скъпоценно съкровище. Можем да доверим сигурността си на Бога и да вярваме, че Той ще изпълни обещанието Си в живота ни дори когато най-близките ни хора – дори съпрузите ни – ни разочароват.

Свободните срещу робините

В 1 Петрово 3:6 четем: **И сега вие сте нейни истински дъщери, ако правите добро и не се боите от никаква заплаха [не изпадате в истерични страхове и не позволявате безпокойството да ви нервира]**. Сара не е имала дъщеря, но този стих заявява, че можем да бъдем нейни дъщери. Ние сме дъщери по обещание, дъщерите на една свободна жена, когато не позволяваме страхът да контролира действията ни и не оставяме притесненията да откраднат смелостта ни.

Сара беше свободна жена, която високо ценеше и почиташе Бога и съпруга си. От друга страна, Агар беше робиня, която презираше господарката си Сара. Потомъкът на Агар, Исмаил, последва примера на майка си и се подигра на Исаак. Сара разбра, че робите трябва да се отделят от свободните. Ние също трябва да го разберем. В Галатяни 4:30 е записано: **Изпъди робинята и сина ѝ, защото синът на робинята няма да наследи със сина на свободната (NIV)**.

Синът на робинята няма да получи дял от наследството. Той изгуби баща си и всички, които познаваше като

свое семейство. Свободната и робинята имаха един и същ съпруг. И двете имаха синове. Но взаимоотношенията им с Авраам бяха различни. Агар представляваше плътта и робството на плътта. Сара беше свободата и обещанието. Галатяни 4:22-26 описва ситуацията по следния начин:

Защото е писано, че Авраам имаше двама сина – един от робинята и един от свободната. Синът на робинята се роди с мълчаливо човешко одобрение, а синът на свободната се роди по Божието обещание. Това илюстрира темата, с която се занимаваме. Двете раждания представляват двата начина за взаимоотношения с Бога. Единият е от Синайската планина в Арабия. Той съответства на това, което се случва сега в Ерусалим – робски живот, който дава потомство от роби. Това е [начинът на] Агар. В противовес, има невидим Ерусалим, свободен Ерусалим и тя е наша майка – това е [начинът на] Сара (Message).

Обичам тази фраза „Това е [начинът на] Сара“. Нейната нетленна красота е естествено предзнаменование на неостаряващата, неувяхваща красота в Христос. Вие сте родени в резултат на едно обещание.

Авраам, бащата на вярата, и неговата княгиня Сара са примери, които възплъщават Христос и Неговата Невеста – Църквата. Ние сме призвани да се адаптираме като зависими от Христос, като второстепенни спрямо Него. Той е наша Глава и всички вярващи са под Неговото господство, водачество и власт. Но нямаме причина за страх. Той е наш създател-съпруг. Оформил ни е чрез любовта Си.

Спрете да се криете!

Ако Бог е вложил във вас копнеж, значи ще ви даде и сила да изпълните желаното. Тази сила идва, когато Бог

Живот, който няма равен

дойде в живота ви с обещание. Може би тези страници са като гостите на Сара. Може би тези думи ви припомнят кои сте.

Истината е, че няма заместител на това да чуете Бог да ви говори директно. Трябва да се включвате в разговори с Бога, които касаят съдбата ви. Имаме нужда да изживеем живота си. Сега не е моментът жените да се крият. Време е да изтичаме навън, когато споменат името ни, и да извикаме: „Аз съм тук! Тук съм и искам да чуя!“

Ако искате животът ви да бъде единствен по рода си, трябва да спрете да се криете и да вземете участие в разговора.

За една година могат да се случат много неща. За Сара това се оказа година без аналог. Кое то не е изненада, ако имате година, завършила с посещения от Бога.

Осъзнавате ли, че и вие можете да преживеете същата година? Тази година може да започне в сенките, с един тих смях и лъжа и да завърши с получаването и приемането на едно обещание.

Може да си мислите: „Чакайте, аз не лъжа.“

Лъжете, ако си казвате някое от следните неща:

Много е късно.

Прекалено съм млада.

Прекалено съм стара.

Не съм квалифицирана.

Допуснала съм прекалено много грешки.

Добре съм си така.

Не ми трябва мечта.

Не лъжете, не казвайте, че не копнеете за нещо повече. Не се отричайте от мечтите си. Когато го направите, първо е смехът, после лъжата и вратата на сърцето ви се затваря. Отворете широко сърцето си и приеете чудото, към което сте приканени. Вместо да се присмиваме на пока-

ната, че можем да живеем изпълнен с чудеса, божествен живот, нека се засмеем заради смешното чудо на всичко това! Ние сме като Пепеляшка, а този свят може да се оприличи на злите ни сестри. Колко време ще плачем край огнището с вчерашни въглени, докато Принцът е на вратата? Имате всичко необходимо, за да изживеете живота, който само Той може да измисли за вас. Защо оставяте други хора или дори миналото ви да отговарят на Божията покана?

От какво се криете?

Над каква мечта се надсмивате? Над каква надежда? Знаете ли, че нервният смях, който ви засяда в гърлото, е опит да прикриете нещо, което е прекалено болезнено, за да бъде прието сериозно? Чуйте! Вие сте нито квалифицирани, нито дисквалифицирани. Вие стоите върху обещанието заради Христос.

Може би в живота ви вече няма болка. Тя си е отишла и след нея е останало само мълчание. Има ли нещо, заради което плачете, щом Бог го докосне? Прекалено много хора са празни вътрешно, затова се смеят, опитвайки се да се подиграят на надеждата.

Дали когато смятате, че има неща, прекалено трудни за Бога, не ставате в някакъв смисъл като баща си Авраам? Дали ще Му е трудно да вложи смисъл в живота ви?

Дали е прекалено късно да изпълни света ви с любов? Какво според вас ще Му е трудно да направи за вас?

В Галатяни 4:4-7 четем:

Но когато настъпи времето, определено от Бог Отец, Бог изпрати Сина Си, роден сред нас от жена, роден под закона, за да изкупи онези от нас, които са отвлечени от закона. Така сме освободени, за да опитаме наследството, което ни се пада

Живот, който няма равен

по право. Сега можете да кажете със сигурност, че сте осиновени изцяло като Негови деца, защото Бог изпрати Духа на Сина Си в живота ни да извика: „Татко! Отче!“. От тази привилегия на интимно общуване с Бога не става ли ясно, че не сте роби, а деца? А ако сте деца, сте също и наследници, с пълен достъп до наследството (Message).

Вие сте отвличен наследник, за когото е бил платен откуп. Едно от най-славните, смели неща, които ще направите, е да живеете в пълнотата на всичко, което Исусовата смърт е откупила за вас. Ако четете Словото, все едно е лично писмо, а не историческа книга, ще откриете всичко, което е ваше. После ще използвате гласа си, за да затвърдите Словото в сърцето си. Независимо как ви изглежда или ви се струва, вие сте и имате всичко, което Божието слово казва за вас. Дори сега, днес, Бог ви дава ново име, изпълнява обещанията Си и потвърждава мястото ви като Божие дете. Божието предназначение за живота ви и думите Му, произнесени над вас, не се ограничават до настоящото ви положение. Обещанието Му няма друго равно. Не се крийте от него.

Приемете го.

Въпроси за обсъждане:

1. Знаехте ли, че Бог ни е поканил да съучастваме в божествената природа на Сина сега чрез обещанията, дадени в Христос?
2. Има ли сфера на взаимоотношенията, която е постоянен източник на борби и от която имате нужда да се дистанцирате или да поправите преди Бог да изпълни обещанието Си в живота ви?
3. Криете ли се? От какво?
4. Подслушвате ли разговори, в които Бог иска да участвате? Защо?
5. Кога мълчанието не е покорство?
6. Има ли обещание, което Бог ви е дал, а вие сте се изсмели и сте излъгали?
7. Какви стъпки можете да предприемете, за да промените модела „да стоите отвън и да гледате навътре“ и да го заместите с активно, пламенно участие?

НЕ СМЕЙТЕ ДА ПРАВИТЕ СРАВНЕНИЯ!

Сравнението е крадец на радостта.

Теодор Рузвелт

Тази глава вероятно трябва да започне с едно предупреждение!

Онова, което ще прочетете, е сурово и откровено. Следващата история, за жалост, е истина и е срамно-смешна. Надявам се никой от вас да не е страдал от временно психично разстройство, за което ще ви разкажа, но ако ви се е случвало... не сте единствени. Започваме.

Денят ми започна съвсем невинно. Мотаех се из кухнята, увита плътно с халат върху фланелената си пижама, за да се предпазя от ледената януарска сутрин в Колорадо. Джон беше буден вече повече от час и си четеше тихо в кабинета. Разтакавах се пред кафемашината, докато двамата ми сина се приготвяха да излязат – Остин тръгваше за работа, а Алек - за училище. Когато външната врата се затвори седнах на дивана, за да се насладя на втората си доза перфектно еспreso с бита сметана, посипано с чисто какао, канела, щипка нерафинирана захар и кайенски пипер. (Може ли само да вметна, че ми се иска да направя такова кафе за всичките си приятели.) Зимното

Живот, който няма равен

слънце тъкмо изгряваше над задния ни двор. Свих се на дивана и наблюдавах как розовите лъчи прогонваха тъмносините сенки. Днес не се налагаше да гоня самолет. Нямах сутрешни срещи, за които да се приготвям. Можех да започна деня си както ми харесваше - бавно. Въздъхнах и хванах чашата между ръцете си, попивайки топлината, която влизаше в тялото ми, докато усещах как кръвта започва да отива към мозъка ми. Всичко беше в съвършено спокойствие.

Сигурно по тази причина трябваше да протегна ръка към Библията и книжката с мисли и цитати за деня или просто да спра за миг, да помисля над Божията добрина към мен.

Трябваше да направя нещо по-добро и да не си включавам телефона. Вярвайте ми... сега знам. Но една от слабостите ми е и моя силна страна. Възприемам социалните медии като възможност да контактувам с приятелите си. Да преглеждам постове им е като да пия кафе с доверени хора. Желанието да контактуваш с хората е нещо чудесно, но ако е в правилния момент и на правилното място. Тогава не беше нито мястото, нито времето. Аз съм от хората, които първо трябва да „контактуват“ с кафето си и после със Святия Дух, преди да излязат сред хората.

Списъкът

Докато си проверявах профила в Туитър, забелязах една обща тема да преминава през групата от приятели. Хора, които познавах, харесвах и дори обичах да защитавам, говореха за някой, който ги бил включил в някакъв списък. Но не какъв да е списък, а СПИСЪКЪТ. Списък, в който и аз исках да участвам.

Добре, сега е важно да ви подам малко контекст.

Това е списък, който се обновява всяка година. През по-

Не смейте да правите сравнения!

следните десетилетия различни организации и личности са отговаряли за съставянето на „списъка“.

Този път той беше съставен по-скоро от личност, вместо от организация. Авторът беше жена... за която бях чувала, но не познавах. Но фактът, че не се познавахме, не означаваше, че не исках да съм в списъка.

Прегледах имената. Бяха подредени по азбучен ред, а фамилията ми започва с Б и затова бързо разбрах, че отново не съм включена в списъка.

Всъщност никога не съм била в списъка. Но сякаш този път всичките ми познати бяха вътре. Хора, на които бях наставник, бяха записани в списъка. Хора, превели книгите ми на испански, бяха в списъка.

Може да се чудите... какъв е този списък и защо е толкова важен за мен.

Беше списък с топ 100 жени – Божии служители в Америка.

Сърцето ми започна да препуска. През ума ми започнаха да минават смешни въпроси и сравнения. Защо не бях в списъка?

Дали защото не публикувах достатъчно в блога си?

Размишлявах трескаво...

Защо не си бях заслужила място в списъка с над милион продадени книги и над 20 години пътуване и женско служение?

Аз съм добър приятел. А нямаше ли значение, че бях омъжена повече от 30 години, бях отгледала 4 сина и имах семейство, което обича да е заедно?

Прочетох послеписа под списъка. Очевидно съставителката признаваше, че може да е имало пропуски и жени, които е трябвало да бъдат добавени... са изпуснати. За да поправи това, тя оставяше място за добавки.

Погледнах по-надолу.

Щеше ли да е грешно да допиша собственото си

Живот, който няма равен

име?

Ама сериозно ли? Естествено, че беше грешно!

Можеше да накарам асистентката си да добави името ми. Осъзнах, че се приближавам опасно до ръба на гимназистка лудост и реших да потърся съпруга си.

Влязох с размах в кабинета му като пухкав ураган от пижами и оплакване: „Джон, пак не съм в списъка!“

Моят любим четеше Библията и ме погледна над очилата си. Беше объркан. Не беше запознат със списъка. Започнах да ръкомахам и да обяснявам за какъв списък става дума. Той не трепна. Споделих кой е в списъка и очевидното си недоволство, че не съм включена. Той не мръдна от стола. Остави маркера и вдигна вежда. Когато свърших с тирадата, спокойно ми предложи да прегледам няколко библейски пасажа.

Но това не беше реакцията, към която се стремях! Исках да ми каже: „Лиза, толкова съжалявам. Съгласен съм, че е допусната ужасна грешка. Донеси ми телефона. Ще те добавя към списъка.“ Но той не го направи.

Възразих: „Няма да чета стиховете, вече мога да ги цитирам! Не това ми е нужно от теб в момента! Не разбираш ли? Аз съм над 50-годишна и никога няма да бъда включена в списъка.“

Джон попита: „Кой е създал този списък?“ Казах му името... не му беше познато.

„Познаваш ли тази жена?“

Поклатих глава. Той бавно кимна и отново сведе поглед към Библията си, докато повтаряше препоръчаните стихове с добавка от още един за капак.

Нямаше да получа съчувствие от съпруга си. Изхвърчах от кабинета му с викове: „Няма защо да чета тези стихове, за да разбера, че греша! Аз *знам*, че греша! Но това не *оправя* нещата!“

Трябваше ми жена. Излязох на верандата по пижама,

Не смейте да правите сравнения!

устоявайки на студа от минусовите температури, за да не чува съпругът ми как продължавам да се оплаквам. Поне проявих здрав разум и се обадох на жена, която казва истината, вместо само да изразява съчувствие. Започнах разказа си със „Знам, че греша“... после й предадох цялата сага със списъка.

„Аз в списъка ли съм?“, попита тя.

„Разбира се, че си! Всички са в списъка, освен мен!“

„На кого му пука?“, отзова се веднага тя.

„Очевидно на мен! На теб, разбира се, не ти пука, защото си в списъка“, възразих аз. После си признах „Не искам да ми пука, но е така. Знам, че греша и просто трябва да кажа на някого. Джон вече ми предложи да прочета някои стихове от Библията...“

Мълчание.

Случвало ли ви се е да имате чувството, че сте извън тялото си и наблюдавате някаква луда жена?

Точно това изживях. Щом заговорех, думите ми звучаха все по-смехотворно. Бързо трябваше да приключа с разговора и вече ми се искаше да не се бях обаждала. Измърморих: „Ти ми беше като изповедник. Искам да съм от другата страна. Трябва да погледна нещата от друга страна!“

Тя се съгласи с готовност (че греша) и затворихме.

Знаех кое е правилно. Съпругът ми знаеше кое е правилно. Приятелката ми знаеше кое е правилно. Но на мен още ми се струваше неправилно.

Сега бях ядосана на самата идея за списъка и недоволна от тазгодишната му съставителка. Ама кой прави такива неща? Все пак погледнах отново и видях, че има и други хора, които трябваше да бъдат включени в списъка, а й бяха убегнали... Може пък да трябваше аз да съставя списък. Можеше да ги включа в него! Все пак имах повече последователи в Туитър и Фейсбук от авторката. Защо нейният списък да беше валиден? Помислих над този ме-

Живот, който няма равен

тод на действие за около... 10 секунди. Нямах начин да го направя!

Опитът ми да съставя списък от хора в най-добрия случай щеше да е ограничен и независимо колко внимателно го съставях, със сигурност щях да изпусна някого. Искях ли да събудя в тях същия конфликт, който понастоящем изживях? (Само дето се съмнявах, че някой изтърван от мен погрешка щеше да се държи така абсурдно като мен през последния половин час.)

Оставих телефона, затворих очи, поех дълбоко дъх и се отърсих от всичко. Докато издишах, чух Святият Дух да ме пита нежно: „Лиза, щеше ли така да се разстроиш от списъка, ако те имаше в него? Щеше ли да го наричаш разрушителен и невалиден, ако съдържаеше и твоето име?“

Време за истината. Нямах. Вместо да се ядосвам, щях да използвам социалните мрежи да благодаря на тази жена, която не познавах, и можеше да ретуитвам, за да насоча и други към списъка.

Бях съсипана.

Да, аз съм съпруга на един мъж, майка на четири деца и баба, но когато се откъсна от истинската си идентичност още се боря с жестокостта на сравнението. В този смисъл списъкът беше дар, защото ме откри.

Когато чакаме признание и утвърждаване от хората, винаги ще имаме усещането, че сме отвън и гледаме навътре. Ако трябва да съм честна, няма човек, който може да запълни изцяло липсата на утвърждаване в живота ви. (Съжалявам, дори съпругът ви да е съвършен, това пак няма да стане.) Няма житейско постижение, списък или награда, която да напише с увереност думите, които само Бог може да изгравира в сърцата ви:

Обичана, красива, ценена, добре позната... Моя.

Не смейте да правите сравнения!

Крадецът на радост

Независимо как изглежда отвън, само Бог разбира причините за сърдечните сътресения на една жена и само Той знае как да успокои лудостта на една жена по пижама, която забравя да укроти душата си преди сравнението с останалите да открадне мира ѝ. Мога да ви уверя, че всяко действие, с което подхранвате съперничеството, ще подкопае силата ви. Теодор Рузвелт много точно е написал: „Сравнението е крадец на радост.“

Онази сутрин със сигурност станал свидетел на кражбата. Смятах, че съм над този тип поведение. Наистина от години не бях преживявала подобно избухване! Но тогава комбинацията от пренебрегване на душата и менопауза се оказа взривоопасна. Сякаш част от източниците на живота ми бяха замърсени и градината на сърцето ми отчаяно се нуждаеше от внимание. Сякаш бях оставила да порастат някакви предателски храсти, на които им трябваше доста подкастриране.

В сравнението с останалите има нещо притегателно. Ако му се оставите, то винаги ще ви отклонява от най-истинския ви център. Сравнението ще се опита да ви накара да се надуете чрез коварното средство гордост или ще ви натисне надолу чрез тиранията на несигурността. И в двата случая не след дълго ще почувствате все едно сте изгубили равновесие и стоите отвън, а гледате навътре.

Мразя да виждам човек, който нарочно е отстранен от нещо. Но има моменти, в които единствено чувството, че сте *отвън*, може да ви накара да погледнете *вътре*. Ще кажа следното за съставителката на списъка. Тя е млада, духовита и умна. Независимо дали съм съгласна с подхо-

Всяко действие, с което подхранвате съперничеството, ще подкопае силата ви.

Живот, който няма равен

да й, съм благодарна за онова, което списъкът ѝ извади наяве в мен.

Веднага пуснах текстово съобщение на търпеливата си приятелка, която вероятно се съмняваше в умственото ми здраве. Влязох отново в кабинета на съпруга си, за да прегърна святия си мъж. Отидох по чехли до спалнята, затворих вратата и паднах на колене. Ето част от молитвата ми:

*Небесни Татко,
Благодаря, че изобличи недостатъците ми.
Прости ми. Разкрий ми корена на този плевел. В
името на Исус, амин.*

Денят ми продължи и всъщност успях да си припомня часа на лудост и да се надсмея над абсурдното си поведение. По-късно се срещнах с асистентката си. Докато преглеждахме пощата, открихме нещо много необичайно. Явно бях избрана, наред с още няколко жени, да взема почетно участие в предстоящо женско събитие. За да ни почетат, в наше отсъствие бяха направили 30-сантиметрови пластмасови кукли с образите ни. Моята беше изпратена на Джон с надеждата да ѝ отдели място в офиса си. Разглеждах куклата в ръката си и се засмях на глас, докато наум си казвах, че белите дънки не са ми приятел. Оставих я настрана. Чух познат глас да ми прошепва: „Превърната си в кукла. Това прави ли те щастлива?“

Поклатих глава пред пластмасовия си образ, облечен в бели дънки и с микрофон в ръка. Куклата беше също толкова фалшива, колкото и списъка. Засмях се отново. Опитах се да изхвърля куклата, но съпругът ми я конфискува, като ми напомни, че е изпратена за него, а не за мен. Подозирам, че я пази, за да ме отклонява от абсурди в бъдещето.

Не смейте да правите сравнения!

ПСП

Кои бяха онези стихове, които Джон предложи, а аз знаех? Първо, 2 Коринтяни 10:12:

Защото не смеем да се причисляваме или да се сравняваме с някои от онези, които препоръчват сами себе си; но те, като се мерят един по друг и като сравняват себе си с другите, не постъпват разумно (ESV).

Поучете се от мен! Не смейте да се *причислявате, сравнявате* или да *препоръчвате* (ПСП) себе си. Защо? Това е признак на гордост, дори сравнението да не е във ваша полза. Всички знаем, че гордостта предшества падението. И забъркването с ПСП ще ви отведе на място, което е опасно и понякога страшно.

**Не смейте да се
причислявате,
сравнявате
или да
препоръчвате
себе си.**

Какво става, когато се причисляваме

Мъдрите не се причисляват към никоя група. Мъдрите не искат да бъдат причислявани и класифицирани. Не е признак на висока класа да класифицираш хората. Да причисляваш или класифицираш нещо означава да го поставяш на мястото му или да го поставяш в определена категория. Синоними на думата „класифицирам“ са *сортирам, степенувам, маркирам, каталогизирам, причислявам* и вероятно най-нежеланото - *картотекирам*. Според речника Мериам – Уебстър „картотекирам“ е „поставям в чиста категория, която не отразява реалната комплексност“.

В живота няма чисти категории. Животът в най-добрия случай е объркан и неподреден. Истината е, че животът на всеки от нас е много по-сложен, отколкото смятаме. И

Живот, който няма равен

кой нормален човек ще иска да бъде вкаран в кутийка? Социалните мрежи са една от възможностите, на които се радваме сега, която може да ограничи или разшири както предразсъдъците, така и възприятията.

В наше време не е лоша идея да се питаме често: в какво искам да участвам, какво искам да изграждам? Искам ли да бъда причисляван към нещо, оценяван и каротикиран заедно с останалите? Знам, че списъкът, който прочетох, беше опит да се отбележат сходствата... тези жени бяха постигнали нещо! Беше създаден, за да отбележи нещо, което не винаги е било забелязвано... женското служение!

Но когато се стремим да бъдем категоризирани, причислени към някаква група, може да се окажем ограничени и контролирани. Преди години един мъдър възрастен човек предупреди съпруга ми: „Не им позволявай да ти лепят етикети. Ако могат, ще използват този етикет в бъдеще, за да те отстранят.“

Нека само ви кажа, че повечето хора не оценяват останалите по действителните им заслуги или постижения. И онези, към които някой се е отнесъл строго или са били изключени, с голямо удоволствие ще ви обявят за *по-долу от....*

Какво става, когато се сравняваме

Смелите не смеят да се сравняват, дори ако сравнението ги поставя на върха. Те осъзнават, че им предстои да направят още много стъпки. Видели са вечното и са осъзнали, че то няма земен аналог. Видението на славното *повече* ги прищипва да вървят напред. Сравнението е убежище на страхливите, които не смеят да повярват, че има нещо повече.

Как се казва тази планина, по която се изкачваме? Популярност? От гледна точка на вечността, тя е само купчина

Не смейте да правите сравнения!

пепел. Или ако искаме да се придържаме към Писанието и цитираме Павел от Филипийни 3:8: „всичко е смет“. Сметта не е нещо, по което искаме да се изкачваме; трябва да я избягваме и да внимаваме да не стъпим в нея. Проблемът е, че в наше време мнозина се разхождат с боклук, по-лепнал по краката, и оставят миризлива следа. Започнали сме да свикваме с миризмата, но това не значи, че тя е хубава. Във Филипийни 3:7-9 се казва:

Самите препоръки, които тези хора размахват като нещо специално, късам и изхвърлям на боклука – заедно с всичко, за което си приписвах заслуги. Защо? Заради Христос. Да, всичко, което някога смятах за много важно, си отиде от живота ми. В сравнение с висшата привилегия да познавам Христос Исус като мой Господар от първа ръка, всичко, което някога смятах, че ми върви добре, е незначително – кучешки изпражнения. Хвърлил съм всичко на боклука, за да прегърна Христос и Той да ме прегърне (Message).

Възможността да познаваш Христос като свой господар е най-висшата ни привилегия. Когато посегнах към телефона, вместо да избира да Го опозная по-добре, избрах по-малкото.

Много по-добре е да познаваш Бога, вместо да бъдеш познат сред хората.

Какво става, когато се препоръчваме

Какво значи да се препоръчваме? Грешим ли, ако от време на време отбелязваме „постигнатото“? Да, има време да празнуваме и да аплодираме растежа. Но нещата се объркват, когато считаме за наша лична заслуга онова, което ни е дадено. Плодовете се отглеждат и дарбите просто се получават и дори тогава ние сме само стопани,

Живот, който няма равен

настойници на Божиите дарби, които са ни поверени.

Някои хора са зашеметяващо красиви. Други се раждат в богати и привилегировани семейства. Някои, макар и в редки случаи, имат и двете неща. Има и такива, които са на другия полюс. Живеят в ужасна бедност и израстват в семейства без никакви връзки. Има хора, на които липсва всякаква външна красота. Повечето сме някъде по средата. Но никой от тези житейски модели няма властта да напише историята ви или да повлияе върху ценността и стойността ви. Бог не гледа външността... Той гледа сърцето. На богатствата на едно поколение може да им поникнат крила и да напуснат рода.

Като се замисля, ми се струва, че не е честно, но едно нещо знам със сигурност: Бог е справедлив. Той знае как да претегли предизвикателствата и преимуществата на всяка душа в ръката Си. Само Неговата мярка е праведна. Защото всичко, претеглено тук, във временния живот, има обратна страна във вечността.

Тук вървим по острието на бръснача и поемаме риска да изградим онова, което отдава почит на човека, вместо на Бога, и когато това се случи, създаваме ненужни съперничества. Нека продължим и да разкрием втората половина на 2 Коринтяни 10:12:

Но те, като се мерят един по друг и като сравняват себе си с другите, не постъпват разумно.

Знаете, че съм правила това. Искане ми се да мисля, че всички сме постъпвали така. Мерим се и се сравняваме с другите. Има хора, които арогантно се сравняват с останалите и такива, които в глупостта си позволяват това сравнение да омаловажи онова, което Бог иска да направи в живота им.

Гордостта разрушава баланса в единия край на спектъра, а несигурността осакатява другия. И двете крайности

Не смейте да правите сравнения!

са опасни. Има само една истинска мярка - неизмеримият Христос, нашият помазан Цар на царете. Само Той е свят, чист и могъщ. Ние сме като мравки, които се препъват около купчината си пръст и глупаво си мислят, че мравоядът се бои да ги приближи, а пък той се страхува от лъва, в чиято сянка без да искаме стоим. Независимо колко сме трудолюбиви и заслужаваме похвала, не можем да стигнем Онзи, Който ни е направил отново.

Ето още един стих, който можех да прочета – Йоан 5:44:

Как очаквате да стигнете където и да било в отношенията си с Бога, като прекарвате цялото си време да се надлъгвате един друг за някакво положение, преценявате съперниците си и пренебрегвате Бога? (Message).

Защо бихме губили време да категоризираме съперниците си, щом сме поканени в присъствието на несравнимия Бог? Когато позволя животът ми да се определя от хората откривам, че връзката ми с небесния ми Баща започва да ми се изплъзва. Скоро гледната ми точка се изкривява от онова, което виждам и чувам хората да казват за мен, и забравям каква Бог е заявил, че ставам. Има моменти, в които се чудя как глупавите ми действия и ограничени знания са повлияли без да разбера.

Надявам се да можете да се засмеете над глупавата ми сутрин и да възпрете склонността си да се сравнявате. Би било изтощаващо, ако това е всекидневие, а не изолиран случай. Причината, поради която сравнението не е константа в живота ми, е, че има хора като съпруга ми и вярната ми приятелка, които не ми дават да се отпусна.

„Ако се ханете и ядете“

Социалните мрежи са средство да поканите много хора

Живот, който няма равен

и гласове в живота си. Това може да е нещо добро, но превръща много недоброжелатели в наши близни. Ако не можете да ги обичате, може би ще е добре да поставите някои граници. Ако някой изразява омраза, не му отвърщайте със същото; вдигнете летвата. Това, че живеем под благодат, не ни дава право да сме груби с останалите. Не се казва: ще се сравняваш с ближния си и ще гледаш ти да изпъкнеш като по-добър.

Павел пише: **Защото целият закон се изпълнява в една дума, в тази: Да възлюбиш ближния си както себе си. Но ако се хапете и се ядете един друг, пазете се да не би един друг да се изядете** (Галатяни 5:14-15). Картичката не е приятна. Двама човека, които откъсват парчета плът един от друг като гладни, безчувствени зверове, докато не се изядат един друг, не е модел на поведение за хора, които изповядват Христос. Но така изглеждат някои от нашите блогове и електронни словесни двубои. Може тази сеч да не е очевидна на телефона или в някой уебсайт, но в духа определено е кървава. Преди нямаше толкова лесен достъп до хората. Сега можете да се хапете и ядете за секунди. За жалост, знам това от опит.

Онова, срещу което мърморя и хапя, обикновено разкрива области в живота ми, в които трябва да се работи. Ако някой докосне чувствителното ми място, обичайната ми реакция е да се защита. Научих се да оставям телефона и да се отдалечавам от него, все едно е заредено оръжие. Много пъти хората просто имат лош ден. Оставете ги малко на мира.

Има голяма разлика между това да вдъхновявате хората и да предизвиквате в тях завист. Както има разлика между това да поканите някого и нарочно да го накарате да се почувства изключен. Ако следвате някого в социалните мрежи и той изважда наяве най-лошото във вас, вместо да обвинявате него, може би трябва да се запита-

Не смейте да правите сравнения!

те „Защо?“.

Съперничеството ще ви ограби освен ако не се научите как да обръщате злонамереността на врага си в нещо, което Бог може да използва за добро. Следните стихове разкриват как изглежда среда, пропита със съперничество:

Очевидно е какъв става животът, когато се опитвате постоянно да се случва както вие искате: повтарящ се, лишен от любов, евтин секс; натрупване на смрадлива купчина умствен и емоционален боклук; френетични, безрадостни опити да сграбчите щастието; евтини богове–дрънкулки; фокусническа религия; параноична самота; яростно съперничество; желание да получиш всичко, но да не ти е достатъчно; бруталност; неспособност да обичаш и да бъдеш обичан; разделени домове и животи; тесногърди и неуравновесени стремежи; *порочен навик да деперсонализирате хората и да ги свеждате до съперници*; неконтролирано и неконтролируемо пристрастяване; грозна пародия на общност. Мога да продължа още. Не за пръв път ви предупреждавам, знаете това. *Ако използвате свободата по този начин, няма да наследите Божието царство* (Галатяни 5:19-21, Message).

Направо ми се доплаква докато чета тези стихове. Напоследък има прекалено много от нещата, които Павел изброява. Не соча света с пръст, Галатяни е писмо към Църквата. Какво значи да *деперсонализирате* хората? Означава да не ги приемате като отделни личности, да ги лишите от индивидуалност и уникални личностни характеристики. Нацистите са деперсонализирали евреите, докато германците не са спрели да ги възприемат като хора, направени по Божия образ... възприемали са ги като колективен проблем, който не е съответствал на техния арийски образ. За жалост, тази тактика се използва и в наше време,

Живот, който няма равен

както по отношение на групи, така и на отделни индивиди.

Хората бързо са склонни да осъдят някого или да го нарекат по определен начин. Хората имат сърца и независимо дали го осъзнават, електронните думи също така ги нараняват. Както е забелязал Езоп: „Лесно е да си смел от безопасно разстояние.“ Много от социалните ни мрежи създават „безопасно разстояние“. Този модел на поведение служи да вдъхне смелост на страхливите и критично настроените и да им даде средство да тормозят и клеветят хора, които са деперсонализирани. Те не биха се осмелили да кажат същите неща лице в лице. Защо? Защото е трудно да се преструваш, че някой е робот, ако видиш сълзите в очите му. Виждала съм християни да се наричат как ли не – от еретици до проститутки... докато Сатана се е смеел. Колкото повече вършим това, толкова по-малко работа остава за него.

Как да изобличаваме и поправяме

Някои от вас може да възразят: „Не трябва ли публично да поправяме онези, които са сгрешили?“ Добрата новина е, че Бог има начин и за това:

По-добре открито изобличение, отколкото скрита любов. Раните от приятел са искрени, а целувките от неприятел – изобилни (Притчи 27:5-6).

Какво има предвид Библията под „открито изобличение“? Ключовата дума е „открито“. То работи най-добре с открито сърце, открити ръце и открито лице. Трябва да изобличаваме останалите така, както искаме да изобличат нас. В идеалния случай искам да ме изобличават хора, които изваждат наяве най-доброто от мен.

Тези стихове говорят за изобличаване и поправяне между приятели, но може да става дума за лидер, учител или работодател. Защото всяко изобличение има по-

Не смейте да правите сравнения!

добри шансове да бъде прието, ако идва пряко от човек, който добре ви познава и е загрижен за вас. Най-добре е това да става насаме. Ако не може да се осъществи лична среща, следващият добър вариант е по телефона.

(Малко отклонение - не препоръчвам изобличаването чрез sms-и. Губи се прекалено много при предаването. Съобщенията не предават езика на тялото или тона на гласа. С Джон сме преживявали много смешни недоразумения, когато сме си писали съобщения. Например някой от нас, обикновено аз, пиша нещо с главни букви, за да НАБЛЕГНА на него, а се възприема като КРЕЩЕНЕ!)

Всички сме преживели скрито изобличение – когато хората ви изобличават зад гърба ви. Когато хората ръководят нуждата ви от изобличение и поправяне без ваше участие, трябва да се запитате доколко упреците им са искрени. Макар в думите им да има истина, те няма да ви помогнат да израснете, ако не участвате в процеса.

Всъщност този тип поправяне обикновено вреди на израстването, защото щом хората говорят за вас зад гърба ви, се настройвате да се защитавате. Откритото изобличаване лице в лице на истински приятел дава и на двамата участници възможност да комуникират и да израстват в процеса на поправяне.

Поправянето на някого през социалните медии не е открито изобличаване само защото се прави пред други хора. Имам прекрасни, силни приятели, които обичам и уважавам. С тях съм достатъчно близка, за да знам как живеят. Виждам как тези богоугодни хора са нападани от други, които никога не са си направили труда да отидат първо при тях да споделят опасенията си, а вместо това публично са размахали изкривената си истина, за да наранят приятелите ми. Библията ясно говори по тази тема.

След като веднъж или два пъти си предупредил

Живот, който няма равен

човека, който предизвиква спорове, и той не те послуша, *нямай нищо общо с него*, защото знаеш, че такъв човек се е отклонил от правия път и съгрешава. Той сам се е осъдил (Тит 3:10-11, SPB).

Не четете блоговете им, не участвайте в спорове, не ги следвайте в Туитър, не бъдете приятели във Фейсбук... нищо. За вас не е здравословно. Търсете вдъхновение, а не разделение.

В превода Message, Тит 3:10-11 гласи:

Предупреди кавгаджията един или два пъти, после приключи с него. Очевидно такъв човек не се държи подобаващо и нормално и се противи на Бога. Като упорства в разделието, той сам се отстранява.

С течение на времето, приятелите ми са ставали по-малко, но по-истински. Те ми показват коя искам да бъда, докато враговете ми разкриват коя не искам да бъда. Средата, която поражда съперничество, може първоначално да извади наяве най-лошото в нас. Когато се стигне до удари, Бог може да се намеси и да използва борбата, за да изгради силен характер в нас.

Следващият стих от Притчи 27 предлага по-добър начин:

Наситена душа стъпка медена пита, а на гладна душа всичко горчиво е сладко (стих 7).

Аз съм гладна да видя още от плода на праведността в живота си. Гладна съм да израствам още. Колкото повече се приближавам до Бога, толкова по-ясно виждам кое пречи на живота Му в мен. Някои от най-сладките неща в живота ми са били приятели, които са ме обичали достатъчно, за да ме ранят с истината. Враговете може да

Не смейте да правите сравнения!

ни ласкаят или да ни нараняват с лъжи. Нека не се задоволяваме с човешки списъци и сравнения. Когато съперничеството ни накара да се почувстваме неспособни или неадекватни, или гордостта донесе самодоволство и изолация, нека паднем на колене. Ако отидем пред нашия Баща, Той с радост ще отстрани онова, което ни пречи да се приближим до Него.

Живот, който няма равен

Въпроси за обсъждане

1. Били ли сте категоризирани или наричани с определени имена? (Например според пола, расата или възрастта си.) Как тези етикети са ви ограничавали? Как можете да излезете от тази класификация?
2. В кои области на живота сравнението ограбва радостта?
3. Когато класифицираме, сравняваме и препоръчваме, на какво е белег това всъщност? (Подсказка: Притчи 29:25).
4. Социалните мрежи вдъхновяват ли ви или ви подстрекават? Какви стъпки можете да предприемете, за да сте сигурни, че влиянието им е конструктивно?
5. Обяснете разликата между подхода и мотивите на скритото и откритото изобличаване.

КОГАТО ВИ ВЪЗПРИЕМАТ ЗА СЪПЕРНИК

*Определено количество противопоставяне
е от голяма помощ за човека. Хвърчилата се
издигат срещу вятъра, а не с него.*

Луис Мъмфорд

Наскоро говорих по телефона с моя приятелка. Съпругът ѝ е талантлив музикант и продуцент, а тя е силен Божии служител и удивителна личност. Винаги съм ги смятала за чисти, смирени и състрадателни, но напоследък преминаха през много неща. Бяха оклеветени, отхвърлени и неправилно оценени.

Приятелката ми обясни: „Оклеветиха ни пред...“ и спомена имената на няколко ключови служители. Слушах. Разбрах. После изгубих нишката на думите ѝ, защото не виждах какво са преживели или през какви изпитания минаваха в момента. Виждах само къде ще ги отведе бъдещето. Толкова се развълнувах от видяното, че бързо казах: „Добре! Трябва да благодарите на Бог за тях. Суровото им отношение ви е превърнало в онова, което сте днес.“

Разберете, не отбелязвах с радост несправедливото отношение към тях. Реакцията на двойката към това отношение ми показва, че ги чака светло бъдеще.

Естествено, за мен беше лесно да кажа нещо подобно

Живот, който няма равен

докато бях отвън и гледах навътре. После се върнах в разговора и заявих: „Научих се да съм неимоверно *благодарна* за противопоставянето на съперниците ми в живота.“

Този разговор беше точно онова, от което се нуждаех тогава. Той ме насърчи в труден за мен момент. Надявам се никой от вас да не бъде съден сурово и наричан еретик. Ако е така, знаете, че боли.

Но вместо да се откажа и да се ваям в отчаянието на обезсърчението, се научих да поглеждам назад и да виждам постоянната вярност на Бога. Той ме носеше всеки път, когато мислех, че няма да преживея деня. Научих повече за Божията вярност от враговете си, отколкото от приятелите. Ще кажа нещо повече: научих повече за себе си от враговете си, отколкото от приятелите.

Приятелите ще ви предложат убежище. Това е нещо добро, но не винаги насърчава растежа. Приятелите искат да сте защитени от житейските бури, докато врагът ще направи всичко по силите си да ви заключи отвън в проливния дъжд. Ами ако това е момент, в който Бог иска да ви научи, че Той е вашето убежище? Кой е по-добрият учител: съперникът или приятелят?

Съперниците са факт. Знам това. Съжалявам. И на мен не ми харесва, но е вярно. Те обаче не съществуват без причина. Създаването на живот без съперници не означава да отстраните съперниците от живота си. А по-скоро да разберете, че настина всичко съдейства за наше добро, когато сме призвани според Божието намерение. Можем да използваме съперничеството, за да се устремим напред към по-голям растеж и проникновение.

Ако ги възприемаме по правилния начин, съперниците могат да се превърнат в катализатор, който да изобличи слабостите ни и да ни предизвика да развием силните си страни. Те ни карат да надхвърлим границите си и да по-

гледнем нагоре, когато се почувстваме сами.

Може да си мислите: „Чакай, ти ми каза, че съм дъщеря, която няма равна, наследница на неповторимо обещание, създадена да се покланя на Бог, който няма равен.“

Всичко това е вярно. Вие сте дъщери, които нямат равни в Божиите очи. Така трябва да се възприемате във взаимоотношенията си с вашия Създател и това е отправната точка в отношенията ви с останалите хора. Но ще сме много наивни, ако смятаме, че неприятелите не съществуват и че обещанието е дошло при нас без битка. Изявлението **вие сте светлината на света** (Матей 5:14) не отменя съществуването на тъмнината. Като казваме, че сте неповторими дъщери, това не означава, че няма да се сблъскате със съперници, както думите, че вие сте светлина не означават, че няма да се изправите пред тъмнина.

Думата „съперник“ има производно съществително, прилагателно и глагол.

Граматиката ни казва, че съперникът може да е човек, място или вещь (съществително); прилагателното „съпернически“ или „съпернически“ *описва* човек, място или вещь; и последно, „съпернича“ може да е *действие* на човек, място или вещь. Съществителното „съперник“ има широко-обхватно значение – от леките думи, които описват равен, равнопоставен или състезател, до тъмните светове на противника или врага. Прилагателните обхващат всичко - от предизвикателството да се състезаваш с приятел до борбата с враг. И накрая, определенията на глагола преминават през меките „състезавам се, наподобявам или сравнявам“ до доминиращите „надминавам, противопоставям се и превъзхождам“.

Съперниците са реални. Има голям шанс някой да ви възприема за съперник без вие да знаете. Повечето хора не стават съперници нарочно, освен ако не се състезават

Живот, който няма равен

в спорт, академични постижения, конкурси, научни изложения или избори. Не отивате на работа с очакване да срещнете съперници и със сигурност не очаквате да ги откриете в църквата! Но съперниците се появяват във всяка сфера на живота и имате минимален контрол над това как хората избират да ви възприемат. Съжалявам. Дори да наемете най-добрата пиар агенция да общува с хората от ваше име, пак само ще управлявате техните възприятия. Колкото по-скоро приемете това, толкова по-добре. Добрата новина е, че имате пълен контрол върху това как вие избирате да възприемате останалите. И има моменти, в които промяната в начина, по който възприемате останалите, радикално променя начина, по който ви възприемат те. Ще доразвия тази тема в една от следващите глави.

Независимо от мотивите на съперниците ви, винаги можете да обърнете съперничеството в своя полза. Трябва само да помните следните две ключови неща за контрола.

1. Не можете да контролирате и не сте отговорни за онова, което хората говорят, мислят, правят или чувстват.
2. Можете да контролирате и сте отговорни за това, което казвате, мислите, правите и чувствате вие.

Всички знаем какво могат да ни причинят неприятелите, но тук искам да обясня какво **добро** могат да ни направят.

Съперниците ни разкриват Божията сила

Скрит още от раждането си, спасен от царска дъщеря, отгледан в дома на фараона, Моисей живя интригуващо още от самото начало. Бог използва тези фактори, за да запази живота му. Но като нас Моисей разбра, че **съдбата се разкрива в моменти на конфронтация, а не на ком-**

форт.

Моисей научи това по трудния начин, когато се опита да поеме нещата в свои ръце и накрая се озова в изгнание – отделен от народа си и от всичко, което познаваше. Представям си как престоят в пустинята му се е сторил дълга, скиталческа почивка. После изведнъж Бог потупа Моисей по рамото, докато той си живееше като бежанец в пустинята. В това има урок. Само защото не си се отнесъл правилно към нещо в миналото не значи, че то е табу за теб в бъдещето. Моисей знаеше защо животът му бе пощаден и имаше усещане за какво го призовава Бог, но му липсваше характер да го изпълни. Бог трябваше да развие дълбочина, задълбоченост у Моисей, която животът в дворец нямаше да създаде. Бог тайно ни подготвя за онова, пред което ще се изправим един ден публично. Настъпи денят, в който един съвсем различен Моисей отиде при Аарон, Мариам и народа на Израил. Когато настъпи моментът, Бог го помаза като избавител и посланик, който да се срещне с фараона.

Бог щеше да направи Моисей известен, изтъкнат в света, като го принуди да се яви в присъствието на неприятеля си – фараона. Дори когато го изпращаше обаче, Бог му каза, че фараонът няма да се вслуша в гласа му.

**Съдбата се
разкрива в
моменти на
конфронтация,
а не на
комфорт.**

Ти ще говориш всичко, което ти заповядвам, а брат ти Аарон ще говори на фараона да пусне израилевите синове от земята си. А Аз ще закоравя сърцето на фараона и ще умножа знаменията Си и чудесата Си в египетската земя. И фараонът няма да ви послуша и Аз ще положа ръката Си на Египет, и с велики присъди ще изведа от египетската земя Своите войнства, Своя народ, израилевите сино-

Живот, който няма равен

ве. И египтяните ще познаят, че Аз съм ГОСПОД, когато простра ръката Си над Египет и изведе израилевите синове изсред тях (Изход 7:2-5).

Бог имаше цел в една наглед обречена на провал мисия. Причината, поради която фараонът заемаше престола си, беше да прослави Бог пред очите на земята:

Понеже сега можех да вдигна ръката Си и да поразя теб и народа ти с мор и ти би бил изстребен от земята, но нарочно за това те оставих, за да покажа в теб силата Си и да се възвести името Ми по целия свят (Изход 9:15-16).

Неприятелите разкриват Божията сила. Конфликтът с Египет послужи да издигне и отличи група от хора, които се покланяха на един Бог без форма или име сред нация от идолопоклонници. Какъв конфликт може Бог да използва и в момента, за да покаже ръката Си в живота ви и да ви избави от потисниците? Вгледайте се внимателно кое е онова нещо, което се съпротивлява на съдбата ви, за да разберете дали сред вас няма враг.

Кой направи цар Давид известен? Някой пророк, баща или приятел ли? Не, неговият враг Голиат.

Без пряката си конфронтация с филистимския си враг, Давид можеше да остане в пустинята на неизвестността. Той все пак беше най-младият брат в семейство с осем сина. Макар Давид да беше помазан за цар от пророк Самуил, все пак останаха група противници, над които трябваше да надделее преди да стане цар. Помазанието ви отделя за Бога, но битката с Голиат ви въвежда в служение.

Когато Голиат излезе на бойното поле, той вероятно се опитваше да предизвика битка със Саул. Саул беше израелският шампион, умел воин, макар да не беше с ръста на Голиат. Библията казва, че Саул беше с една глава и

рамене по-висок от другите мъже от Израил. Според богословите ръстът на Саул е бил между 1,82 и 1,97 м. От друга страна, Голиат е бил над 2,70 м.

И в двата случая Голиат се е извисявал над цар Саул. А цар Саул се е извисявал над овчаря Давид. Но Давид имаше нещо, което компенсирал ниския му ръст. Имаше „висок дух“. „Висок дух“ означава човек да има дързост, кураж, решителност и твърдост. Според едно скорошно изследване, елементът „висок дух“ е по-добър показател за това кои кадети ще завършат Уест Пойнт, отколкото оценките им от САТ или академичните постижения.¹ Проучването включвало самооценка, при която високият дух се оценявал по скала от 1 до 5.

Убедена съм, че Давид е имал 5+. Не се бориш с лъв или мечка, ако нямаш сериозен кураж. Той е притежавал прекалено висок дух, за да се усъмни в изхода на сблъсъка си с гиганта. Саул е бил по-висок, но съм убедена, че щом се отнася до бойния дух, той е бил по-назад от Давид. Никой не се превръща в легенда без висок боен дух. Няма нищо епично в това да спечелиш битка с равностоен противник. Трябвало е доста голямо несъответствие на противниците, за да може участниците в събитието да бъдат хванати неподготвени. Трябвало е наблюдателите да могат да си отидат с думите: „Не видях откъде дойде това, но беше страхотно.“ Давид се нуждаеше от съперник, който да е достатъчно колосален, за да го „постави на картата“. Славата на известния, но колеблив воин Саул и нечовешкият размер и сила на филистимския шампион доведоха до това Давид да се превърне във воин, който няма равен.

В книгата си „Давид и Голиат“, Малкъм Гладуел проникателно отбелязва:

Много от нещата, които считаме за ценни в света си, произлизат от такива неравностойни конфликти, защото самият акт да се изправиш срещу противник с

Живот, който няма равен

огромно превъзходство поражда величие и красота... Позицията на слабия противник може да промени хората по начин, който често не оценяват: тя може да ви отвори врати и да създаде възможности, да образова и просвети хората и да направи възможно онова, което ни се е струвало немислимо.²

Когато се изправите пред неравностоен съперник, имате две възможности: да се предадете или да се изправите в пълен ръст и да призовете онзи висок боен дух вътре във вас.

Давид се отказа от защитата на бронята на цар Саул и призова името на Господа:

Тогава Давид каза на филистимеца: Ти идваш към мен с меч, копие и стрели, а аз идвам към теб в Името на ГОСПОДА на Войнствата, Бога на израилевите войски, върху когото ти хвърли позор. Днес ГОСПОД ще те предаде в ръката ми и аз ще те убия и ще ти взема главата. И днес ще дам труповете на филистимската войска на небесните птици и на дивите земни зверове, за да познае цялата земя, че има Бог в Израил (1 Царе 17:45-46)

Голиат не просто създаде възможност Давид да изпълни призива си, но тази победа над филистимците показва на *цялата земя*, че Божията ръка беше над Израил. Знаем, че и вие подобно на Давид сте гладни да принесете слава на Бога. В нашия свят още има Голиати. Те ни предизвикват и отричат съществуването на нашия Бог. Тези гиганти може да ги срещнете като хулигани и кавгаджии в училище, на работа и в общественото мнение. Време е да спрем да се крием зад скали и да тръгнем напред с Божието слово на уста.

Вие сте изпълнени със същия Дух, който възкреси Исус от гроба. Неприятелите ви искат да воювате при техни-

Когато ви възприемат за съперник

те условия и със собствени сили. Не бива да го правите. Трябва да сте над това. Като несравними Божии деца ние правим добро, когато ни сторят зло. Тук не става дума за нашата слава, всичко е за Него.

Голиат направи Давид прочут. Социалните мрежи могат да донесат известност на някого. Но не славата ни прави царе. Ако не бъде използвана правилно, тя подхранва егоистични диктатори, вместо да изгражда служители. Бог не искаше още един неуверен лидер, подобен на Саул. Имаше нужда от някой, който ще Му се покланя и открито ще покаже силата Му. Ние сме ръкоположени за царе и свещеници на нашия Бог. Трябва да сме верни на Него, а не на човешката слава и популярност. Давид се боеше от Бога, Саул - от хората.

Когато си известен имаш фенове... а не ученици и последователи. Феновете са непостоянни. В един момент те обичат, в следващия те мразят. Цар Давид нямаше нужда от почитатели. Трябваша му мъже и жени, които да заложат живота си. Божиите царе имат нужда от мъдри съветници, лоялна армия и верни слуги. За да намери подобни последователи, Давид трябваше да бъде пречистен. Бог издигна друг съперник, за да подготви Давид за царуването му.

Съперниците разкриват съдбата ви

Съперниците имат силата да ви извадят от неизвестността или да ви отнемат известността. Добрата новина е, че можете да изберете какво ще постигнат в живота ви. Дали съперникът ви ще ви надмине... или ще извади наяве най-доброто от вас? По тази причина един противник може да разкрие съдбата ви.

Давид познаваше Бог от позицията си на син и пастир. Заобиколен от овце,

**Ще ви надмине
ли съперникът
ви... или ще
извади наяве
най-доброто от
вас?**

Живот, който няма равен

той се беше покланял на Бога под ярката светлина на звездите на Близкия изток. В пустинята се беше борил с лъв и мечка и беше спасявал овцете си. Сега Давид щеше да разбере какво означава да бъдеш атакуван и гонен като диво животно.

Цар Саул беше напълно подходящ да прехвърли смелия Давид от присъствието на хората в присъствието на Бога; там Давид щеше да получи помазание и щеше да се разкрие царската му съдба.

Отношенията между Саул и Давид не бяха еднакви в началото и в края. Първоначално Саул обичаше Давид и признаваше, че Божията ръка е върху живота му. Приблужи Давид до себе си, когато се усети уязвим и измъчен и му повери служба в царството. Ето какво ни казва 1 Царе 18:5:

И каквото Саул възложи на Давид, той го правеше и то добре. Толкова добре, че Саул го постави да ръководи военните операции. Всички, както народът като цяло така и сауловите слуги, одобряваха и се възхищаваха на давидовото лидерство (Message).

Саул не можеше и да мечтае за по-добър генерал. И когато злият дух го угнетяваше, Давид свиреше на арфа и пееше, за да укроти душата му. Всичко вървеше по вода докато цар Саул не чу друга песен. Вероятно знаете историята:

Когато се завърнаха у дома, след като Давид уби филистимеца, жените от всички села на Израил излизаха навън, пееха и танцуваха, приветстваха цар Саул с тимпани, празнични песни и лютни. В игрива песен, жените казваха *Саул уби хиляди, Давид – десетки хиляди!* Това разгневи Саул силно. Той го прие за лична обида. Каза: Те приписват на Давид десетки хиляди, а на мен само хиляди. Пре-

Когато ви възприемат за съперник

ди да се усети човек, ще му дадат царството! От тогава нататък Саул не изпускаше Давид от поглед (1 Царе 18:6-9 Message).

Дори никой от двамата да не беше убил толкова воители в буквалния смисъл, Саул се обиди от направеното сравнение. Сякаш песните на жените отвориха очите му и след това той отвори уста и пророкува собствената си смърт. Песните на жените бяха закачка, но на Саул не му стана смешно. Удари го по слабото му място. Бяха минали години откакто пророкът беше казал на Саул, че непокорството ще му струва престола. Самуил обяви, че той ще му бъде отнет и даден на друг, по-добър от него (1 Царе 15:28). С тази песен тъканта на сауловия живот започна да се къса. За миг той беше обзет от лошо предчувствие, щом разпозна в Давид своя заместник. Саул нямаше намерение да се оттегли мирно.

Когато си имате работа с несигурност и неувереност, едно неблагоприятно сравнение може да превърне приятеля в съперник за секунда. Саул вече не възприемаше Давид за ценен помощник, като какъвто се беше проявил; възприемаше го за заплахата и всичко се измени коренно за една нощ:

А на следващия ден зъл дух от Бога дойде върху Саул и той беснееше сред къщата, а Давид свиреше с ръката си както всеки ден; и копието беше в ръката на Саул (1 Царе 18:10).

Това леко противоречи на вярванията ни и служи да ни напомня... Бог може да използва каквото и да е, за да постигне целта Си. В този случай това означаваше да изпрати мъчение, което да тласне завистливия цар в пропастта.

В онзи ден Давид вършеше нещо обичайно – свиреше

Живот, който няма равен

на арфа, но в ръцете на Саул имаше копие, защото в сърцето му нещо се беше променило.

А на следващия ден зъл дух от Бога дойде върху Саул и той беснееше сред къщата, а Давид свиреше с ръката си както всеки ден; и копието беше в ръката на Саул. И Саул хвърли копието и си каза: Ще закова Давид за стената! Но Давид на два пъти се отклони от него (ст.10-11).

Представете си контраста: Саул беснееше из къщата, в ръката си държеше оръжие, а Давид спокойно свиреше на инструмент за хваление. Може ли да има по-голям контраст? Кой тича из къщи с копие в ръка? Саул се беше превърнал в дивак.

Тъй като съм писала по темата за мечовете, у дома имам няколко меча, поставени на различни места, но рядко някой от тях се озовава в ръката ми. Дори в най-лошите си дни когато кръвта ми е бушувала не бих посмяла даже да похвана някой от тях. Понеже когато си под напрежение, си изкушен да хвърлиш онова, което държиш в ръка. (Говоря от личен опит.) Давид беше принуден да се опита да се измъкне и да избягва същия този човек, който вчера яздеше до него и му пазеше гърба в битка. *Най-добрите* качества на Давид извадиха наяве *най-лошото* у Саул и грозното предчувствие се разви в напълно формиран дух на страх.

Сега Саул се страхуваше от Давид. Беше ясно, че Бог беше с Давид и беше напуснал Саул. Затова Саул прогони Давид от погледа си като го направи офицер в армията си. Давид често влизаше в битки. Всичко му вървеше. Да, Бог беше с него. Когато Саул видя как Давид преуспява все повече, самият той се уплаши още по-силно (1 Царе 18:12-15, Message).

Военните успехи на Давид трябваше да бъдат отбелязани като победи на цар Саул. Но вместо да възприема подвизите на Давид като подсигуряване на царството си, Саул мислеше, че всяка битка отнема от властта му. Саул вече не приемаше Давид като син и не чувстваше утеха в компанията му. Искаше Давид да е далеч от очите му. Но в мислите си не спря дотук. В този случай не важеше максимата „Далеч от очите, далеч от сърцето“. Цар Саул вкара Давид в битка с надеждата да изгуби живота си. Това отново послужи единствено за преуспяването на Давид. Саул се опита да погребее Давид, но Давид се издигна:

Така Саул видя и разбра, че ГОСПОД беше с Давид; а дъщерята на Саул Михала го обичаше. И Саул още повече се страхуваше от Давид. Така Саул стана враг на Давид завинаги (1 Царе 18:28-29).

За много кратък период от време, чувствата на Саул към Давид претърпяха метаморфоза – от подозрение, през страх до омраза. Отиде си Давид, любимият син, военният герой и съюзник. Сега Давид беше обявен извън закона. Краткият период, през който беше фаворит в двора на Саул, приключи. Разтревожен от тази промяна, дошла без да бъде предизвикана от него по никакъв начин, Давид избяга, за да спаси живота си.

С напускането на царския двор, в живота на Давид започна коренно нов период. Вместо с високо положение и награди, дните му вече бяха изпълнени с постоянно отхвърляне, жестоко отношение и крайна опасност в пустинята. Според някои богослови този период е траял около 8 години. Именно в далечните, пусти, каменисти простори Давид научи уроците, които щяха да го подготвят да стане цар по Божието сърце.

Един освирепял вълк преследваше Давид от пещера на пещера. Той се натъжи, когато чу, че Саул е убил свеще-

Живот, който няма равен

ниците и семействата им само защото несъзнателно са му помогнали. Годиците на мъки и съперничеството със Саул помогнаха на Давид да разбере, че независимо дали се намира в дворец или в пещера, е важно постигането на святост. Давид се изправяше пред втория си Голиат.

Нека ви обясня.

Не мисля, че ще е много преувеличено да кажа, че Давид може да е имал проблеми с бащинската фигура. При всяка среща със Саул в пустинята, Давид го наричаше „татко“. Първа книга на царете 24:12 ни дава поглед към мъката му:

Татко мой, виж! Виж даже края на дрехата си в ръката ми! Защото по това, че отрязах края на дрехата ти, а не те убих, познай и разбери, че в ръката ми няма нито зло, нито престъпление, и че не съм съгрешил против теб. А ти гониш живота ми, за да го отнемеш.

Нямаме причина да смятаме, че между Давид и баща му е съществувала злоба, но като осми син е било лесно Давид да бъде пренебрегнат. Изглежда Давид донякъде се е изгубил в сянката на седемте си по-големи братя. Като всички синове, Давид се е надявал да получи признание и одобрение от баща си, но баща му не изпрати да го повикат, когато пророк Самуил дойде да помага синовете на Есей:

Така Есей накара седем от синовете си да минат пред Самуил. Но Самуил каза на Есей: ГОСПОД не е избрал тези. И Самуил каза на Есей: Това ли са всичките младежи? А той каза: Остава още най-малкият, и ето, той пасе овцете. Тогава Самуил каза на Есей: Изпрати да го доведат, защото няма да седнем на трапезата, докато той не дойде тук (1 Царе 16:10-11).

Защо се наложи Самуил да попита дали Есей има други синове? Бихме си помислили, че Есей е изпратил да доведат Давид при пристигането на Самуил. Вероятно Есей не е смятал, че Давид може да е кандидат за позицията на избраник. Ако пророк Самуил беше дошъл у дома, щях да направя всичко по силите си *цялото* ми семейство да присъства. Щях да им се обадя по Скайп, Фейстайм или да ги повикам, за да може и отсъстващите да участват.

Давид имаше седем съперници за вниманието на баща си – братята му. Взаимоотношенията между Давид и братята му, описани в Библията, не показват топлина и подкрепа. Всъщност най-големият брат обвини Давид в гордост, омаловажи ролята му в бащиния му дом и нарече сърцето му самонадеяно и зло (1 Царе 17:28).

Може би по тази причина, когато чета псалмите на Давид не чувам думи... чувам сърце. Виждам агонията, родена от години на изолация и изтощение, вплетени в стиховете. Давид многократно доказва невинността си пред Саул, но битката продължаваше.

В един момент Давид осъзна, че невинността му никога няма да бъде призната от човешкия съд. Саул никога нямаше да му прости. Само Бог щеше да го оневини. Докато бягаше и се криеше от Саул, Давид се научи да бяга и да се крие в Бога. Много хора искат да бъдат помазани, но забравят, че помазанието идва с цел, която се постига в присъствието на враговете им.

В по-късен етап от живота си Давид побягна от Авесалом и извика:

**ГОСПОДИ, колко се умножиха притеснителите ми!
Мнозина се надигат против мен. Мнозина казват
за душата ми: Няма за него спасение в Бога.
(Села)
Но Ти, ГОСПОДИ, си щит около мен, моя слава и
който възвишаваш главата ми.**

Живот, който няма равен

Викнах към ГОСПОДА с гласа си и Той ме послуша от святия Си хълм. (Села.)

Легнах и спах, събудих се, защото ГОСПОД ме поддържа. Няма да се уплаша от многохиляден народ, който се е опълчил против мен отвсякъде (Псалм 3:1-6).

Увеличиха ли се онези, които го притесняваха? Добър въпрос. Защо Бог просто не ги отстрани? Можеше просто да ги погребее с една пустинна буря.

Давид не поиска да бъде помазан за цар от пророк Самуил. Смелият Давид не можеше да се държи по друг начин, освен да прояви храброст за Бога. Както беше верен син по отношение на довереното му от Отец, така беше и верен воин на царя. Йонатан не можеше и да мечтае за по-истински приятел. Що се касае до действията му, Давид беше безупречен. Но въпреки това тревогите и проблемите в живота му се увеличаваха. Защо?

Искаме за всичко да има причина, защото в такъв случай цялата тази бъркотия ще има смисъл. Но тя изглежда безсмислена. Давид изживя и пророкува тези думи (и борбата му е преобраз на битките на един друг човек): те отидоха в бъдещето и разкриха онова, което щеше да се случи с Исус. Защо се изненадваме, когато в живота ни се явяват врагове и съперници? Първо Петрово 4:12-13 ни напомня:

Възлюбени, не се чудете на огненото изпитание, което идва върху вас, за да ви изпита, като че ви се случва нещо чудно, а се радвайте, доколкото сте участници в страданията на Христос, за да се радвате и ликувате и когато се яви Неговата слава.

Външният натиск предизвиква вътрешна трансформация. Неприятелите разкриват съдбата, подготвена ни от Бога. Ние се смаляваме, за да се увеличи Божията слава в живота ни. Дарът на противопоставянето е част от обуче-

Когато ви възприемат за съперник

нието, пречистването, усъвършенстването и подготовката. Желанието да избегнем трудностите е част от човешката ни природа. Но когато страдаме, ние не само споделяме Исусовата болка, но и вземаме участие в славата Му, когато ни разкрива съдбата ни.

Враговете ви принуждават да пазите сърцето си

Когато каменното ви сърце бъде разрушено, се появява сърце от плът. Когато се окажете въввлечени в безсмислено съперничество, сърцето ви се чувства подложено на нападение. Бомбардират ви с въпроси, които ви карат да се съмнявате в себе си и мотивите си. Чудите се дали нещо не ви е наред. „Господи, къде си? Как стана това? Защо продължава да се случва?“

Често единственият отговор на тези въпроси, който получаваме, е мълчание. Започваме да се съмняваме, че Бог ни чува. Научила съм, че Той мълчи по време на пауза. Предстои промяна на сцената, героите си търсят мястото сред декорите. Не губете кураж. Предстои преход. Вместо да се измервате според това къде се намирате, не забравяйте през какво вече ви е превел.

Когато слушаме в мълчание, се подготвяме за прехода. Ще повярваме ли в казаното от Бога или ще се вслушаме в думите на враговете – обвинители? Същият Бог, който започна доброто Си дело в нас, ще бъде верен и ще го завърши. Ще позволим ли атаките да закоравят сърцата ни или ще позволим Бог да ги изцели? Ще съсредоточим ли вниманието си върху думите на врага или върху думите на Създателя?

Скъпи приятели, чуйте добре думите ми, настройте ушите си към гла-

Ще позволим ли атаките да закоравят сърцата ни или ще позволим Бог да ги изцели?

Живот, който няма равен

са ми. Дръжте посланието ми в ползрението си постоянно. Съсредоточете се! Научете го наизуст! Онези, които откриват тези думи, живеят, наистина живеят; с тяло и душа, кипят от здраве. Бдете внимателно над сърцето си; там започва животът (Притчи 4:20-23, Message).

Не гледайте какво правят. Не слушайте какво казват. Не сравнявайте положението си с тяхното. Пазете сърцето си и всяко обещание, прошепнато в дълбините на душата ви. Не стойте пасивно, а развийте уменията си да влизате в синхрон с Божия глас. Той нямаше да ви насърчава да вършите това, ако не копнееше да говори с вас. Гласът Му държи здраво сърцето ви.

В този живот има толкова пасивност и статичност. Няма да откриете случайно бликация от енергия, безподобен живот в Бога. Нужна е концентрация в свят, бомбардиран от отвличащи вниманието развлечения. Ако не сте целенасочени, ще се отклоните поради многото неща, стремящи се да привлечат вниманието ви.

Христовото послание е основният ни център. Думите на Създателя ни притежават силата да създадат онова, което е записано за живота ни. Това целенасочено приближаване до самия извор на живот хармонизира тялото и душата и преизпълва живота ни със здраве, смисъл и сила. Когато се съсредоточим върху Словото Му, вместо върху враговете си, навлизаме в живот, който е извън техния обхват.

Ние не само трябва да се концентрираме върху Словото Му, което е като семе, но трябва и да се грижим за градината, която е сърцето ни.

Има голяма разлика между това да *пазиш* сърцето си или да го поставиш в окови. Човек бди над нещо с голяма стойност; другото може да се оприличи на заключване на сърцето в затворническа килия.

Прекалено много хора предпочитат да закоравят сър-

Когато ви възприемат за съперник

цата си с надеждата да ги запазят до един по-късен момент, когато усетят, че е безопасно да позволят да бъдат изцелени. Докато растях често избирах тази тактика. Първоначално изпитвах огромно облекчение. Когато хората ме нараняваха, просто ги отрязвах. Затръсвах вратата на сърцето си толкова често, че накрая то се оказа заключено зад нея. Затварях сърцето си, докато не го превърнах в затворник. Смятах се за непроницаема за болката, но прекалено късно осъзнах, че бях също така нечувствителна и към радостта.

Да пазите сърцето си означава по-скоро да го защитавате, а не да го държите в затвор. Ако сте заключили сърцето си, отделете време за молитва. Помолете Бог да освободи сърцето ви от каменния затвор и да го замени със сърце, което усеща както радостта така и болката.

Знам, че боли, но не възпирайте сълзите си. Позволете им да напоят сърцето ви и да го поддържат нежно и меко. Не давете болката си в наркотици или алкохол, които изкривяват възприятията и ви водят към падение. Не замъглявайте ума си с мисли за отмъщение, които почернят душата. Спрете да мислите прекалено много за това, седнете и плачете колкото ви е нужно. Бъдете сами, позволете на болката да ви удари с пълната си сила. Когато дойде спокойствие, обърнете лице към небето и издигнете глас към Бога. Следвайте модела на Давид и си създайте ежедневна практика да поверявате душата, каузата и враговете си на Бога. Псалм 51:8-12 добре предава това:

Дай ми да чуя радост и веселие, за да ликуват костите, които си строшил.

Скрий лицето Си от греховете ми и изличи всичките ми беззакония!

Сътвори ми чисто сърце, Боже, и непоклатим дух обновявай вътре в мен!

Живот, който няма равен

Не ме отхвърляй от лицето Си и не отнемай Святия Си Дух от мен!

Върни ми радостта на спасението Си и ме поддържай с дух свободен.

Закованото, пленено сърце оглушава и вързаните кости не могат да реагират. Онези, които съдят останалите, постоянно живеят под тежестта на собствения си грях. Само Бог може да очисти онова, което замърсява сърцата ни и да поправи онова, което е грешно, за да бъдем праведни в Неговото присъствие.

Закованите сърца не стоят в Божието присъствие. Те се изолират или се отпускат в компанията на присмиватели, подиграващи се на болката на онези, които са избрали деликатния път на изцелението.

Отново ви предупреждавам, мнозина започват с такъв подход, но твърде късно откриват, че не са пазили сърцата си; те са в затвор. Емпатията и състраданието си отиват, а се настаняват жестокостта и безразличието. Има голяма разлика между пазенето на нещо свято и заключването на сърцето в затвор.

Когато сърцата ни се чувстват празни и пусти е време да изпълним устата си с песен. Саул беше прекалено измъчен, за да пее, затова Давид му пя, за да държи далеч страданието. Песните, които ни заобикалят, ще държат нещо на разстояние, но когато в нас се надигне песен, се случва нещо наистина значимо. Когато пеем вместо просто да слушаме, сърцата ни се отключват и се осъществява връзка със Създателя ни.

Цар Саул имаше опит в прибързаните думи и действия. Силното вълнение в сърцето му се изявяваше чрез действията му. Както Давид се научи да укротява сърцето си, можем да се научим така да смълчаваме и нашето:

Бях здраво стъпил на земята, научих сърцето си на спокойствие.

Когато ви възприемат за съперник

Като бебе, доволно в майчините ръце, душата ми е доволна (Псалм 131:2, Message).

Мога ли да споделя нещо доста срамно? Вместо да укротя душата си като дете, имам склонност да се държа като такова. Преди десетки години църквата ни пееше текста на Псалм 3 по време на хвалението. Реакцията ми беше да се разплача като дете. У дома всички знаеха, че танцувам на тази песен. Някак оприличавах моята мъка на чувствата на Давид по времето, когато е писал псалма. Единственият проблем беше, че плачех за незначителни прегрешения. Да, по онова време ми се струваха големи. Бях убедена, че са ме пронизали толкова дълбоко, че са разкъсали душата ми.

Като погледна назад виждам нещата по различен начин. Прегрешенията бяха малки и жалки. Тук пренебрежение, там нелюбезна дума, може би лека свада с мъжа ми. Познавам много хора, които биха дали всичко за такива прегрешения. Отвъд океана съм срещала смели жени, които всеки ден живеят под смъртна заплаха заради вярата си. Накъдето и да се обърна виждам силни самотни майки, които се трудят неуморно, за да осигурят прехрана за децата си. Да не споменавам онези, които са били бити, изнасилвани, продавани от семействата си или жертви на трафик.

Не омаловажавам болката ви. Знам, че е реална. Но когато получим истинско откровение за това как Бог обръща дори най-лошата ситуация в Своя полза, тогава ще дойде денят, в който ще можем да кажем като Йосиф:

Вие наистина намислихте зло против мен, но Бог го намисли за добро (Битие 50:20).

Ако промените гледната си точка към съперниците си, Бог ще изкупи болката ви. Драматургът Едмънд Бърк оп-

Живот, който няма равен

исва ситуацията по следния начин: „Онзи, който се бори с нас, укрепва нервите ни и изостря уменията ни. Противникът е наш помощник.“

Научила съм, че ако затворим вратите пред някого, в бъдеще ще се сблъскаме със затворени врати. Когато се опитваме да изолираме другите, рискуваме да изключим себе си. Отвореното сърце ще отваря врати и ще приема останалите с отворени прегръдки. Бог изпрати Исус с надеждата никой да не бъде изолиран. Свършете трудната работа със сърцето си, пазете го добре, вместо да пазите това, което смятате за свое положение.

Мнозина искат да са лидери, но притежаването на определено влияние е нож с две остриета. Винаги ще има хора, които ви обичат, но не ви познават. Ще има такива, които ви мразят, но не ви познават. Това са зрителите, зяпачите. Те не са ваши съперници, но наблюдават динамиката на нещата. Моисей израсна с фараона. Давид беше като син на Саул. (Голиат беше само един великан.) В повечето случаи съперникът е човек, който някога ви е познавал добре. Давид описва съперника по следния начин:

Понеже не враг ми се присмива – тогава бих го понесъл – нито мразещият ме се е възвеличил против мен – тогава бих се скрил от него – а си ти, човек равен на мен, мой другар и мой близък приятел. Заедно разговаряхме сладко, с множеството ходехме в Божия дом (Псалм 55:12-14).

Днес можем да наречем това „приятел“, което Съвременен речник описва като „враг, дегизиран като приятел“. По-просто казано, това е неприятел. Да умееш да различиш истинските си приятели е дарба, но същевременно неприятелите ни често са тези, които ни правят истински. Можем да се защитаваме сами или да изложим случая си пред Бог. Можем да благодарим на Бога, че използва съперниците, за да ни усъвършенства и пречиства или да

Когато ви възприемат за съперник
ни постави на друго място или можем да хленчим. Можем да се оплакваме, но можем и да се молим и да пеем. Ние избираме и никой враг не може да ни отнеме това.

Живот, който няма равен

Въпроси за обсъждане:

1. Спомнете си момент, когато неприятел е станал ваш учител.
2. Какво е изобличил врагът в живота ви?
3. В кои области сте смели и притежавате висок дух?
4. В кои области не сте толкова смели и имате нужда от сила?
5. Назовете три разлики между фенове и последователи.
6. Бягали ли сте из вкъщи с копие в ръка? Как можете да го оставите?
7. Как можете да пазите сърцето си, без да го заключавате в затвор?

ПОЛ, КОЙТО НЯМА РАВЕН

Не мога да се противопоставя на расизма, при който хората биват дискриминирани в резултат на нещо, което не могат да променят – цвета на кожата – а после да приемат хладнокръвно огромната несправедливост да се наказват други за нещо, което не могат да променят – пола си.

Архиепископ Дезмънд Туту

Имам лични молитви, с които се моля, когато съм сама. Най-често *сама* означава, че съм в хотелска стая или в колата. Известна съм с доста необичайните си молитви, които изричам в защитеното си мехурче – купето на колата. Няма нищо по-добро от това хвалебната музика да се носи наоколо и да потъвам напълно в мига. Преди няколко години животът ми течеше в трескав цикъл. Понякога не знаех дали се връщам или тръгвам. Книгата ми „Лъвице, издигни се!“ беше излязла през есента, докато аз бях в Йордания. Годината вървеше към края си и приближаваше Денят на благодарността. Личната ми молитва по онова време гласеше нещо такова:

„Небесни Татко, предполагам знаеш, че написах книга

Живот, който няма равен

„Лъвице, издигни се!“. Тя вече е публикувана на 5 езика, но ми се иска да знам, че това е била Твоята воля. Разбирам, че е постфактум, но знам, че не зависиш от времето, затова искам потвърждение, че това е нещо, което Ти си наредил. В името на Исус, амин.“ Да, това е малко притеснително, но въпреки това е истина. Знам, че трябваше да го сваля от сърцето си и да го положи в ръцете Му.

Е, исканото потвърждение не отне много време. Същата вечер, около 8 часа, неочаквано се озовах участник в училищен проект на най-малкия ми син. Бях развалила проектите на по-големия му брат, за да намерим неща, които да използваме, когато той ме уведоми, че има нужда от конкретен тип табло за постери, за да завърши проекта. Изправих се смело пред снежната буря, за да стигна до правилното табло, но преди това се съгласих да платя на по-големите братя да му помогнат да завърши проекта. Върнах се у дома и заварих пълен хаос – изрезки от списания, маркери и писма бяха натрупани по масата. Единият брат пишеше текст под диктовката на Ардън, другият изрязваше картини за залепване. Тъкмо бях оставила таблото, на което щяха да се поставят всички части, когато телефонът звънна. Беше Джон.

Звучеше много развълнуван. Чувствата завладяха и мен.

Обясни ми, че същата вечер се е запознал с някого, с когото трябва да разговарям. Съпругът ми има навик редовно да ме свързва по телефона с напълно непознати хора. Не съм сигурна как се случва, но става... често. Някои хора вероятно не се интересуват от разговори с мен, но Джон действа под моментно влияние на емоции и смята, че трябва да разговарям с тях.

Първо се противопоставях на тези запознанства. Но сега имам усещането, че са неизбежни. Съвет към мъдрите: ако съпругът ви има някакъв дразнеж навик повече от

10 години, трябва да решите, че е сладък. И така, съпругът ми има симпатичния навик да ме свързва по телефона с напълно непознати хора. Но в онази вечер се възпротивих.

„Джон, нямам време да говоря с непознати. Аз съм във вихъра на един училищен проект на Ардън.“

„Добре, няма нужда да разговаряте точно сега. Той е военен, в момента е зает, затова му дадох номера ти. Гледай да вдигнеш, когато ти звънне по-късно. Трябва да тръгвам, обичам те!“ и преди да кажа каквото и да било, затвори.

Работата по проекта се усили. След час телефонът ми звънна. Реших да говоря с най-изтощения си тон.

„Ало“, измърморих.

Човекът отсреща сякаш се колебаеше.

„Лиза Бивийър ли е?“

„Да...“

„Лиза, тази вечер на срещата съпругът ви показва новата ви книга „Лъвице, издигни се!“. Каза ни, че лъвовете са най-добрите убийци, а лъвиците – най-добрите ловци.“

Помислих си, ами да, разбира се, че ще каже така. Това е всичко, което знае, защото му го казах... още не е прочел книгата, убедена съм! Мъжът продължи: „Ами, той е прав. Вярно е, че лъвиците са най-добрите ловци.“

Не бях сигурна накъде вървеше разговорът. Защо този човек ми се обаждаше, за да ми предаде думите на съпруга ми, които аз вече знаех, понеже ги бях написала? Предстоеше ми да разбера.

„Лиза, знаете ли, че не печелим войната в Афганистан?“

Измърморих някакво потвърждение. Понеже живеехме в Колорадо Спрингс, в самолетите често имаше военни, които се прибираха от активна служба.

„Искате ли да знаете една от причините, поради които

Живот, който няма равен

не печелим войната?“

„Естествено“, изявих желание аз.

„Не можем да разговаряме с жените им.“ След това обясни. „Ако не можете да разговаряте с жените, не можете да преобърнете културата, а ако не можете да промените културата, не можете да спечелите войната.“

Вече го слушах внимателно.

„Нека обясня какво правя тук, в базата. Работа със специални агенти. Поради големите опасности, основно изпращаме специални екипи от мъже, но сега изпращаме и екипи от жени. Те ще кажат на афганистанките, че имат глас и са ценни. Ще обяснят защо демокрацията ще служи добре на техните синове и дъщери. Ще се погрижат за полеките им медицински нужди и ще изразждат децата им. Знаете ли как се наричат тези женски групи за специални операции?“

Уверих го, че не знам.

Той каза: „Наричат се „Екип Лъвица“ и предстои да бъдат изпратени на място. Може ли да получа копие от книгата ви за всички тях?“

Разбира се, че им изпратихме!

Тези жени заслужаваха подкрепа, докато протягаха ръка към други жени и подхранваха надеждата за нещо повече от война и глад за децата им. Тези лъвици трябваше да знаят, че не просто следват военни заповеди, а са част от нещо по-вечно – задачата да донесат изцеление и живот на сестрите си, които бяха изолирани и често презирани единствено заради пола си. На мъжете–военни беше забранено да говорят с афганистанските жени, а на жените–военни беше заповядано да говорят с тях.

След като затворих телефона осъзнах отново, че има много битки, които не могат да бъдат спечелени без участието на жените.

Щом армията на Съединените щати разбира, че без

участието на жените един народ може да воюва, но не и да победи, не е ли крайно време Църквата да овласти дъщерите си да вървят рамо до рамо с мъжете, за да се побеждава, а не само да се води битка?

Съперничеството между половете отива в двете крайности, но по-често жените са онези, които страдат от дискриминация. Повече от три десетилетия нося в сърцето си жените, които са били наранени в това съперничество. Не мога да напиша книга без да засегна тази тема по някакъв начин.

На много фронтове е отбелязан голям напредък, но всяка седмица чувам историята на някоя жена, която е пострадала в брака си, семейството, работното си място или в църквата. В социалните мрежи редовно чета хейтърски коментари, насочени към жените. И тук изобщо не говорим за трафика на жени, убийствата на полова основа и порнографията.

За жалост, предразсъдъците, свързани с пола, все още размиват нашето Благовестие – сякаш го използваме, за да дадем пълно изкупление и свобода на мъжете, а отмерваме контролирани порции за жените.

Има много битки, които не могат да бъдат спечелени без участието на жените.

Заплахите на религиозните водачи

Искам да започна разглеждането на темата за предразсъдъците, свързани с пола, като се върна към времето, когато Църквата беше новородена, жива и растеше след Възкресението и Божият Дух се изливаше както над синовете, така и над дъщерите. Евангелието се разпространяваше чрез слово и дела и се прогласяваше възкресението на Исус. Когато беше изцелен човек, който 40 години беше куц, паникьосаните водачи в храма, в опит да укротят бурята, арестуваха Петър и Йоан.

Живот, който няма равен

Те ги извикаха обратно и ги предупредиха, че в *никой случай не трябва да говорят или поучават в името на Исус* (Деяния 4:18, Message).

„Те“ в този цитат се отнася до религиозните лидери от онова време, а Петър и Йоан са били строго предупредените. Това чудо, извършено в името на Исус - изцелението на човека, беше отворило широко вратата да се проповядва Христос, възкръсналия Спасител. Еврейските лидери се озоваха между чука и наковалнята, защото нямаше как да се отрече изцелението на сакатия. Те си говореха помежду си:

Дотогава по целия град се знаеше, че се е случило чудо и че те стоят зад него. Нямаше как да се отрече това. Но за да не се отива по-далече, нека ги накараме да замълчат със заплахи, за да не смеят да използват Исусовото име никога повече с никого (Деяния 4:16-17, Message).

Всички знаем, че заплахата към двамата Христови ученици не подейства. Тази тактика имаше даже противоположен ефект и всъщност заздравя решителността им.

Но Петър и Йоан веднага отговориха: Дали в Божиите очи е правилно да слушаме вас вместо Бога, вие решете. Що се отнася до нас, няма съмнение – не можем да мълчим за това, което сме видели и чули (Деяния 4:18-20, Message).

Религиозните водачи можеха да продължават да спорят помежду си колкото си искат, но Петър и Йоан нямаше да спрат. Те осъзнаха, че опитът да убедят тези водачи ще е напразен. Нямаха друг избор освен да продължат да поучават и проповядват онова, което знаеха, че е истина. Тези мъже разбираха, че има моменти, когато мълчанието се равнява на непокорство.

Същите заплахи отекват в ушите ни и днес. Адресатите на заплахите изглеждат различно. Вече не става дума за единично нареждане, дадено на необразован рибар от Галилея от религиозните лидери. Прераснало е в натиск на културите по целия свят. Вече звучи по различен начин, но целта е същата. Светът ще ви разреши да говорите за Бог и да бъдете колкото си искате духовни, стига да не използвате името на Исус.

И макар че не трябва да се изненадваме, когато светът възпрепятства поучението и проповядването в името на Исус, когато църквата пречи на членовете си и заглушава гласовете им... ами това е друго нещо.

Повече от 2000 години религиозните лидери са ограничавали и понякога забранявали на хиляди дъщери на Църквата да проповядват и поучават на святите места под тяхно управление. Нека отново прочетем Деяния 4:18:

И те ги повикаха и им заповядаха изобщо да не говорят, нито да поучават в Името на Исус.

Докато размишлявах над този стих, чух Святият Дух да ми прошепва: *Църквата е възпирала, ограничавала и отричала призиването на прекалено много от дъщерите, които съм призовавал и надарил с Духа Си за служение.*

Може да сте чували религиозните водачи да казват: „Жените могат да поучават други жени, но не и мъже.“ Или: „Жените могат да свидетелстват, но не бива да проповядват.“ И: „Жените могат да са водачи, стига да е извън църквата.“ Тези завоалирани заплахи наглед звучат по-разумно, но резултатът е един и същ: Благовестието бива ограничавано и задържано. Жените, които са смели в своята вяра, бързо получават етикета „агресивни“. Жените, които са уверени в своя Бог, често биват погрешно възприемани като амбициозни. Но въпросът, който стои

Живот, който няма равен

пред нас, е същият, който Петър и Йоан са задали. Правилно ли е в Божиите очи да слушахме хора, вместо да се покоряваме на Бога? И какво е заповядал Бог на синовете и дъщерите Си? Откриваме отговора в думите, които Исус произнесе точно преди да се възнесе:

Идете по целия свят и проповядвайте Благовестията на цялото творение. Който повярва и се кръсти, ще бъде спасен; а който не повярва, ще бъде осъден. И тези знамения ще придружават повярвалите: в Мое име демони ще изгонват, нови езици ще говорят, змии ще хващат, а ако изпият нещо смъртоносно, то никак няма да им навреди, на болни ще полагат ръце и те ще оздравяват. И така, след като им говори, Господ Исус се възнесе на небето и седна отдясно на Бога (Марк 16:15-19).

Тази заповед е дадена на *всички*, които вярват. Великото поръчение е разрешение, то даже не изисква да се изгради организация и включва и двата пола. В Христос всички са призвани и освободени да обявят Божиата Блага вест. Щом познаем Божиата свобода и истина, не бива никога да позволяваме човешки заплахи да ни накарат да мълчим.

Подчинете се на Царя си

Бог е нашият всевишен и свят Цар. Той ви е дал поръчение и сила. Поискал е да говорите на хората Му от Негово име. След като това е истина, как може да позволите да ви забавят и отклонят онези, които ръководят, подчинени на Царя? Всеки от нас трябва да бъде жива, дишаща демонстрация на Матей 4:10:

На Господа, своя Бог, да се покланяш, и само на Него да служиш.

Ако покорството пред Божиите поданици означава непокорство пред Бога, тогава реалният ви проблем е с Царя. В книгата Естир имаме пример как да се справим в такава ситуация. Царят на Персия не беше повикал Естир и законите на двора му ѝ забраняваха да се яви пред него. Но Естир разбра, че покорството пред царските наредби означава непокорство към Бога. Естир се боеше от Бога повече, отколкото от хорското недоволство и отиде. Приблужи се стратегически към царя, но не се осмели да остане мълчалива, когато бяха заложени толкова много животи. Чудя се колко различен е светът ни днес. Много дъщери са скрити на стратегически места. Дори сега някои постят и се молят заедно със своите сестри, наблюдават и чакат подходящия момент да излязат напред и да ходатайстват.

С тези думи не насърчавам непокорството ви срещу съпрузите или църковните ви лидери. Надявам се да повиша яснотата и бдителността ви, че има един съвсем реален враг, който няма да се задоволи просто да ви затвори устата. Той иска живота ви и живота на децата ви.

Време е за истината. Ако съпругът ви забранява да споделяте Благата вест, ще му се покорите ли?

Не говоря да се качите на амвона в ролята на главен пастор или да говорите публично. Питам ви, наистина ли сте свободни и способни да свидетелствате? Готови ли сте да давате отговори, да се молите или да превръщате млади жени в свои ученици?

Наскоро с Джон говорихме по тези теми. Той ме попита защо толкова много жени сякаш си търсят извинения да не бъдат посланици на Исус. Споделих, че според мен някои просто се боят от отпора. Същата седмица седях до един мъж в самолета и той сподели с мен, че зад гърба ми са ме нарекли с унизителни и пренебрежителни думи. Отговорих: „И в лицето също!“

Сега не е време за хора със слаби сърца и тънка кожа. Тече цялостна война срещу хората, които носят Божия образ, както жени, така и мъже. Последното нещо, от което имаме нужда, е да воюваме един срещу друг! Смятам, че някои жени трябва да понесат смело този разговор. Може да са били поучавани, че покорството е мълчание и не знаят, че Бог е променил името им. Какво ви подсказва Бог да направите? Дали някоя млада майка има нужда да я направите своя ученичка? Или да приемете молитвена група или група за изучаване на Библията в дома си? Почитайте с покорство съпружките си, докато се покорявате на Бога.

Други жени се боят от силата си, защото никой не ги е учил как да я управляват. Всички сме виждали или сме били жени, които са се държали зле. (Знам, че не съм се справяла добре с някои неща.) Не че съм искала да съм инат, но не съм знаела как да накарам останалите да ме чуят. Обучението и придобиването на умения е трудно, защото доскоро жените в този свят бяха малко.

Отговорът не е елиминирането на женския глас, а в образованието на жените. Ако не ми е позволено да раста, няма да израсна. Ако не раста, няма да направя място на останалите.

Ще позволим ли да ни се прикачи етикет „гневни жени“? Или ще придобием мъдрост, така че дъщерите, със Словото на Отец на уста, да могат да говорят? Трябва ли да накараме да замълчат онези, които имат част от отговора? Боже, опази! Трябва активно да обучаваме дъщерите си в богоугодно поведение и покорство. А за онези, които питат как това съответства на 1 Петрово 3, където се описва, че жените трябва да са кротки и с тих дух – напълно съм съгласна! И имам примери от живота на Исус и Мойсей как да си кротък.

А Моисей беше много кротък човек, повече от всички хора, които бяха на земята (Числа 12:3).

И

Вземете Моето иго върху себе си и се научете от Мен, защото съм кротък и смирен по сърце; и ще намерите почивка за душите си (Матей 11:29).

Както Исус така и Моисей дадоха кротостта като пример, който да следваме.

Някои от проблемите ни с пола са просто глупави. Не питам Джон дали мога да поканя приятели у дома и той не ме пита дали може да отиде да играе голф. Не питам Джон дали мога да споделям Исус с някого в магазин „Таргет“ или дали може да проповядвам на младежите в домашната ни църква. Съветваме се един с друг за нещата, които влияят и върху двама ни и семейството ни, но не и за това как да организираме дните си. Ако ходим един при друг за всяко дребно нещо, ще е изтощавашо – той ми има доверие и аз на него! Аз съм съпруга, а не дете.

Живеем във времена, когато прекалено много хора са в капана на страха. Имат нужда от надежда за слава, която човек носи в сърцето си.

В края на краищата, само ние носим вината за непокорството си пред Исусовата заповед. Да, някой може да ни накара да се препънем и съгрешим (Матей 18:6, Марк 9:42, Лука 17:2), но покорството ни пред Царя накрая е наш избор. Както братята ни Петър и Йоан, ние – сестрите, трябва да ходим в пълнотата на чудния Христос и това значи, че и ние също така не можем да мълчим за нещата, които сме видели и чули.

Словесни атаки

В наше време жените, които избират този курс на действие, може да не са бити или държани в затвор като Петър

Живот, който няма равен

и Йоан, но се подгответе да бъдете избягвани и отблъсквани. Това значи, че ще носите риска думите ви да не бъдат разтълкувани правилно и често ще бъдете обект на словесни атаки и изолация.

С Джон имаме различни гледни точки по този въпрос. Той ме увери, че повечето църкви, които посещава, приемат жени на амвона. Изброи 3 жени – Божии служители, които са много известни и обичани в страната и чужбина. Те водят, поучават *и* проповядват. Съгласих се с Джон, че това на теория е вярно, но не и на практика. Когато го помолих да назове църкви, които редовно канят жени на амвона, като изключим веднъж годишно за Деня на майката, той спомена по-малко от 10.

Продължихме да говорим и Джон ме увери, че каквото и да кажа, като жена никога няма да променя мнението на богословите, които се противопоставят на жените на лидерски позиции или като учители. Той предложи да използвам думите си да поучавам и да кажа на жените, че могат да проповядват. Че всеки аргумент, който предложи на лидерите, ще е загуба на време.

Съгласих се. Не се интересувам толкова от лидерите. Пиша със страх и трепет за сестрите си, майките и дъщерите, които още имат нужда от убеждаване. Обясних им, че не мога да поучавам жените да проповядват, докато още не са сигурни дали е правилно да *поучават* и да *говорят* в църквата. Буквата на закона е използвана да бъдат пронизани сърцата им. Никоя искрена Божия дъщеря не иска да нарушава или оскверни волята на своя Баща. Те няма да научат онова, което лидерите не позволяват. Ако някоя авторитетна фигура, която представлява Бога, ви казва цял живот, че сте *по-нисш*, ще го повярвате. Особено лесно е да се приеме тази лъжа, ако имаш сенчесто минало.

Знам това, защото съм била такава.

Когато си несигурен, постоянно ще се съмняваш в себе си и в правото си да дадеш своя принос. Искам да отворя ушите ви и да махна превръзката от очите ви, да махна тръна на легализма от нежните ви сърца. Тогава можете да се изцелите и да чувате сами. Святият Дух може да ви призове като посланици на Благовестието в света на правото, медицината, бизнеса, държавното управление или като майка–домакиня. Всичко, което правим, трябва да е за Господа. Тази практика превръща светското в свято. Но е грешно да кажете на някого, че Святият Дух не му говори, ако се усеща призован да поучава проповядва или да бъде някакъв лидер в църквата.

Полът няма много общо с нечие умение да бъде лидер. Фактът, че Маргарет Тачър е била жена, не я е направил един от най-великите лидери на Обединеното кралство. Всъщност, не полът е проблемът. Предизвикателството е гордостта в отношението и склонността да проявяваме предразсъдъци и да съдим останалите. Те ще заслепят човек, който може иначе да е добър лидер. Смирението, опитът, верността, образованието и добродетелността са само някои от качествата на добрия лидер, но полът сам по себе си не прави лидера. Далеч от Христос ние всички сме неподходящи. Във 2 Коринтяни 3:4-6 четем:

И ние имаме такава увереност спрямо Бога чрез Христос; не че ние сме способни от само себе си да съдим за нещо като от нас си, но нашата способност е от Бога, който ни направи способни да бъдем служители на Нов завет – не на буквата, а на Духа; защото буквата убива, а Духът оживотворява.

А ето как един изтъкнат лидер тълкува 1 Тимотей 2: „Павел просто заявява, че що се касае до водачеството в църквата, жените не са подходящи, защото са по-леко-

Живот, който няма равен

верни и по-лесно могат да бъдат измамени и заблудени отколкото мъжете.“¹

След малко ще стигнем до цитата от Тимотей. Първо трябва да знам: как се почувствахте от този цитат? Засрамени, виновни, осквернени? Облекчени и извинени?

Със сигурност никой от нас не се е почувствал силен и добре приет. За малко да не включа цитата, но той добре улавя един начин на мислене зад широко разпространеното неодобрение към жените. По-нататък този лидер казва: „Макар през годините много сърдити жени да не са съгласни с неговата [на Павел] преценка, става ясно, че жени, които не се доверяват на наставленията му и не следват учението му, са като майка си Ева и имат добри намерения, но не са добре осведомени.“²

Нужно ли е да сме ядосани, за да не сме съгласни? Мога да не се съглася със съпруга си и без да се ядосвам. С екипа ми имаме несъгласия без да се гневим, с приятелите ми също.

По презумпция, ако не сме съгласни с това тълкуване на 1 Тимотей 2, значи сме сърдити, зле информирани жени. Не е позволено да сме боголюбиви, мислещи, любопитни жени, които се опитват да преодолеят пола, докато се стремят да се покорят на Бога. Даже не се предполага, че е възможно Павел да говори за нещо, което е присъствало в неговата култура, но отсъства в нашата.

Това обяснение също ни дава погрешен източник на идентичност. Ева не е наша майка. Щом се новородим, вече не сме деца на падналите си родители Адам и Ева. Ставаме Божии деца.

В думите на този писател долавям желанието да заглуши нечий глас и да внуши срам. Чувам сексистки тормоз и омраза към жените. Не чувам обаче Святия Дух. Исус поучава и наставлява с любов и приемане на всички. Той оприличава Църквата на Невяста. Думите

на този писател са по-близки до враждата между змията и жената.

Първо послание към Тимотей е написано от Павел, за да разгледа теми, с които Тимотей се е сблъскал като пръв основател на църква в Гърция. Дали онова, което е важало за тях, важи и за нас днес, когато абсолютно нищо не е същото в хвалението или културата ни? Може би още не сте убедени. Вероятно искате да почитате Бога и да не се съмнявате в лидерите си и затова сте приели тази позиция като своя участ.

Нека отидем малко по-нататък. Бихте ли позволили някой да говори с тези думи на дъщерите ви? Ще стоите ли в мълчаливо съгласие, докато някой ги нарича неподходящи, наивни, лековерни или зле информирани? Дали това някога ще бъде животворен, вдъхнат от Духа начин да се поправи или опише някой, мъж или жена? Представяли ли сте си дори за миг, че Бог Отец поглежда някоя област в живота ви и ви залепва постоянен етикет с тези упадъчни черти?

Разбирам, че може да сте изговорили същите тези думи за себе си. Ако сте християнка от известно време, може да е имало моменти, когато някой лидер или учител е изговарял същите тези идеи върху живота на жените в църквата ви. Едва напоследък една жена, която години наред е била в служение, се обади в нашата организация и попита дали онова, което е вършила, е библийско заради гоненията, на които е била подложена.

Мога да ви обещавам едно, дъщери, сестри, приятелки мои: нашият жених и Господ, Исус, никога не е изговарял тези омаловажаващи думи за вас. Никога не ми е казвал, че Го позоря като проповядвам. Това не означава, че не мога да се развивам – правя си самооценка след всяка служба. Повярвайте ми, усещам как Духът ме поправя във всяка сфера на живота ми. Но когато се стигне до онова, което ме е призовал да върша и как ме възприема, посто-

Живот, който няма равен

янно ми шепне насърчения. Чуйте какво казва Той за вас и мен: нарича ви прекрасни, подходящи и можещи. Дал ви е ново сърце и оживен дух, който ви прави мъдри и истинни. Изпълнил ви е със Святия Дух и ви е поверил Божието слово и така вместо да сте измамени дъщери, очите на знанието ви ще се просветят чрез разбиране. (Псалм 45:11, Езекиил 36:26, 2 Коринтяни 3:6, Ефесяни 1:18).

Невястата Му се състои от мъже и жени. Той ни е измил от нечистотата във водите на Словото Си и е изкупил и двата пола чрез кръвта Си. И все пак, когато прочетох това конкретно тълкувание на 1 Тимотей 2 пред жените, които редовно се събират у дома за изучаване на Библията, видях на лицата им примирение, наред с шок и ужас. Имаше такива, които смятаха, че в думите му има известна истина, може би в миналото си са били лековерни или неспособни. Други се бяха отказали от мисълта, че може да се появи различно тълкувание.

Когато ви попитах за дъщерите ви, нещо раздвижи ли се във вас? Надявам се в сърцата ви да се е появило нещо яростно и майчинско. А самите вие? Съгласни ли сте с наложените ви ограничения, вместо със свободата, купена от Христос? Ако не бихте позволили да има ограничения за дъщерите ви, не бива да ги позволявате и за себе си. В Ефесяни 2:10 ни се казва: **Защото сме Негово творение, създадено в Христос Исус за добри дела, които Бог отнапред е наредил, за да ходим в тях.**

Надявам се и се моля никога да не се задоволите с позицията на неспособна, наивна и лековерна жена. Ако сме зле информирани, можем да променим това като се образуваме и станем добре информирани. Реших да приема това за предизвикателство към себе си и да събирам знания от хора по-умни от мен. Първо, нека разгледаме наставленията на Павел във връзка с взаимоотношенията ни. В 1 Коринтяни 14:34-35 четем:

Съпругите не бива да прекъсват хвалението като говорят, когато трябва да слушат и задават въпроси, които е по-подходящо да зададат на мъжете си вкъщи. Божията книга на закона води поведението и обичаите ни тук. Съпругите нямат разрешение да използват времето за хваление за неоправдано говорене (Message).

И после в 1 Тимотей 2:11-15:

Не позволявам жените да поемат властта и да казват на мъжете какво да правят. Те трябва да се учат да са тихи и послушни, заедно с всички други. Първо беше направен Адам, после Ева: първо беше измамена жена – нашият първопроходец в греха! – и Адам я следваше по петите. От друга страна, раждането на деца донесе спасение обратно на Ева. Но това спасение идва само при онези, които продължават във вяра, любов и святост и събират всичко в зрялост. Можете да разчитате на това (Message).

Цялото събрание гърци сигурно е учело за християнството заедно. Жените вече не бивало да заемат мястото, което са имали сред езичниците: като оракули в храма на Диана. Когато четем наставленията на Павел към Тимотей за реда в църквата, той не цитира закона. Не цитира Исус. Дава предложения на Тимотей как да установи приличие в събранията на новите вярващи в Гърция. По онова време в гръцката култура жените са приемани за авторитет по духовните въпроси.³

В превода Passion, който е взет от арамейски, Павлови-те думи в 1 Тимотей 2:11-12 гласят:

Нека жените, които са новоповярвали, да са готови да се учат с покорство към водачите си и да не

говорят в неподходящия момент. Не препоръчвам новоповярвалите жени да бъдат учители в църквата и да получат власт над мъжете, а да живеят в мир. Защото Бог първо направи Адам, после Ева. Адам не подведе Ева, а Ева го подведе и наруши Божията заповед. Но жената ще живее с възстановено достойнство чрез децата си, получавайки благословенията, които идват от отглеждането им като осветени деца, обгрижвани във вяра и любов, ходейки в мъдрост.

За да разбера как това се пренася в съвременния живот се обърнах към един теолог и църковен лидер, който практически е работил с жени, проповедници и водачи в една процъфтяваща местна църква. Д-р Гилбърт Билезикиън, преподавател в колежа „Уийтън“ и презвитер в църквата в Уилоу Крийк, проведе 18-месечно изследване по въпросите на жените—лидери. Ето някои от заключенията му, публикувани за пръв път в книгата му „Отвъд пола“:

Накратко казано, стигнахме до заключение, че преди падението мъжете и жените са се съотнасяли като съуправници, и двата пола са носели Божия образ и са били призвани заедно да се грижат за света, създаден от Него. Както мъжете, така и жените отговарят за изпълнението на служението си за Божия слава чрез онова, с което Бог ги е надарил и до тази степен, до която са получили вяра. Трагедията е, че при падението тези партньорски взаимоотношения са били дълбоко нарушени. Вярваме, че Божият милостив план за изкупление е всичко, нарушено поради греха – включително отношенията между мъжете и жените – да бъде възстановено в красотата, която е съществувала през първите дни на сътворението. Много вярващи, интелигентни християни, не са съгласни с нашите заключения. Ще дойде ден, когато ще открием до каква степен

сме се отклонили от съвършената Божия мъдрост по този и много други въпроси. Дотогава поддържам тази позиция смирено, но твърдо. Готов съм да поема риска да насърча жените да правят онова, което вярвам, че Писанието иска от тях – да бъдат напълно готови и възприемчиви за пълния набор духовни дарби.⁴

Ако една жена се чувства призована да проповядва, поучава или да бъде лидер и да живее според описаните в Писанието добродетели, тогава я образуйте и позволете да бъде обучена, за да може да проповядва, поучава и бъде водач, според възложената ѝ от Бога работа. Като Д-р Билезикиън и аз поддържам тази позиция смирено, но твърдо.

Прозренията на един равин за Ева

Неотдавна имах привилегията да разговарям надълго и нашироко с един блестящ месиански равин, Брайън Билеси. Споделих с него тревогата си, че прекалено много от Божиите дъщери нямат представа кои са. Става все очевидно, че идентичността и достойнството на Божиите дъщери са под злостните атаки на духа на света, а прекалено много църкви не знаят как да насърчат дарбите, които Бог е дал на жените.

Исках да науча от един дългогодишен еврейски богослов какво мисли Бог за дъщерите Си. Помолих го да започне от Ева и да продължи през Сара до Христовата Невяста – Църквата. Равинът ми каза много неща и ето няколко златни зрънца, които искам да ви предам, защото ще ви помогнат да утвърдите своята идентичност.

Бог не е обичал Адам повече от Ева. От началото Ева винаги е била с Адам. Макар Адам да ѝ е дал име и да е имал нужда от нея, Ева винаги е била идея на Бога. Бог даде на Ева нейна уникална женска гледна точка и начин на изразяване. Жената винаги е била в мъжа, затова мъ-

Живот, който няма равен

жът се справя по-добре с нея, отколкото без нея (Битие 2:18). Представянето на Ева промени адамовото „не е добро“ в „твърде добро“.

От Библията знаем, че Адам е бил приспан дълбоко, тялото му е било отворено и е направена Ева (Битие 2:21). Мъжът и жената са разделени по уникален начин, но те не са отделни половини на едно цяло. Те са две напълно завършени цялости. Мъжете и жените са създадени да са отделени външно, но никога да не се делят според призива и целта си. Важно е да се отбележи, че преди падението не е имало разделение на ролите. Следователно двамата е можело да са единни в целта си, в сърцата си и във физически съюз.

Мъжете и жените са създадени да са отделени външно, но никога да не се делят според призива и целта си.	В един трагичен ден Ева била измамена и Адам се разбунтувал. Изборът на Ева не е предопределил вродена склонност към измамата у <i>всички</i> жени, както предателството на Адам не е предопределило предразположението към бунт у <i>всички</i> мъже. Прекалено често чувам опити да се обрисова грехът на Адам като <i>по-малкото зло</i> в сравнение с Евиния. Чувала съм да го наричат „греха на пропуска“. Равинът не беше съгласен. Той потвърди какво учи Писанието:
--	---

Защото, както чрез непослушанието на един човек станаха грешни мнозината, така и чрез послушанието на Един ще станат праведни мнозината (Римляни 5:19).

Грехът на Адам не беше пропуск. В най-добрия случай може да се нарече „съзнателно непокорство“, но някои богослови го наричат предателски бунт.

Чудя се дали Адам и Ева не са се опитали да откраднат нечия самоличност: все пак са искали да са Бог!

В нашия дом, когато децата съзнателно нарушат родителските нареждания и се вслушат в приятелите си и дори един в друг, ние не наричаме действията им „пропуск“. Наричаме избора им непокорство. Според военната терминология, ако някой съзнателно не се подчини на заповед, се нарича неподчинение, а не пропуск. А сега нека прочетем Божието описание на Адамовото прегрешение:

А на човека каза: Понеже си послушал гласа на жена си и си ял от дървото, за което ти заповядах, като казах: Да не ядеш от него! – проклета да бъде земята поради теб (Битие 3:17).

По някаква причина е възникнала тенденция да се омаловажи ролята на Адам. (Не съм сигурна защо някой би почувствал нужда да защитава избора или действията на Адам, тъй като всички сме изкупени в Христос.) Нейните поддръжници насърчават мъжете да се издигнат и да бъдат добри водачи, съвет, към който бих прибавила от сърце „да и амин“. Съгласна съм, че има отчаяна нужда от модели за подражание сред мъжете. Притеснението ми възниква от начина, по който някои защитават този процес. Те вярват, че мъжете в църквата ще водят най-добре като заглушат гласовете на жените и се обосновават като стигат чак до Падението.

Откривам множество недостатъци в тези аргументи и подход. Не се съмняваме, че можеше да се избегне голяма вреда, ако Адам беше излязъл смело напред и беше казал истината. Неговата предвидливост и внимание към Божиите заповеди обаче щеше да е най-добре да се ползват срещу змията-измамника, вместо срещу Ева. Адам трябваше да използва гласа си, за да накара змията да замълчи, все пак не воюваме срещу плът и кръв. По съ-

Живот, който няма равен

щия начин сега мъжете трябва да използват гласа си, за да накарат да замълчи злото, а не жените, които Бог е създал по Свой образ и е нарекъл добри.

Най-добрият начин да се предпази някой от бъдеща грешка е откритото обучение и наставление, а не забраната. Фактът, че Ева направи сериозна грешка в миналото си, не бива да заглушава гласовете на дъщерите ѝ в бъдеще, както грехът на Адам не бива да обвързва синовете му! За повече от 20 века мъжете и жените се учат рамо до рамо в Църквата. Време е да осъзнаем кои сме в Христос и да ръководим рамо до рамо, както първоначално бяхме създадени да работим в Едемската градина. Мъжете да водят като мъже и жените – като жени.

Сега имаме модела на Исус, който ни показва правилния модел на поведение спрямо Сатана:

Махни се, Сатана, защото е писано: На Господа, своя Бог, да се покланяш, и само на Него да служиш (Матей 4:10).

Ние трябва да повторим Божиите думи, вместо да затъваме в съревнование по разсъждения. Нека служим на Бога така зашеметяващо, че да бъдем живи, дишащи аргументи за живот във вяра. Основният ни пример е Исус. Трябва да ходим като Него. Трябва да следваме Него повече от всеки друг, включително Павел. Сам Павел посъветва Тимотей да го следва само доколкото и по начина, по който Павел следва Христос: **Бъдете подражатели на мен, както съм и аз на Христос (1 Коринтяни 11:1).**

Лъжите на Сатана, Божието изцеление

Сатана ограбва и мъжете, и жените, когато се вслушваме в съветите му, които причиняват разделение и когато даваме сила на единия пол като я отнемеме от другия. Времето изтича. Сега е моментът да последваме Исусо-

вото поръчение и да продължим да се стремим да спасим изгубеното (Лука 19:10). Крайно време е Църквата да бъде жив пример за съкрушения, разделен свят за начин на живот, който е мултирасов, мултипоколенчески и обединява половите в обща цел. С неправилното си отношение към въпросите на пола сме оставили и двата пола разделени и наранени. Когато възстановим идентичността си в Бога, ще започне изцеление за половите.

Понякога обръкването е толкова голямо, че жените се съмняват в собствената си полова принадлежност и усещат, че е трябвало да се родят мъже. Мнозина се опитват да се изцелят като променят пола си или приемат андрогинията. Прочете думите на Бога, изречени чрез Исая:

О, вашата опърничавост! Грънчарят ще се счете ли като глината? Направеното ще каже ли за този, който го е направил: Той не ме е направил? И изработеното ще каже ли за този, който го е изработил: Той не разбира? (Исая 29:16).

Остава въпросът, имаме ли доверие на Бога? Вярваме ли, че е добър и мъдър и не е направил грешка, когато ни е оформил в майчината ни утроба като дъщери? Може ли все пак да има цел в нашето разочарование, която се проваля, ако вземем нещата в своите ръце?

Повярвайте ми, разбирам какво е рана. Осъзнавам, че за мнозина болката е много по-дълбока отколкото мога да си представя... но Бог може да достигне и да докосне онова, което човешката ръка никога не може да излекува. Ясно си спомням колко мразех факта, че съм жена. Не знам дали това се дължи на променливите отношения с майка ми или на изпреварваща атака на врага да се подкопае Божия план за живота ми. Дали се дължеше на инцидентите в живота ми, взаимоотношенията с жени или срещите в Църквата, истината е, че не ми харесваше уяз-

вимостта, свързана с женствеността. Докато растях бях мъжкарана и имах повече приятели отколкото приятелки. Повече харесвах момчетата. Когато ме удари пубертетът се чувствах като извънземно, вкарано насила в света на розовото и красотата. Момичетата говореха език, пълен с намеци и шепот, който не разбирах, движеха се с грация и красота, която върлинещо и тромаво момиче като мен не притежаваше. В гимназията се обличах с дънки и гащеризони основно, за да прикрия липсата на женствени форми и да скрия болезнената си стеснителност.

Когато с Джон се сгодихме, се опитах внимателно да му обясня, че съм женско тяло с мъжки мозък. (Джон веднага ми каза, че това не може да бъде!) Погледнато от положителната страна, искрено вярвам, че това беше Божият начин да ме подготви за живота с четирима сина! Бог ме поведе на изцелително пътешествие. Прошепна ми колко ценна е моята женственост. В Неговото присъствие целият срам, с който религията беше облякла образа на жените, беше заменен с одеждите на великолепието. Той стигна до дълбините на душата ми и ми даде смелост и сила, с които замести страха и менталитета на жертва, които майка ми несъзнателно беше прикрепила към пола ми. Научих се да обичам тялото си, не само заради външния му вид, но и заради нещата, които можеше да върши. Това беше процес и пътуване, които можах да споделя с други и те също намериха изцеление.

Но какво щеше да стане ако се борех с женствеността и възрастта си и днес, когато промяната на пола се насърчава и дори аплодира? Нашата култура би ми казала да взема нещата в свои ръце и всъщност да стана мъж! Но така щяха да отклоня изцелителния процес на Бога и всички уроци, които научих. Когато спрем да се сравняваме един с друг, тогава сме в състояние да приемем себе си с всички свои недостатъци.

Какви стъпки можете да предприемете, за да се започне изцелението?

1. *Молете се.* Помолете Святия Дух да ви даде единно сърце и да ви разкрие всяка грешка в мисленето или в области, в които сте непокорни. Предразсъдъците и омразата на полова основа могат да се промъкнат и да омърсят представата за самите нас и за другите. Молете се да сте служители на помирението, а не на разделението.
2. *Подчинете волята си на Бога.* Може да сте се отдръпвали или крили зад човешките правила, вместо да се покорите на онова, което знаете и сте видели в Писанието и ви е било разкрито в молитва. Може би сте позволили страхът от мъжете (или страхът да сте жена) да ви възпре да изпълните Божията воля. Попитайте Бога как трябва да изглежда Великото поръчение в живота ви и в конкретния момент, като разбирате, че може да се различава през различните периоди от време.
3. *Опознайте врага си.* Ние не воюваме срещу плът и кръв. И когато сме раздвоени се държим като двойни агенти. Яков ни казва, че щом сме се предали на Бога, трябва да се противим на дявола и той трябва да побегне.
4. *Изпитайте живота и разговорите си.* Какво в думите и поведението ви може да подхранва предразсъдъци на полова основа? Ако Святия Дух разкрие рискова или компрометирана сфера в живота ви, значи е много вероятно тези предразсъдъци или омраза да са се проявили.
5. *Заемете твърда позиция.* Хората, които не стоят зад нищо, рискуват да се вържат на всичко. Онези, които се противопоставят жените и мъжете да работят

Живот, който няма равен

заедно, несъзнателно са изпаднали в противоречие с първоначалния Божия план.

б. Борете се за единство в Христовото тяло. Мъжете и жените не са съперници. Ние сме братя и сестри, пастири и близки съюзници. Трябва да вървим заедно в общуване, взаимно уважение и братска и сестринска привързаност. И трябва да насърчаваме дарбите на останалите. Бог нямаше никога да даде глас на жените, ако възнамеряваше да останат мълчаливи. Бог знаеше, че Адам и нашият свят ще имат нужда от гласа и влиянието на жените.

Взаимодопълващи се и взаимозависими

Искам моите внуци да имат възможност да мислят, да учат и да задават въпроси, за да могат наистина да получат обучение и чрез него да изживеят вярата си. Казваме, че жените могат да се новородят, но има доктрини и догми, които отричат, че те са били истински и напълно освободени. Ще е по-точно да кажем, че повечето жени са свободни да действат в рамките на църквата, вместо в рамките на Христовото служение.

Мъже и жени, на които липсва мъдрост, се обвиняват един друг за лошия си избор от времената на Едемската градина насам. Обвиненията и срамът никога не са помогнали на никого да върви напред. Вината и срамът размътват водите и помрачават образа и на синовете, и на дъщерите. Тази линия на поведение е причина очистеното от Бога отново да изглежда мръсно и неприлично.

Полът е бил създаден, за да изрази божествена красота. За жалост, сме се лишили един друг от божественото достойнство и сила в опита си да получим един от друг одобрението и утвърждаването, които, в края на краищата, само Бог може да ни даде. Бог ни създаде, за да се

радваме на разликите помежду ни, а не да ги унижаваме или проявяваме неуважение към тях.

А сега в Христос нашата голота е облечена в праведност. В Христос мъжете и жените си спомнят, че са съюзници, а не врагове. Думите на Павел в 1 Коринтяни 11:10-12 ни дават по-добър поглед към онова, което можем и би трябвало да бъдем един за друг. Нека поразмислим над този пасаж стих по стих. Парафразата на стих 10 в превода Message гласи:

Между другото, недей да виждаш прекалено много подтекст в разликите между мъжете и жените (не им придавай друго значение). Нито мъжът, нито жената могат да вървят сами или да претендират за старшинство или предимство.

В Христос мъжете и жените са по-скоро взаимозависими, отколкото независими. Нашият източник, в края на краищата, е Бог, но тези стихове касаят вековното съперничество, познато като битка между половете.

Идеята е била нашите различия да се допълват едни други. Там където има взаимна зависимост и включване, се елиминира надмощието и йерархията. Поетичните думи в *Message* продължават да разкриват това съперничество по следния начин:

Първо е създаден мъжът, като красиво блестящо отражение на Бога – това е вярно. Но главата на тялото на жената ясно надминава по красота главата на своята „глава“, съпруга ѝ (стих 11).

Тук Павел превключва от жени и мъже към по-конкретното - съпруги и съпрузи. Харесва ми каква ценност придава това на двата пола. Съпругът ми ме кара да изглеждам по-добре чрез начина, по който обича Бога, мен и децата ни, както и аз искам да направя така, че той да изглежда

Живот, който няма равен

добре заради начина, по който обичам Бога, семейството ни и него. После Павел се връща към по-общата тема за пола, вместо за семейството.

Първата жена дойде от мъжа, вярно е, но оттогава всеки мъж идва от жена! (стих 12)

Произходът на жената е бил вплетен в тялото на мъжа, а сега мъжът е вплетен в утробата на жената. Жената е първата родена от мъж - Адам, и после всички се новораждаме от втория Адам - Исус. Павел продължава:

И понеже всичко идва от Бога така или иначе, нека спрем да се занимаваме с тези практики „кой е пръв“ (стих 12).

Съперничеството по темата кой е пръв и кой е най-добър трябва незабавно да спре с откровението за това кой е Бог. Трябва отново да гледаме към небесата и да помним, че само Бог е свят. Той е пръв и последен, началото и краят, нашата Алфа и Омега. Никой не ни води и не ни обича като нашия Баща.

Това означава, че Бог не обича синовете си повече, а дъщерите си по-малко. Нито обича всеки пол поравно. Той обича мъжете и жените по уникален начин. Когато издигаме едните над другите, се отклоняваме от образа Му, защото Бог избра пол като Свое изражение.

Мъжете и жените в Ранната църква

Ако не разбираме добре историята си, често ограничаваме съдбата си, но не се съмнявам, че Светият Дух разкъсва завесата, която врагът се е опитвал да спусне над знанията ни. Когато разгледаме Писанията, не можем да пропуснем факта, че Ранната църква е била сила, с която всички е трябвало да се съобразяват. Когато обществото

се е опитвало да ограничи движенията им, това само е водело до разрастването ѝ и заемането на нови територии. Те не са треперели от заповедите на земните царе, защото вече са подвили коляно пред Всевишния. Ежедневно са ходели в знамения и чудеса. Живели са с разбирането, че главната им власт се намира в невидимия свят.

Те били белязани от Божия Дух, избрани и отделени за подвизи. Не си мислете, че в техните светилища мъжете са стояли от едната страна, а жените от другата. Те много често се събирали по домовете, на пазара, на тайни служби в катакомбите и дори на кораби и в затвори. Тези вярващи са произлизали от различни племена, езици и обичаи, но са били обединени от един и същ Свят Дух. И двата пола заедно са съставлявали едно Тяло – Христовата Невяста. Когато сме едно цяло няма страни, освен Божи-ята. Споделяли са Благовестието от къща на къща. В Деянния 2:42-44 виждаме описание как органично е растяло Тялото:

И те постоянстваха в поучението на апостолите, в общуването, в разчупването на хляба и в молитвите. И страх обзе всяка душа; и много чудеса и знамения ставаха чрез апостолите. И всичките вярващи бяха заедно и имаха всичко общо.

Фразата „имаха всичко общо“ не бива да се ограничава до техните нужди, а включваше хваление, страхопочитание, общение, хранене, молитви и собственост. „Общ“ означава споделен, широко разпространен, ежедневен, колективен.

Мъжете и жените са били достатъчно близки, за да се посвещават един на друг в общение и поучение. Поучаване без общуване не създава общност, която да служи на нуждите на участващите в нея. Най-малкото поучението без обсъждане край масата ще подхранва елитарно ми-

Живот, който няма равен

слене или ще изкриви истината. Наученото се проверява чрез начина ни на живот в истината, а не доколко знаем истината. Прекалено много хора са пленници на конфликта между знанията в главата си, които не прилагат на практика в живота си. Нужни са семейство и приятели, за да ни помагат да запазим цялостност, единство в отношението ни към истината и в прилагането ѝ.

В тази Ранна църква, жените са имали глас. Ако не е било така, случката с Анания и Сапфира щеше да протече по друг начин. В Деяния 5:1-11 е разказана историята на един съпруг, който в отсъствието на жена си лъже Петър и пада мъртъв. След 3 часа идва жена му. Тя не знае за смъртта на съпруга си, но знае какви отговори да дава. Когато Петър я разпитва, тя повтаря лъжата, за която са се разбрали със съпруга ѝ и също като него пада мъртва. Мисълта ми е, че при поучението за покорството на жените, което ни залива днес, тя щеше да „покрие или уважи желанията на съпруга си“ като излъже. Но когато Сапфира избра да излъже вместо да каже истината, цената беше животът ѝ. Тя злоупотреби с гласа си. Ако беше казала истината на Петър, щеше да живее.

Когато има съкрушително откровение за милост и благодат, няма как някой да бъде пропуснат. И мъжете, и жените са дали своя принос. Мнозина са живели по този начин за пръв път. Бог ги е помазал да бъдат част от възстановяването на онова, което падението беше отнело. Мъже и жени се трудеха заедно „на полето на градовете си и най-далечните краища на земята“ с благодат и сила. Деяния 2:46-47 описва ритъма на живот на Ранната църква по следния начин:

И всеки ден прекарваха единодушно в храма и разчупваха хляб по къщите си, и приемаха храна с радост и простосърдечие, като хвалеха Бога и печелеха благоволенieto на целия народ. А Господ

всеки ден прибавяше онези, които се спасяваха.

Тези стихове описват едно ежедневие, което прави чест на Ранната църква. Вярващите евреи посещаваха храмовете заедно, събираха се в домове изпълнени с общение и седяха край масите с благодарни и щедри сърца. Животът им изобилстваше от хваление към Господа и печелеха благоволение сред народа.

Защо бихме предположили, че Исусовата Невяста, Неговата църква, би изключила, омаловажила или унижила жените? Защо сме приели лъжата, че не сме също герои?

Идеята за мъжете и жените заедно е била крита прекалено дълго. Неспособността да се живее без егоизъм и предразсъдъци е наранила и двата пола.

Но това не е краят на нашата история или последните думи. В небесните планове полът не е повод за нараняване, нито бойно поле за съперничество. Ние сме обединени от своите различия, по-силни сме заедно, отколкото поотделно. Величието на Божиите синове и дъщери, живеещи като едно цяло, все още може да се разкрие пред света. И чрез нашето единство ще се разкрие Божият образ и Божията слава най-после ще заблести в своето заслепяващо великолепие.

Живот, който няма равен

Въпроси за обсъждане:

1. Какви битки се налага мъжете да водят сами?
2. Като жена изпитвали ли сте напрежение между Божия призив и ограниченията на традициите, създадени от мъже?
3. Как изглежда Великото поръчение във вашия живот?
4. Как се почувствахте лично вие когато прочетохте описанията „неподходяща“, „по-наивна“ и „по-лековерна“?
5. Как можете да повишите уменията си в областта на Благовестието?
6. В кои области сте падали в капана на обвиненията?

СЪПЕРНИЧЕСТВОТО МЕЖДУ СТРАХА И ЛЮБОВТА

Любовта е красотата на душата.

Свети Августин

Наскоро с Джон направихме сесия с въпроси и отговори за брака в една от любимите ни църкви. Неделната вечер събра хора, които се чувстват като семейство. Когато сесията приключи, възникна следният важен въпрос: „Ако погледнем назад след повече от 30 години брак, бихме ли направили нещо по различен начин?“ Падна ми се аз да отговарям на този въпрос. Времето изтичаше, а аз исках да съм едновременно откровена и изчерпателна. Поех си дълбоко дъх и признах: „Щях да дам право на Джон да допусне повече грешки и щях да го обичам по-безстрашно.“

През тълпата сякаш мина вълна. От мястото си виждах мъже и жени с бързо движение да изтриват сълзите си; чуха се много дълбоки въздишки и видях мълчаливи кимвания. Страхът е най-големият съперник на любовта... равен по интензивност и смъртоносен по способността си да покварява.

Толкова много от нещата, за които се страхувах в брака

си, въобще не се случиха. Тревогите, които ме измъчваха нощем, само ми носеха нови бръчки. Те бяха единствено художествени мазки върху платното на живота ми. И не защото бях голям художник, а заради удивителната вярогност на Бога.

Като всеки човек и на мен не ми е приятно да допускам грешки. Но като погледна назад, бих поемала повече рискове. Никога няма да опозная тази страна на небето и как страхът ми ограби и двама ни. Знам следното... страхът е ужасен брачен съветник. Той ще парализира и държи в плен онова, което любовта копнее да пусне в действие. Независимо дали го осъзнаваме, любовта и рискът са интимно свързани.

Аз съм израснала в дом, където властваше страх, а не любов. Страхът постоянно имаше право на глас в брака на родителите ми. Той се вплиташе в приятелските им взаимоотношения с хората и дори изцеждаше семейните финанси. Никога нямаше достатъчно пари, любов и хора, достойни за доверие. Страхът произнасяше присъдите си из стаите на красивия ни дом и отскачаше от голите стени без картини. Баща ми беше строител, но страхът ни осигури участта да живеем в къщи, които никога не усещахме като свой дом. Безброй нощи с брат ми лежахме в леглата си и се мъчехме да заспим, докато родителите ни се караха до късна доба. На светлината на фенерче си водех записки в дневника си и си давах разни обещания в тъмнината. Мислех, че тези изпълнени със страст бележки ще ме закрилят. Обещах си, че *никога* няма да бъда уязвима. Накрая родителите ми се разведоха – два пъти, и тръгнаха всеки по своя път като врагове, а не като приятели.

Когато станах християнка, сърцето ми си намери дом, но това не значеше, че знаех как да се държа в него. В първите 10 години от брака ни трябваше да се изправя пред многото погрешни защитни мрежи, които си бях на-

правила като дете. Отказът ми да съм уязвима означаваше, че не знаех как да прощавам или да приемам прошка. Въжетата на тези мрежи ме овързваха здраво и почти задушиха брака ни. Съпругът ми изобщо не приличаше на баща ми, а аз не приличах на майка си, но имаше моменти на противоречия, когато повтарях болезнените думи, които бях научила, докато родителите ми си мислеха, че спя дълбоко.

Пренасях тяхното наследство от страх в собственото си бъдеще и трябваше да спра преди да завладее дома ни. Несъвършенствата на Джон изваждаха моите на показ в по-голяма степен, отколкото смятах, че е възможно. Вместо да правя онова, което знаех, че е истина, аз разигравах отново сценария, усвоен в детството.

Макар да ми беше простено много, внимателно премервах „порциите“ милост, които отпусках на Джон като някаква скъперница. Брачният ни обет постепенно се превръщаше в договор, а любовта ни намаляваше.

Отказах да обичам Джон безстрашно, защото се страхувах.

В опита си да се защита започнах да претендирам за връщането на големи дялове от „недвижимата собственост“ на сърцето си. В първите години от брака ни научих, че Джон беше донесъл порнография и мастурбация във връзката ни. (С Джон говорим много открито за това.) Забравих колко милостив беше Джон към моето минало и се отдръпнах от него. Исусовата заповед да прощаваме както е било простено и на нас никак беше изчезнала с откровението за греха на Джон. Живеех в страх и го засрамвах, докато той се бореше да се освободи с много малка, да не кажем никаква, подкрепа от моя страна. Не приемах това за предизвикателство спрямо *двама* ни... а само спрямо него. Една от причините да не му помагам беше, че започвах да усещам как ме притиска тежестта на собственото

Живот, който няма равен

ми минало и вследствие на това смятах, че не заслужавам нищо по-добро от онова, което вече преживях.

Започнахме да се караме непрестанно. Отдалечих се емоционално и го наблюдавах как се бори сам. В някаква степен осъждението към него ми носеше безопасност. Ако той не се променеше, не се налагаше да му прощавам. Това подложи на стрес и други области във взаимоотношенията ни. Не се съмнявам, че това доведе до много големи трудности в първите ни няколко години отколкото трябваше.

Една вечер извиках към Бога с целия си гняв и покруса: „Ще му простя, когато се промени.“

От моя гледна точка цялото доверие помежду ни беше разрушено и не исках отново да се разочаровам. Бог отговори на изявлението ми с въпрос: „Имаш ли Ми доверие, Лиза?“

„Да.“

„Добре. Трябва да простиш на Джон, за да може да се промени.“

Дори ми даде думите, които да изговоря: „Вярвам, че искаш да се промениш и ти прощавам.“

Това беше в пълна противоположност с обичайното ми поведение, което беше: „Ще повярвам, че съжаляваш, когато се промениш.“

Подобен начин на мислене беше толкова далеч от всичко познато, че бях убедена, че е Божие водителство. Когато проявих тази безусловна милост към Джон, започна изцеление и за двамата ни. Той успя да излезе от мрака на срама и да навлезе в светлината, където намери свобода и не беше роб. Тази промяна на гледната точка се превърна в повратен момент. Можех да се доверя на непроменимия Бог.

Безстрашна любов

Безстрашната любов не се основава на постиженията на един човек, а на любящата вярност на Бога. Когато изповядвам греховете и битките си на Отец в името на Исус, никога не се срамувам. Той вярва, че бъдещето ми ще е по-добро.

Не е необичайно, когато хората ни разочароват да започнем да даваме любов неохотно в съответствие с техните прегрешения, за да намалим бъдещите рискове. Боим се да навлезем изцяло... и се въздържаме. В книгата си „Четири вида любов“, К. С. Луис мъдро обяснява грешката в този подход:

Да обичаш означава да си уязвим. Обичаш ли, сърцето ти ще се измъчва и може да бъде съкрушено. Ако искате да го запазите непокътнато, не трябва да го давате на никого, дори на животното. Увийте го внимателно с хобита и малки удобства, избягвайте всякакви връзки и привързаност. Заклучете го на безопасно място в ковчежето или ковчега на егоизма си. Но в това ковчеже – сигурно, тъмно, неподвижно, без въздух, то ще се промени. Няма да бъде разбито, ще стане нечупливо, непроницаемо, неподатливо на изкупление. Да обичаш означава да си уязвим.¹

Ето истината. *Да обичаш означава да си уязвим.* Може да не ни харесва, но съм разбрала, че просто няма как да бъде избегнато. (А вярвайте ми, опитала съм се.) Но не си мислете автоматично, че *уязвим* означава податлив на насилие. Всъщност по-вероятно е да изпаднете в положение, в което да бъдете *оправдани*, защото любовта никога не отпада.

Нека влезем малко по-дълбоко в темата за риска от уязвимост. Едно от определенията на уязвим е „открит“. Лесно можем да отъждествим уязвим с „оголен, гол“. Рис-

ковано е да останеш гол, защото нищо не остава скрито и няма защита. В идеалния случай любовта е сигурно място, където си оголен и открит без срам.

В нашата култура е лесно да се придаде сексуален подтекст на понятието гол. Искам да кажа, че тук говорим за оголване без страх, със сърце изложено изцяло на показ. Намираме се в най-силна позиция, когато застанем открито пред Бога. Струва ни се нелогично, но е много по-добре да сме голи пред Него, отколкото суетно да прикриваме човешката си природа с окъсаните одежди на срама или самодоволството.

Заради нас Исус стана уязвим, когато се лиши от божествената Си природа, за да стане като нас, за да можем ние да станем като Него. Исус стана уязвим, за да разкрие Божията любов към нас. По тази причина можем да обичаме безстрашно... да вярваме извън всички граници... и да се надяваме скандално силно.

Ако ще обичате безстрашно, не спирайте дотук, а вярвайте в нечуваното. Пуснете котвата на надеждите си в ужасяващо дълбоки води.

Вяра, надежда и любов: тези трите остават. Живеят в хармония, преплетени една в друга и ни дават сили да устоим. Най-великата от тези три сили е любовта. Без любов няма истински акт на вяра; без любов няма надежда.

Бог е любов. Любовта е вечна. Любовта никога не отслабва и нищо, което поверим на любовта, не се губи. Нищо, родено от любов, не може да умре. Но има места, където любовта не расте. Тя не може да процъфтява в компанията на своя съперник – страха. Страхът има дъно, всъщност страхът е задънена улица. Страхът е дух, противен на Бога, който води до страдание. Страхът говори от мястото си в сянката на съмнението, докато любовта черпи мъдрост от светлината на вярата. Ако прекалено дълго или прекалено много се вслушвате в съвета на страха...

ще претърпите неуспех.

Преди много години, когато пишех първата си книга, получих откровение, че противоположното на страха не е вярата и дори смелостта... а любовта. Трябваше да си припомня уроците от детството, че любовта даде смелост на Страхливия Лъв от „Магьосникът от Оз“. Тази идея се разкри постепенно, когато пренаписах 1 Коринтяни 13 с противоположните качества на страха:

**Противоположното
на страха не е
вярата и дори
смелостта... а
любовта.**

Страхът е нетърпелив и жесток, завижда и се хвали; той е арогантен и груб. Страхът настоява на своето; раздразнителен е и злопамятен; радва се на неправдата, вместо на истината. Страхът не понася нищо, не вярва в нищо, не се надява на нищо, не търпи нищо. Страхът ще премине.

Плодът и мотивите на страха са противоположни на пътищата на любовта. Всичко добро, което някога съм направила, всеки житейски урок, който съм научила, са се осъществили, когато съм действала без булото на страха.

Има търсачи на силни усещания, които обичат тръпката на опасността. Те са смели, но само онези, които обичат, са безстрашни.

Бог е любов. Любовта е безстрашна. Бог е безстрашен. Ние сме Божии. Можем да обичаме безстрашно. Поставени сме в положение да обичаме безстрашно, когато получим безстрашната Божия любов към нас. Онези, които обичат безстрашно... живеят безстрашно.

Вероятно това съотношение ви изглежда очевидно, но има мнозина, които се държат все едно Бог е бил хванат в момент на беззащитност. Плашим се или се ядосваме от

Живот, който няма равен

онова, което чуваме и виждаме, и си мислим, че Неговата реакция към жестокостта, злотворството и бедствията е огледало на нашата. Но не е така.

Съвършена любов

Смелите просто се перчат, когато мотивът им не е любовта. Действията им целят по-скоро да впечатлят останалите, отколкото да илюстрират любовта им. Не е достатъчно да *изглеждаш* смел, защото най-смелото нещо, което човек може да направи, е да застане на пътя на бедствието заради друг човек. Това значи, че има моменти, в които полагаме живота си, вместо да водим битка.

Никой няма по-голяма любов от това, да даде живота си за приятелите си (Йоан 15:13).

Преводът Message гласи:

Това е най-добрият начин да обичаш. Да изложиш живота си на опасност заради приятелите си.

Това поведение не е показно... то е заради приятелите. Първо Коринтяни 13:3 оценява смелостта и саможертвата без любов по следния начин:

И ако раздам целия си имот за прехрана на бедните и ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, нищо не ме ползва.

Клетва за бедност или мъченичество *без любов* не е нищо повече от религиозна жертва.

Отец дълбоко обичаше Исус и Той избра да ни обича също така дълбоко, както Отец възлюби Него. Любовта Му даде сила да понесе всичко във вяра, а ние сме Неговото видение за надежда.

Исус ме обикна въпреки миналото ми. Той не се упла-

ши, че ще допусна грешки в бъдеще. Знаеше, че ще го направя. Макар всички да *допускаме грешки*, това не значи, че самите ние сме грешки. Ако смятате, че сте грешка... значи грешите.

Макар да съгрешавам, това не значи, че съм грях. Независимо какво мисля аз по въпроса, Исус ме е направил праведна. Най-безстрашната и любяща реакция спрямо надеждите Му за мен е да почета вярата Му с покорен живот.

Който за нас *направи грешен Онзи*, който не знаеше грях, за да станем ние в Него праведни пред Бога (2 Коринтяни 5:21).

Исус обеща да е отговорът, който надминава всеки наш проблем. Можете да изразходвате цялото си време и сили да се съсредоточавате върху греха си и не след дълго ще виждате само него. Ще бъдете преизпълнени със съзнанието за греха си и когато това стане прекалено силно, ще обърнете очи към греха на другите. Никога не се изнедавам, когато чуя, че един лидер, който се държи строго с останалите, е най-строг към себе си. Когато погледна себе си, виждам недостатъците си; когато погледна Христос, несъвършенствата ми се губят в Неговата светлина. Предпочитам тази гледка пред всяка друга.

Погледнах към Него и засиях, и лицата им не се посрамирах (Псалм 34:5).

Исус не позволява греховете ни и сенките да затъмняват любовта Му. Когато се чувстваме уязвими, настъпва съвършеният момент да издигнем очи нагоре с надежда, вместо да отклоним засрамено поглед. Защо бих позволила на несъвършените ми страхове да се противопоставят на съвършената Му любов? Дори да не разбирам „защо“, се научих да се доверявам на „кой“ в това уравнение. За-

Живот, който няма равен

щото Божията любов няма равна. Той е положил любовта Си върху мен, затова избирам да възложам надеждата си на Него. Позволете ми няколко промени в Псалм 91, за да видим Божието послание към жените.

Понеже тя положи в Мен любовта си, затова ще я избавя. Ще я поставя нависоко, защото позна името Ми (стих 14).

Когато се замислите наистина... как е възможно любовта да ни изложи на риск, ако тя никога не търпи поражение? Любовта има силата да изцелява раните, нанесени от живота.

Има много начини да обичате безстрашно.

Смелата любов към брачния ви партньор е само една област. Трябва да обичате безстрашно децата и родителите си. Трябва да подхранваме приятелствата си с любов, а не със завист, собственическо чувство и страх. Можете да обичате онова, с което се занимавате и което работите. Можете да обичате участието си в организация или църква. Може да обичате да четете и да се смеете. Независимо къде откривате любов, рано или късно ще намерите и предизвикателства и дори разочарования.

Което ни води до следващата стъпка: обичта към враговете. Защо Исус предлага нещо подобно?

Защото това е любов, която разделя овцете от козите. Отличаваме се, когато обичаме онези, които ни желаят злото. Когато *изберете* да обичате онези, които биха ви вързали и наранили... нещо се променя. Дори обстоятелствата и средата да останат същите, вече не сте в капан, а сте свободни.

Помня една история, която четох, за роб по времето на Гражданската война, който взел решение да занесе ранения си господар при лекарите, вместо да избяга и да го изостави на бойното поле. Изборът му не е бил лесен, но

Съперничеството между страха и любовта

решението му разкрило, че той вече бил истински свободен. Това действие освободило мъжа много преди армията на Съюза да разбие Конфедерацията.

Някой може да изговаря свобода над живота ви всеки ден, но вие да предпочетете да останете вързани. А можете да изберете да ходите в свобода, докато хората в глупостта си смятат, че ви притежават. Разбирам, че може никога в живота си да не станете роби в прекия смисъл на думата, но когато хората смятат, че им дължите нещо, това е форма на задлъжнялост. Има хора, които изглеждат свободни, а живеят вързани. Не можете да контролирате онова, което хората казват за вас или как ви възприемат, но можете да изберете как вие да се отнасяте към тях.

Любовта избира. Страхът реагира.

Любовта е свобода. Страхът е робство.

Съвършената любов изгонва страха.

Обичайте въпреки всичко.

Следният цитат на Кент Кийт често е приписван на майка Тереза, защото тя го е държала постоянно пред себе си. Сигурна съм, че сте чували части от него, но ето го целия:

Парадоксалните заповеди

Хората са нелогични, неблагоприятни и заети само със себе си.

Обичайте ги въпреки това.

Ако правите добро, хората ще ви обвинят в скрити егоистични мотиви.

Правете добро въпреки това.

Ако преуспеете, ще си спечелите фалшиви приятели и истински врагове.

Преуспявайте въпреки това.

Доброто, което вършите днес, утре ще бъде забравено.

Вършете добро въпреки това.

Живот, който няма равен

Честността и откровеността ви правят уязвими.

Бъдете честни и искрени въпреки това.

Най-великите мъже и жени с най-великите идеи могат да бъдат свалени от най-дребните мъже и жени с най-дребнавите умове.

Мислете мащабно въпреки това.

Хората са благосклонни към губещите, но следват само победителите.

Борете се поне за няколко губещи въпреки това.

Това, което градите в продължение на години, може да бъде унищожено за една нощ.

Градете въпреки това.

Хората може наистина да се нуждаят от помощ, но могат да се нахвърлят срещу вас, когато започнете да им помагате.

Помагайте на хората въпреки това.

Дайте на света най-доброто, на което сте способни и ще получите ритник в зъбите.

Давайте на света най-доброто, което имате, въпреки това.²

Хората ще ви разочароват... обичайте ги въпреки това. В думите на Кийт откривам много истини за моите отношения с хората. Разочаровали ли сте някого? Аз съм го правила. Тези хора може да са поклатали глави и да са промърморили на тръгване: „Тя е такова разочарование.“. Враговете и дори приятелите ще ви наранят и предадат. Знаете какво да правите... обичайте ги въпреки това. Ако ще градите живот, който няма равен, трябва да живеете извън човешкия си начин на мислене и капацитет.

Знам, че първоначално може да ви се стори, че в това няма смисъл, но когато позволите на хората достойно да се учат от грешките си, ще им дадете сила да се справят по-добре в бъдеще.

За жалост, мисля, че тук трябва да направя и една уго-

ворка. Грешките, за които говоря, не включват следното: насилие, предателство или незаконни действия. Грешките попадат в категорията на недоразуменията и неправилната преценка. Това не са действия, които са елемент на злите намерения на извращенията, жестокостта или злобата. Говоря за паденията, които всеки от нас преживява, докато върви в правилната посока.

Както праведните, така и злите вървят напред, грешат и падат. Единствената разлика е, че любовта задължава праведните да станат. Злите не се изправят и често се опитват да съборят и други край себе си, но праведните се изправят, вдигат другите и продължават напред (Притчи 24:16). Любовта винаги избира да се изправи отново.

А като сме истинни в любов, да пораснем по всичко към Него, който е Главата, Христос, от Когото цялото Тяло, сглобено и свързано чрез службата на всяка става, според съразмерното действие на всяка една част, изработва растежа на Тялото за неговото изграждане в любовта (Ефесяни 4:15-16).

Изговарянето на истината в любов изгражда Тялото. Любовта води до растеж във всяка сфера на живота. Думите, пълни с омраза, носят упадък и забавят растежа. Но любовта е по-силна от омразата и страха.

Как да се справим с разочарованието

Разочарованието възниква, когато не се изпълнят очакванията ни. Любовта *вярва* в най-доброто, което коренно се различава от това да *изисква* най-доброто. Очакванията бързо могат да прераснат в изисквания, както любовта расте и се превръща в надежда.

Имам доверие в съпруга си, но надеждата ми е свързана с Бога. Със съпруга ми се обичаме, но това не значи, че не сме изпитвали разочарование един от друг. Вместо да

Живот, който няма равен

живеем като граждани на страната на разочарованието, ние предпочитаме да напуснем тъжните ѝ предели. Благодарим на конкретната случка за приноса ѝ, изправяме се, научаваме каквото можем от грешките си и продължаваме напред. Открили сме, че това е по-добър подход, отколкото да продължим да кръжим около разочарованията си и да изтъкваме все нови гледни точки към допуснатите грешки.

Вярвайте ми, имаше време, когато ние (или може би аз!) смятахме, че това е добра идея. Мислех, че ако изуча всеки аспект от една грешка и натоваря всяка част от нея със срам и вина, тя никога повече няма да се случи. (Минах през тази безмилостна практика по повод грешките на Джон и моите.)

Този подход не донесе нищо добро, защото логиката ми беше покварена. Вместо това се случи следното. Толкова бяхме затънали в този модел, че виждахме само недостатъците, които проникателно бяхме открили един в друг. Започнахме да очакваме най-лошото един от друг, вместо да вярваме в най-доброто. И двамата откривахме един в друг онова, което търсехме.

Обичам всичките си деца, но това не значи, че сме немали разочарования във взаимоотношенията си. Макар тези моменти да са били малко – и в повечето случаи аз разочаровах тях – това все още е част от взаимоотношенията ни. Имам и приятели, които съм разочаровала.

Разочарованието не означава, че любовта е мъртва; просто значи, че е време да си уговорите среща със Святия Дух и да потърсите съвет. Любовта изисква ангажимент, а истинският ангажимент изисква въпроси и уязвимост.

В края на краищата, не мога да очаквам съпругът, децата или приятелите ми да бъдат за мен онова, което само Исус може да бъде. Ако допусна тази грешка и ги приема

за свои спасители, те могат единствено да ме разочароват, защото съм ги предопределила да не успеят.

Все пак вината не е в техните недостатъци, а в моите неправилни очаквания.

Когато очаквате най-доброто и те направят по-малко... се разочаровате. Когато вярвате в най-доброто и те направят по-малко, тогава разбирате, че историята им още не е свършила.

Когато се чувствате притиснати да съдите и отстранявате хора, с които Бог ви е призовал да градите, това е защитен механизъм. Да, има хора, които си тръгват, защото липсва съгласие. Но по-често си тръгват, защото не искат отново да са уязвими, след като вече са били наранени.

Бог винаги вярва по-добри неща за мен, отколкото аз вярвам за себе си. Той не ме оставя на миналото ми, защото държи бъдещето ми. Той ме вади от моето малодушие и страх, за да покаже най-добрите Си черти в мен. Павел е имал някои от тези проблеми с очакванията в отнoшенията си с коринтската църква:

Признавам, че имам страхове, че когато дойда ще ме разочаровате и аз ще ви разочаровам и в не-удовлетворението ни един от друг всичко ще се разпадне – кавги, завист, буйни изблици, заемане на страна, гневни думи, злостни слухове, надменност и общ хаос (2 Коринтяни 12:20, Message).

Нека спрем да очакваме разочарования, защото каквото каним, това ще дойде. Когато изискваме повече и се въздържаме от одобрение, докато исканото не се реализира, оставаме изолирани и гневни, както при отричането от мечтите оставаме без надежда. Нека вярваме за другите онова, за което искаме те да вярват за нас... че най-доброто тепърва предстои. Нека вярваме, че грешките им са просто грешни стъпки. Грешките ви нямат право да оп-

Живот, който няма равен

ределят посоката ви.

Можете да откликнете на Исус или да мразите миналото си. Силата е единствено във вас.

Ние отрязваме останалите без милост, когато самите ние не сме имали взаимоотношения, изпълнени с милост.

Пътят на страха

Страхът има висока цена. Той ще ви ограби до шушка. Ще открадне силата ви, мечтите, взаимоотношенията, парите, вярата и надеждата ви. Страхът иска да омърси или да ви отнеме всичко, което любовта дава безплатно. Страхът не се появява на сцената случайно, атаките му са непрестанни, а изборът на подходящ момент – безупречен.

Страхът няма да зачете почивката ви... той ще завладее сънищата ви и ще ги изкриви.

Страхът е сила, духовната антитеза на силата, любовта и здравия разум на Святия Дух. Страхът ви парализира както Божият Дух ви освобождава.

Страхът не само ще ви открадне много от възможностите за растеж, той иска да открадне и бъдещите ви перспективи. И любовта, и страхът имат план за живота ви. Единият е за добро, другият – за да ви навреди.

Пътят на любовта

Любовта, от друга страна, е изключително щедра. Тя се стреми да възстанови взаимоотношенията ви, мечтите и надеждата ви. Всеки от нас има достъп до този път на любовта, обещан от Бога. Но е грешка да си мислим, че новите обещания за любов ще паснат на старата дреха на страха. Бог копнее да обедини новото с *обновеното*.

Нито наливат ново вино в стари мехове; иначе меховете се спукват, виното изтича и меховете се изхабяват. Но наливат ново вино в нови мехове, та и

двете се запазват (Матей 9:17).

Вътре във вас има нещо *ново*, което страхът иска да обуздае. Не му позволявайте. Любовта на безстрашните изисква напълно нова опаковка. Щом приемете новото вино на любовта, ще започнете да възприемате нещата по различен начин. Онова, което преди сте приемали за досадна задача, сега ще ви се струва възможност да служите. Всъщност ще търсите начини да бъдете щедри, вместо да се стремите да трупате запаси. Любовта се стреми да премахне страха.

Безстрашната жена

Миналата година една близка приятелка ми изпрати картичка за рождения ден, която толкова ми хареса, че си я залепих на огледалото. На нея е нарисувано младо момиче с карирани панталони, а надписът гласи: „Въпросът не е в дрехите, а в отношението.“ С други думи, не е важно какви дрехи носите, а как ги носите. Любовта е най-добре да се носи смело. Любовта е нещо, което изработвате.

Ще ви кажа една интересна истина: няма нищо по-привлекателно от безстрашната жена.

Не безгрижна, а безстрашна. Безстрашните Божии дъщери носят Божиите обещания, осветени с вяра. Човешко е да преценяваме себе си и от нас се изисква да изпитваме себе си в светлината на Божието слово. Но не си правим добра услуга, когато се *подценяваме*.

Страхът ни измерва по нашата неспособност, любовта – безстрашно – влиза в Божиите способности.

Страхът отблъсква, любовта привлича.

Какво означава да сте привлекателни?

Вярвайте ми, това е нещо повече от външния вид. И

Няма нищо по-привлекателно от безстрашната жена.

Живот, който няма равен

таратайките привличат вниманието. За да разберем по-добре, нека разгледаме корените на думата „привличам“, което означава „карам да се приближи или да се прилепи“. Означава още „придърпвам или насочвам към себе си както притеглянето на магнита“. Означава още „събуждам интерес и емоция“.

Животът ви е магнит или за проклетия, или за благословения. Затова се запитайте:

От какво се страхувате?

Пред какво предизвикателство любовта ви кара да се изправите?

На кого отказвате да простите докато не се промени?

Къде давате любовта си със страх и в премерено количество?

Изплели ли сте мрежа от думи, пълни със страх, която ви оплита и спира?

Време е да промените нещата. Началото на този процес е лесно: да повторите безподобното чудо за живота ви, заявено от небето. За начало съм написала една молитва от думите на Павел към Тимотей.

Възлюбена дъще, моля се изобилната Божия благодат, любов и благоденствие да потече в живота ти от Бог, нашия Отец, и от Господ Исус Христос! Пиша ти, за да те насърча да разпалваш и поддържаш огъня на духовната дарба, която Бог е вложил в теб. Защото Бог не ти е дал дух на страх, а Святият Дух ти дава мощна сила, любов и правилна преценка!

Затова никога не се срамувай да свидетелстваш за нашия Бог... а победи всяко зло чрез откровението за Божията сила. Той ни даде живота на възкресението и ни приближи до Себе Си чрез свято то Си призвание за живота ни. И не поради доброто, което сме сторили, а заради божественото си удоволствие и чудна бла-

Съперничеството между страха и любовта

годат, която потвърди нашия съюз с помазания Исус още преди началото на времето! (2 Тимотей 1:2, 6-9, адаптирано).

Направете го. Потвърдете тези думи като Божията воля за живота ви. Ще се помолите ли с мен?

Небесни Татко,

Приемам изливането на Твоята благодат, любов и благоденствие в живота ми. Разпалвам духовната дарба, която си вложил в мен. Господи, знам, че не си ми дал дух на страх; затова отхвърлям съвета на страха. Отче, благодаря, че възстановяваш това, което крадецът ми е отнел.

Ти си ми дал Святия Дух, който дава сила, власт, любов и здрав разум, изпълнен с правилна преценка. Днес избирам любовта. Не се срамувам от Благоестието, няма да се отдръпна и свия от страх, а ще обичам безстрашно.

Живот, който няма равен

Въпроси за обсъждане:

1. Назовете няколко начина, по които можете да обичате безстрашно.
2. Има ли проблем в брака ви, за който сте решили, че е по-скоро на партньора ви, а не общ?
3. Има ли области в живота ви, където липсата на уязвимост се е превърнала в липса на любов? Какви стъпки можете да предприемете, за да промените това?
4. В кои области от живота си сте приравнили *допускането* на грешка с *превърщането в грешник*?
5. Има ли момент, в който сте паднали и ви е било страх да станете? Бъдете откровени за това с приятел или любим човек.
6. Очертайте разликата между безстрашната и безгрижната жена.

ДЪЛБОКИ КЛАДЕНЦИ И КЛАДЕНЦИ НА ЖЕЛАНИЯТА

Изпитанията ни учат какви сме; те отмахват почвата и ни позволяват да видим от какво сме направени.

Чарлз Спърджън

Приемам, че искате да сте задълбочени. А щом искате дълбочина, можете да очаквате копаене. Съгласна съм с Чарлз Спърджън: изпитанията наистина са откровение. Поне моите са такива. Те са наши учители, но, в края на краищата, от нас зависи да изберем какви ученици ще бъдем. Много пъти получавам 3 „минус“, но преминавам изпита. Когато стане така, обикновено се явявам на поправка. Истината е, че макар да не живея съвършено, искам да се справям добре. Имам властта да избирам дали изпитанията и проверките ще послужат като посланици или просто ще ме оставят объркана.

Почти или никак не можем да контролираме онова, което ни се случва или се говори за нас, но далеч не сме безпомощни, когато става дума за действията ни. Имаме властта да избираме, което ни дава пълен контрол върху реакцията ни. И, цитирайки Спърджън, нека продължим

Живот, който няма равен

напред и се потопим малко по-дълбоко в предложената от него реакция спрямо изпитанията.

„Научил съм се да целувам вълната, която ме е блъснала върху скалите.“

Това е необичайна и неочаквана реакция към нещата, които ни хващат неподготвени. Наскоро гледах как внучката ми София си играе с вълните. Тя с радост посрещаше всяка вълна фронтално. Независимо колко пъти вълните я събаряха и я заливаха... за нея всичко беше игра. През смях се изправяше на крака, изтриваше си очите и заставаше готова да посрещне следващата вълна.

Спърджън не говори за каменистия плаж обаче, а за скалата Христос. Всеки ден е нова възможност да решим как да реагираме на вълните на живота. Ако се държим отбранително, всеки въпрос, който изникне, ще си остане проблем. Ако се смирим, тогава изпитанието позволява на Святия Дух да увеличи дълбочината ни и оттук капацитета ни за святост. Предизвикателствата на живота разкриват *от какво сме направени* без да подкопаят *това кои сме*. Нашата идентичност е установена „в Христос“ и се базира на това, което Той е направил, а не на това, което правим или сме правили ние. Изпитанията ни поставят в позиция да заприличваме все повече на Христос и заради това да бъдем непоклатими. Христос е известната Канара, която е по-висока от мен. Той е самата ни сърцевина, скалата, върху която намираме почивка всяка нощ и върху която стоим будни всеки ден. Само Исус е наша константа и център.

Подготовка на почвата

Нека от морето преминем към твърдата земя. Аз живея сред красив, понякога зелен, а често сух пейзаж в Колорадо, затова ми е лесно да сравня живота си с почва. Нашата земя е корава, защото е създадена в екстремни обстоятелства. Макар почвата в двора да е твърда, искам

сърцето ми да е меко. Когато някоя обида ме засегне *прекалено* много, независимо дали е малка или се разрасне, винаги правя асоциацията, че почвата ми е нарушена. Сред откритите буци виждам червейчета—разрушители, които тайно се опитват да се върнат назад. Виждам следите и модела им на работа под повърхността. Забелязвам, че без да усетя са нагризали корените на брака ми и са ограничили растежа на цветята на приятелствата ми. Когато това стане (а то се случва по-често отколкото ми се иска), разговорите ми с Отец звучат по следния начин:

„О, не, това е ужасно! Как стана? Небесни Татко, виждаш ли? Чу ли какво казах и дори какво си помислих?“

Той отговаря: „Лиза, за теб беше откровение, но не и за Мен. Тези червеи са в градината ти от доста време. Въпросът, който възниква, е - искаш ли да ги запазиш и да рискуваш бъдещата си реколта?“

Когато се вгледам по-отблизо, забелязвам, че има още семена, които трябва да покълнат. Те са от вида, който изисква време. Това са дълбоките обещания на Бога, които още не са се изпълнили в живота ми и семейството ми. Започвам да се чудя дали изобщо ще израснат. Моят Отец търпеливо ми обяснява:

Този вид напаст бързо се размножава. Изборът винаги е твой, можеш да ги затиснеш с пръстта на извиненията и оправданията и отново да прикриеш действията им. Но те ще останат. Ако искаш да се избавиш от вредителите, трябва да се отречеш от тях с думи и действия и да Ми дадеш разрешение да ги премахна.

Когато ги видя такива, каквито са в действителност, се отричам от тях и изповядвам противните червеи на за-

Живот, който няма равен

вистта, съмнението и страха от хората.

Браво! И като си започнала, виждаш ли онези бурени?
Нека изкореним и тях. Ще е по-лесно, когато почвата
е рохка. А сега нека на тяхно място посеем семето на
Словото Ми.

Чакай малко... сега борбата става истинска. Невидими-
те червеи са едно, но е съвсем друго да се махне всеки
намек за видима зеленина, докато чакам да се изпълни
обещанието. Спирам и като една глупачка се замислям
дали да не оставя някои от бурените в играта още малко.
Например докато новите израстъци не започнат да се по-
явяват. Без тях ще изглеждам като празна леха от пръст.
Аз възразявам:

„Но, Господи, тогава душата ми ще изглежда гола и
пуста.“

„Лиза, искаш да *изглеждаш* плодоносна или да *бъ-
деш* плодоносна?“

Това е въпросът на сегашното поколение. Кое е по-ва-
жно: как изглеждаме или какви сме? Ако се задоволим
просто да изглеждаме плодоносни, това може да навреди
на бъдещите периоди на растеж. Онова, което се сее тай-
но, един ден ще излезе наяве. Потискам въздишката си.

„Ок, добре.“

„Разбрахме се.“

И ето ме, с гола пръст и без срам, защото знам, че обе-
щанията Му вече ще растат безпрепятствено дълбоко в
мен. Испитанията и негодите прочистват земята и пре-
махват онова, което пречатства бъдещия растеж. Те слу-
жат да ни пречистят, усъвършенстват и подготвят за раз-
виване на бъдещия ни потенциал. Има други думи, с които
лесно можем да заместим думата *испитания*. Не се бойте
да кажете *проби, трудности, оценки, болка и страдание*,

експерименти, изпити или просто проверки.

Нашите силни и слаби страни се разкриват в неудобствата от тези преживявания. Тези изпитания, заедно и поотделно, разчупват сухата, неплодна почва в душите ни и ги подготвят за следващото нещо и за идващия период. Без тази основна подготовка, много от водата на Божието слово ще се изгуби и няма да попие в живота ни. Сърцата ни ще бъдат като закоравели от сушата земи, които няма да могат да приемат водата. Ако сухата почва не се подготви, дъждовете ще се оттекат и ще изпитахме суша по време на изобилие.

Трудностите също така служат да ни научат кой е Бог.

Имаше време, когато щях да споря с вас за целта на изпитанията. Щях да ви кажа, че ако живеете според Божието слово, нищо лошо не може да ви се случи. Бях млада и глупава и научена да мисли според доктрина, която нямаше да издържи проверката на времето. Мислех, че това поучение е дълбоко, а то само ме подготвяше за живот в плитчините.

Всичко, което ни е нужно за живота и благочестието, наистина се намира в Божието слово, но именно изпитанията ни карат да паднем на колене, за да може тази истина да работи в живота ни и чрез него. При това положение Божието слово вече не се чете като наръчник с предложения за най-добрите житейски практики, а като слова на живот.

„Разкопките“ и изследването на живота ми

Това беше един кратък и объркващ период в живота ми, основно понеже предпочитам да се преструвам и да заравям нещата. Бях млада и отскоро спасена, отскоро омъжена и прекопаването на почвата в живота ми тепърва предстоеше. Повърхността едва беше надраскана. Помня кога всичко се промени. Беше момент на лично хваление,

Живот, който няма равен

поклонение и молитва. Глупаво си мислех, че понеже седя на първия ред в църквата като новоизпечена пасторска съпруга, в живота ми има само няколко неща, на които трябва да се обърне внимание и да се поправят. С пълна увереност поканих Бог да „разкопае“ и изследва живота ми. Не бяха минали 24 часа и вече съжалявах, че избрах тези думи.

Скъпи небесни Татко,

Да разкопаеш ли казах? Може ли да си взема думите обратно? Това беше моментна разпаленост и лоша формулировка. Искях да кажа да подредиш и допълниш живота ми.

Той не позволи да си взема думите назад. Бях избрала думата „разкопаване“, водена от Духа. Подобно на много християни, аз живеях с дълбоки копнежи и плитки молитви. Преди този опасен момент в поклонението, молитвите ми оставяха в мен чувство на празнота. Думите, които прошепвах, не бяха катализатор в живота ми, защото все още се молах от чувство за дълг, а не с отдаденост и посвещение. Молах се както бях чувала другите да се молят. Да, беше ми казано, че молитвата е просто разговор с Бога, но не можех да спра да си представям, че съм в тронна зала, заобиколена от ангели, които ме слушаха и смятаха дребните ми искания за смехотворни.

Поради тази нагласа не знаех как да оформя молитвите си с думи, които да овладеят бурята на силното отчаяние, което бушуваше в мен. Нито знаех какво да правя с отчаяния си, болезнен глад за нещо повече. Оттогава съм разбрала, че Бог ще използва изпитанията, за да задълбочи молитвите ми. Преди да дам разрешение на Бог да разкопае и изследва живота ми, не знаех как да Му позволя да работи дълбоко в мен. Всяка трудност или изпитание веднага беше връзвано! Вместо да атакувам изпитанието,

Дълбоки кладенци и кладенци на желанията

аз се връзвах за старите си навици и робства. Ако то продължаваше – бягах. Ако бягството не помагаше, тогава се криех с надеждата да си отиде.

Трудностите в живота ми ме бяха изплашили и разгневих. Бях твърда спрямо другите и още по-строга към себе си. Скъпи мои, ако и вие правите така, чуйте: този живот е достатъчно труден, за да сте строги към себе си. В течение на няколко десетилетия разбрах, че Спърджън е бил прав. От гледната точка на изминалото време виждам, че Божието слово ни казва *чии* сме и реакцията ни към изпитанията определено разкрива *от какво* сме направени. Изпитанията имат силата да ни преобразяват от сегашното ни състояние в това, *което копнеем да бъдем*. Но с времето сме повярвали на лъжата, че можем да станем герои без да сме участвали в битка.

Дълбоки кладенци

Много обичам, когато някой, с когото предстои да се срещна, е известен като „дълбок кладенец“. Това значи, че в този човек има повече, отколкото се вижда на повърхността. Дълбоките кладенци са мистериозни и имат истории, които да разкажат, а аз обичам историите. Това са хора, преминали през много неща, които щяха да замърсят други кладенци, но тяхната вода е останала чиста. Дълбоките кладенци се превръщат в извори, които носят прохлада на останалите. Дълбок кладенец означава, че те имат по-голяма отразителна способност. Когато говориш с дълбок кладенец е възможно да научиш повече за себе си, отколкото за кладенеца.

Познавам жени, които са дълбоки кладенци. Това винаги са жени, които искам да опозная по-добре. Когато съм край тях, първоначално съм срамежлива, защото имам много въпроси. Предпочитам да слушам, вместо да говоря, когато съм в близост до дълбок кладенец. Можете да

Живот, който няма равен

разберете много повече от това, което в действителност се казва. Искам да съм дълбок кладенец, но има моменти и области в живота ми, в които повече напомням на локвичка.

Понякога опознаването на дълбок кладенец изисква да работя със сърцето си. Такива хора не се интересуват от книгите, които съм написала или от конференциите, на които съм говорила. Повечето от тях са правили същото. Те задълбават повече. Не искат да слушат излиянията ми, искат да знаят как пълня сърцето си. Питат за съпруга ми, за децата, внуците и сърцето ми. Знаят къде леко и нежно да сръчкат и какво да проучат. Преди да осъзная какво правя, вече съм нарушила всички свои лични граници за сигурност и съм им казала всичко. (Практика, която съпругът ми не харесва много.)

Не заплахите ме карат да си казвам и майчиното мляко, а добротата.

При срещите ми с тези дълбоки кладенци съм установила няколко неща. Превръщането в дълбок кладенец изисква голямо участие в живота. Дълбочината не се купува – тя се търси и идва, когато сме достатъчно смели да сме честни. В този смисъл, дълбочината е повече като мускул, който се развива с постоянна употреба.

Кладенци на желанията

Наскоро с мен и Джон се свърза кастинг агенция. Един конгломерат от развлекателната индустрия разработвал телевизионно шоу, в което да се говори от по-духовна гледна точка за дълбоките проблеми, пред които сме изправени днес. Не за пръв път ни търсеха за подобен род шоу. След няколко оферти от други агенти, които правеха реалити шоу, разбрах, че не искам да ставам част от някакво зрелище. Казах на екипа си, че наистина не смятам,

че пасвам там. Но агентът уверил екипа ми, че този път шоуто било различно. Продуцентите искали средство, с което да накарат публиката да си припомни времената, в които хората ходели в локалната си църква, когато имали нужда от отговори. С нежелание се съгласих да проуча идеята малко повече.

Джон беше в един град, а аз – в друг, но се съгласихме да проведем конферентен разговор. Зададох ни доста въпроси, на които отговорихме директно и откровено. Не очаквах да ми се обадят пак, но се обадиха. Казаха, че харесват енергията ни и искат да минем на следващото ниво на интервюта. То включваше едночасов запис на разговор по Скайп. Изпратиха ни списък с въпроси, които се надявах да разгледаме на интервюто. Първият беше нещо подобно.

Моята 16-годишна дъщеря прави секс с по-големия си приятел, който има по-голям опит в секса. Той ѝ е първият. Като майка трябва ли да я заведа да ѝ направят тест или направо да взема мерки за контрацепция? Какво да правя?

За мен отговорът беше лесен. Дъщерята беше непълнолетна и живееше в дома на родителите си. Бях уверена в отговора.

Обясних, че Библията ни казва да бягаме от блудството, а не да го улесняваме. Препоръчах семейството да седне да си поговори и да обясни защо момичето и младежът не бива да се виждат повече...

Преди да развия отговора си, агентът ме прекъсна. Тя ми обясни, че (а) те ще продължат да правят секс и (б) не искат да им цитираме Библията. Просто искаха духовни съветници. Каза ми, че някои от въпросите били измислени от агенцията и това бил един от тях. По-точно сестра ѝ правела секс, а майка ѝ искала да знае какво да прави. В

този момент осъзнахме, че това интервю не трябваше да продължава.

Агенцията знаеше, че сме библейски учители, но не искаха да им казваме за какво говори Библията. Искяха да сме задълбочени и духовни, но не и библейски. Има ли изобщо такова нещо? Има ли истинска мъдрост извън Божията? Зачудих се дали щеше да е допустимо, ако бях цитирала някой ню-ейдж гуру. От нас искаха повърхностни отговори, които да звучат дълбокомислени – кладенец на желанията.

Искаха да избегнат конфликтите. Не искаха да обидим никого като кажем, че нещо може да е погрешно. Искяха да благословим неправдата и да им кажем, че злото им е добро. Нагласата им беше „нещата са такива, каквито са“, затова да говорим каквото е нужно, за да ги убедим, че всичко е правилно. Да направим компромис и същевременно да сме близо до истината. Те не искаха открита християнска вяра; насърчаваха ни да я крием. За тях това означаваше, че Бог е велик, но нека не намесваме Исус и Библията.

С други думи, убедена съм, че искаха да кажа например: „Да, бъдете любяща майка и незабавно направете тестове на дъщеря си за болести, предавани по полов път. Но така и така сте се захванали, нека започне и някаква дългосрочна контрацепция, за да се пази от бременност. При следващото посещение на момчето, вие и съпругът ви може да му кажете колко цените дъщеря си. Кажете му, че уважавате факта, че той е по-голям и има по-голям сексуален опит. Попитайте го дали ще е така добър да приеме този пакет презервативи като подарък от вашето семейство. Така ще сте направили всичко, за да сте уверени, че няма да й предаде болести.“

Виждате ли колко нелеп е този съвет? Аз разбирам. Тези продуценти не искаха да чуят библейската истина,

искаха кладенец на желанията. Всъщност те казваха на нас с Джон: „Ще ви подхвърлим малко стотинки и в замяна ще изпълните желанията на хората. Благословете греховете им и ги накарайте да се почувстват добре.“

Боя се, че прекалено много християни са доволни, ако хората са доброжелателни и не им се иска да чуят, че трябва да бъдат дълбоки кладенци. Има прекалено много жени с дълбоки копнежи, но плитък живот. Те знаят, че съветите на света, които следват, са просто празно ехо от собствения им глас, но си представят, че това е всичко и няма друго... затова се задоволяват с кладенец от празни желания. Когато размислят над живота си...

Им се иска да не бяха казвали това.

Им се иска да не бяха направили това.

Им се иска да не се бяха омъжили за него.

Им се иска да се бяха омъжили за него.

Им се иска да бяха ходили на училище.

Им се иска да имаха повече приятели.

Им се иска да изглеждаха така.

Им се иска да не бяха купували това.

Им се иска да можеха да си купят това.

Им се иска да се бяха молили повече.

Им се иска да бяха чели Библията повече.

Им се иска да бяха по-дисциплинирани.

Им се иска да бяха проявили повече търпение.

Ако ставаше само с пожелания, всички щяхме да бъдем умни, красиви, силни и смели. Уолт Дисни ни е казал: „Сънят е желание, изречено от сърцето, докато спи дълбоко.“ Вярвам, че това е истина, но сънят и желанието се сбъдват само когато направите нещо със съня докато сте будни. Желанието или копнежът задвижва *съня*, *мечтата*, а ние задвижваме *действието*. Не е достатъчно да си пожелаем всичко да е наред... трябва да се справяте добре. Така се развива дълбочина, задълбоченост.

Опасните заблуди

Нека никой да не лъже себе си! Ако някой между вас мисли, че е мъдър според този свят, нека стане глупав, за да бъде мъдър. Защото мъдростта на този свят е глупост пред Бога, понеже е писано: Улавя мъдрите в лукавството им; и пак: Господ знае, че разсъжденията на мъдрите са суетни (1 Коринтяни 3:18-20).

Знаем, че се казва „Нека никой да не лъже себе си!“ и знаем, че както един мъж, така и една жена може да излъже себе си. Но защо някой – мъж или жена, би искал да излъже и заблуди себе си? Отговорът е, че никой съзнателно не иска да бъде измамен. Както казва съпругът ми: „Проблемът с лъжата е, че мами.“

Измамата кара нещата, хората, обстоятелствата и мненията да изглеждат по-различно от това, което са в действителност. Тя може да направи така, че покорството на Бога да изглежда като легализъм. Заблудата може да направи така, че врагът на душата ви да ви звучи като приятел. Измамата може да стигне дотам, че да направи така, че *злото да изглежда добро, а доброто – зло*. Силата на измамата замътва водата, докато всичко така се размие, че не сме сигурни в какво да вярваме. Бог знаеше, че ще се озовем в това положение, затова ни даде стандарт, който няма да варира с течение на времето и с промяната в човешката култура и емоционалност. Нашият стандарт е Божието слово, а светиите са знаменосците.

Изборът е ваш – мъдростта на този свят ли искате или неостаряваща мъдрост? Когато създанията се смятат за по-умни от Създателя си, те потъват в самозаблуда. Само Божието слово има силата да ни даде яснота, когато обстоятелствата размътват водата. Без водителството на Писанието погрешка ще наречете глупостта мъдрост.

Когато това се случи, рискувате да вярвате в нещо погрешно и да смятате, че потайностите и хитрините са откритост и откровеност. Спомнете си мъдростта на змията – коварна и хитра. Почти неуловимо убеждава онези, които се вслушват в нея, като намеква за едно, а през цялото време иска да постигне нещо съвсем друго. Змията се дегизира като съюзник с вътрешна информация за Адам и Ева. Преструвайки се на загрижена приятелка, тя намекува, че Адам и Ева щяха да заприличат повече на Бога, ако получеха просветление да различават доброто и злото. Тя обеща, че ще достигнат това ниво без да се покорят на Божията мъдрост. Адам и Ева не искаха да бъдат измамени; те искаха обещаното от змията. Предпочетоха да повярват, че Бог е излъгал, вместо да отхвърлят казаното от змията като неистина. Змията им обеща, че ще заприличат повече на Бога, докато в действителност те се отдалечиха от Него. Писанието ни предупреждава:

Мъдростта на този свят ли искаме или неостаряваща мъдрост?

Дори всеки друг да е лъжец, Бог е истинен (Римляни 3:4, NLT).

Пътят за излизане от заблудата е покаянието. Това е когато наречем собствената си мъдрост глупост и се смирим пред вечно Мъдрия. Покаянието идва, когато се отвърнем от лъжата и се хванем за истината.

Коварните обещания на Сатана отекват в света и днес. Преди много време предложенията на змията звучаха по-мило, по-нежно и включваха повече неща от Божиите заповеди. Все пак кое ви звучи по-добре? Яж и умри или яж и придобий мъдрост? Змията използва човешката ни гордост и глупост против нас. Кой не иска да повярва, че сме по-мъдри, отколкото сме наистина? Затова тя ни ласкае.

Живот, който няма равен

Истината е, че извън Христос няма истинска мъдрост. Можем да разчитаме само на временно прозрение от земната ни, преходна гледна точка.

А Духът изрично казва, че в по-късните времена някои ще отстъпят от вярата и ще слушат измамни духове и демонични учения (1 Тимотей 4:1).

Измамният дух винаги ще ви казва, че има прозрение и просветление извън Божието слово; че сме в новия век и Бог вече няма предвид това, което някога е казал. Тези духове повтарят думите на змията: не слушайте Бога; бъдете богове сами на себе си. Прекалено много хора не разбират това, като смятат, че измамата се свежда до открито вещерство и сатанизъм. Но много често измамните духове и демони намекуват за едно, а целят съвсем друго. Ако сте християни, те не могат да вземат душата ви, затова ще направят всичко, за да ви лишат от властта ви и да замърсят кладенеца ви. В наше време толкова много безбожни неща в света са станали нещо обичайно. Отправено ни е строго предупреждение:

А нечистите и бабешките басни отхвърляй и обучавай себе си в благочестие. Защото телесното упражнение е полезно за малко, а благочестието е полезно за всичко, тъй като има обещание и за сегашния, и за бъдещия живот (1 Тимотей 4:7-8).

Не допускайте грешката да смятате, че тези „басни“ са детински или безобидни само защото са описани като нечисти и бабешки (непочтителни и глупави). Те не са нито едното, нито другото. Това не са басни или приказки, създадени с фантазия, за да ни научат на истината; това са доктрини на демони, изпратени да ни убиват, ограбят и унищожат.

Извън Божия съвет няма истинска мъдрост.

Исус не ни казва онова, *което искаме да чуем*; Той навлиза по-дълбоко и ни говори онова, *което трябва да чуем*.

Как да черпим от собствения си кладенец

Във всеки от нас има един съвсем истински, реален кладенец. Това е нашата душа, мястото, откъдето черпим много. Еремия я нарича „щерна“ (резервоар, цистерна):

Защото две злини стори Моят народ: остави Мен, извора на живите води, за да си изсече щерни, разпукнати щерни, които не държат вода (Еремия 2:13).

Кладенецът на душата ни може да варира от много плитък до много дълбок. Нивото на водата може да се надига или спада според капацитета ни. Няма значение каква е дълбочината на кладенеца... ако резервоарът е пукнат, той няма да задържа водата. С времето кладенецът може да се прокопае по-дълбоко, може да се укрепи и заякчи. Подобно на кладенец, душата ни е съд или контейнер. В нея държим най-дълбоките си копнежи, страхове и желания.

Понякога имам усещането, че водата в кладенеца на душата ми е застояла. Друг път наистина усещам как тече, но водата винаги я има, независимо дали кладенецът е празен, наполовина пълен или преливащ. В древни времена завоевателите са пълнили кладенците с пръст, защото са разбирали, че водата е извор на живот. Трудните моменти в живота могат да направят същото.

Когато имаме усещането, че кладенецът ни е препълнен, можем да го отворим като оставим най-дълбоката мъка, тъга или копнеж в душата ни да намери своя изказ. Когато се чувствам мрачна, объркана и дори лоша, понякога е нужна само една песен, за да отвори кладенеца ми и да освежи душата ми. Смехът и времето, прекарано със

Живот, който няма равен

семейството и вярващи приятели, пълни резервоара. Четенето на Словото, воденето на дневник и молитвата ме освежават като голяма чаша вода от студен извор в горещ ден.

Жени с минало

Всички ние имаме минало. Миналото на някои от нас е по-скандално и цветно отколкото на други. Някои имаме добро минало. Други имаме ужасно минало. Всъщност няма значение дали миналото е било жестоко или добро към вас, по-голямата опасност се крие в това да се опитвате да живеете в отминалите неща. Ние не сме създадени да живеем в сенките на славата или срама. Създадени сме да живеем в светлината на настоящето, като гледаме напред към все по-светлото бъдеще. Това е пътят на праведните.

Разбрала съм, че човекът по принцип има склонност да гледа назад и да говори за миналото, докато Бог гледа напред и обявява бъдещето ни. Хубаво е да чуваме историите на хората, но за да вървим напред е по-важно да познаваме мечтите им.

При пътуванията и проповедите ми съм имала привилегията да изговоря надежда над хиляди жени. Искане ми се да видите как светват лицата им, когато заявя смело:

Атаките върху живота ви повече са свързани с това, което можете да станете в бъдеще, отколкото с това, което сте били в миналото.

Те изведнъж разбират, че историята им не е свършила. Осъзнават, че в живота им има стратегия и врагът методично и съзнателно ги е набеязвал за своя мишена. В този момент те проумяват онова, което искам да разберете и вие. *Никога* не става дума за миналото ви. *Винаги* става дума за бъдещето ви. Да, решенията ни винаги имат

последници. Разбирам това. Но каквото и да правите, Бог вече го е правил преди вас и е направил път там, където наглед път няма.

Поглеждате назад и си мислите, че действията ви са затворили единствената врата, която ще имате. Знаете ли какво? Това е лъжа. Да, тази врата е затворена, но ако се огледате, ще откриете, че ви очаква друга. Може да изглежда различна, може даже да е по-трудна, но ако работите с Бог, Той ще ви заведе там, където трябва да стигнете. Той винаги ще ви дава средства и инструменти, от които имате нужда, за да изкопаете дълбок, укрепен кладенец, от който да черпите вода.

Проблемът е, че много от нас седят край пропукал и плитък кладенец на желанията и викат: „Иска ми се да не бях правила това! Провалих всичко!“

Невъзможно! Да, красива моя приятелко, ти не си толкова силна. Това, че си жена с минало, не означава, че не можеш да имаш бъдеще. Това, че си жена с бъдеще, не дава на хората правото да контролират бъдещето ти. Бог контролира бъдещето ти. Свети Августин ни дава добър съвет как да направим кладенеца си по-дълбок:

Искате да се изкачите нагоре? Тогава първо започнете да слизате. Проектирате кула, която ще прониже облаците? Първо положете основа от смирение.

Исус копнее да се срещне с нас в най-ниската ни точка и то не веднъж, а многократно. Много често разбираме, че имаме нужда да се срещнем с Него в първия момент на спасението ни и после мислим, че оттам нататък ни е оставил да градим живота си сами. Това е много далеч от истината. Първо се запознаваме с Него като Господ на спасението и след това многократно, със смирение, Го опознаваме като Онзи, Който възстановява душите ни и запълва пукнатините в резервоарите на сърцата ни.

Живот, който няма равен

Да се удавиш на плиткото

Докато се обучавах за спасител научих, че всяка година преобладаващият брой хора се давят в обсега на охраняваната зона. Трите най-рискови групи са най-малките (петгодишни и по-малки), младите и неразумните (мъже между 20 и 25 години) и по-възрастните (над 60 години). Интересното е, че почти половината удавници умират в рамките на 2 метра от охраната. Те се паникьосват и не осъзнават как да използват заобикалящата ги среда. Това е причината, поради която голям процент от хората всъщност се давят във вода, дълбока по-малко от 90 см. Ако бяха запазили присъствие на духа, можеха да спуснат крака надолу и да се изправят, докато дойде помощта или да използват дъното да се оттласнат или дори да вървят по дъното и да излязат от водата. Не винаги дълбочината убива, а паниката в плитчините, когато се случи нещо неочаквано. Неразумните не уважават водата и си мислят, че са неуязвими.

Затова нека не бъдем поколение жени, които се давят в плитчините. Нека позволим на Святия Дух да копае дълбоко.

Кладенец на живота

Когато земният живот свърши, всички се надяваме да чуем: „Хубаво, добри и верни слуго!“ Изразът хубаво описва как сме извършили онова, за което сме били призвани. Няма такова нещо като *съвършено добре* в схемата на човешкия живот и любов. Има само несъвършени хора, които вършат нещо добре. Тази дума хубаво е дар за всеки от нас. Тя означава още здрав и правилен. Описва хора, които не успяват и падат, но всеки път се изправят. Трябва винаги да се изправяме един път повече, отколкото падаме.

Това е отношението, което трябва да възприемем, ако искаме да развием дълбочина, задълбоченост, която ще ни подкрепя. Чуйте Притчи 24:16 в превода Passion:

**Защото любещите Бога може да пострадат от
беда и нещастие
и да се препънат седем пъти,
но ще продължават да се изправят
отново и отново.**

Бедите и нещастията са университетът на живота. Цената на всеки курс се измерва с това какво ни струва да се изправим на крака *още веднъж*. Може да ви е трудно, дори скъпо, да станете, да се погледнете в огледалото и да признаете, че сте сбъркали. Но за грешните е фатално да се препънат.

**Но грешните са
повалени само от едно бедствие
и никога няма да могат да се изправят.**

Помня как наблюдавах живота на двама прекрасни, надарени лидери, които се бяха препънали и бяха паднали по сходен начин, но реагираха съвсем различно на процеса на възстановяване.

Единият пастор се подчини на плана, съставен от презвитерите и екипа за подкрепа. Този план изискваше много от лидера, от съпругата и семейството му. Те оставиха всичко и се преместиха от града, където бяха заобиколени от приятели и бяха живели дълго време, като напуснаха църквата, която бяха създали. Присъединиха се към нова църква, която щеше да им помогне да стигнат до изцелението. Отдалечиха се от всичко познато, като вярвах, че този подход беше най-доброто изцеление за всички.

Убедена съм, че е имало моменти, когато са смятали, че са ги помолили да направят прекалено много или че са били третирани несправедливо. Знам, че бяха наране-

ни от подигравките на онези, които бяха считали за свои приятели. Когато са намесени хора, винаги има място за грешка. Но те опазиха сърцата си от обидите и предпочетоха да изживеят всеки ден с поглед към бъдещето, а не към миналото.

Джон обядва с този лидер, докато той беше в спокойния период на почивка, служение, поучение и изцеление. Мина време и те продължиха напред. Двойката е стабилна, бракът им е здрав, а децата им благоденстват. Тясно са свързани с голяма американска организация, която основава църкви. Тази връзка им дава възможност открито да споделят усвоените житейски уроци, да помагат за изцелението на други лидери и да предпазват други водачи да не се препънат като тях. И преди ги обичах, но сега уважението ми към тях нарасна. Толкова съм благодарна, че те не останах в калта, а се изправиха. Изправяха се отново и отново. Беше трудно, но не се отклониха от пътя.

Другият лидер и съпругата му възприеха съвсем различен подход. Помня, че преди това Джон беше водил кореспонденция с този лидер. В нея Джон го беше насърчил да не се отклонява от пътя, независимо какво се случва. Той се съгласи, но дойде бедата и не стана така. Решиха да се откажат. Смятаха, че онова, което лидерите поискаха от тях, е неразумно и са били третирани несправедливо. Кое то може би е било вярно до някаква степен... само Исус знае.

Трагедията е, че обидата им ги дръпна отново в блатото, през което вече бяха преминали. Превърнаха се в експерти по темата за неправилното отношение към тях. За жалост, изгубихме ползата от наученото от тях по време на житейския им път.

Падението ви изважда от строя по още един начин: когато изберете да възприемате грешката си като доживотна присъда, а не като житейски урок. Фактът, че сте се

Дълбоки кладенци и кладенци на желанията

провалили веднъж, не означава, че животът ви е провал. Ако сте живи, ще се сблъскате с неприятни и враждебни обстоятелства. Не смятайте, че има изключения. Просто някои хора понасят раните и последиците от трудностите по-леко от други. Виждала съм достатъчно и знам, че няма начин да бъдат избегнати. Хората ще ви нараняват и разочароват; някои го правят нарочно, други – несъзнателно. Животът ще ви наранява или най-малкото ще ви носи неудобства. На всеки се случват беди и нещастия в един момент, на някакво ниво. Ето една красива истина. Има много неща, които в момента са били болезнени и съм си мислела, че никога няма да ги забравя. Но сега едва си спомням повечето от тях. Защо? Изправих се и продължих напред. По пътя са ме нападнали нови беди. Толкова вода е изтекла, че нещата, за които на 30 години съм мислела, че няма да мога да преодолеея, са ми осигурили магистърска степен по специалност „живот“ за 50-годишната ми възраст.

Всяка наша грешка и препъване е шанс да научим нещо. Започваме да разпознаваме препятствията и опасностите. Внимаваме добре да си връзваме връзките на обувките. Четем Словото, за да може пътеката пред нас да е осветена. Всеки път, когато се изправим, способностите ни се увеличават. Кладенците ни стават по-дълбоки и в тях има повече място за живата вода на Святия Дух.

Верни докрай

Сега нека разгледаме значението на думата *кладенец*. Кладенецът говори за водоизточник - като поток или извор. Когато черпим живот и сила от извор с жива вода, се превръщаме в източник на освежаване за останалите. Дълбоките кладенци с жива вода знаят, че изворот им е неизчерпаем. И когато хората ни погледнат, не виждат шепа стотинки, разпилени в плитки води. Виждат необ-

Живот, който няма равен

хватната вярогност на Бога.

Когато кажем „Много добре!“, „Браво!“, говорим за нещо *завършено*. Библията е пълна с истории и притчи за добър (или лош) край. Имаме Ной – човек, чието огромен проект за строеж на кораб отне години. Имаме Самсон, който въпреки огромния си гаф завърши със зрелищна демонстрация на божествена сила. Имаме Петър, чието отричане от Христос и Павел, чието преследване на Христос, постлаха пътя на силата в служенията им. И обратното, имаме човек, който започна да строи без да сметне разходите. Започна добре, но после му се подиграваха, защото не завърши работата (Лука 14:27-29). После имаме слугата, на когото беше даден един талант, а той реши да го зарови до връщането на господаря си. Монетите не растат от земята, затова когато изкопа заровеното, пак имаше това, което му беше дадено в началото. Това, че завърши там, откъдето започна, му спечели славата на лош човек и го изключи от всичко (Матей 24:14:30).

Всички тези истории ни казват, че, в края на краищата, не става дума за това колко бързо се движим, а как финишираме в състезанието. Постоянното, вярно, непрестанно покорство винаги ще победи случайните и непоследователни изблици на активност и ентузиазъм и дори да се препънем по пътя или паднем, ако се изправим и продължим в правилната посока, Бог ще ни отведе у дома.

В края на краищата, не става дума за това колко бързо се движим, а как финишираме в състезанието.

Успешното преминаване през този живот изисква от нас да изкопаем дълбоки, укрепени кладенци, за което е нужно посвещение и ангажимент лоялно и вярно да завършим започнатото. Всеки може да си направи кладенец на желанията, но трябва да издълбаем

Дълбоки кладенци и кладенци на желанията

дълбоки кладенци, резервоари с живот, които са укрепени с Божието слово и обновени от освежителните извори на Духа. Тук се намира голямата награда на Бога – живот и обещание, които нямат равни.

Живот, който няма равен

Въпроси за обсъждане:

1. В коя област от живота ви Бог „прави разкопки и проучва“ в момента?
2. Как бихте описали жена, която е „дълбок кладенец“?
3. Възможно ли е да сте духовни, без да сте библейски?
4. Кое пълни кладенеца на душата ви? А кое става причина да се изпразни?
5. Как може по-целенасочено да се грижите за кладенеца си?

ДЪЩЕРЯ, КОЯТО НЯМА РАВНА

Тиранинът умира и владичеството му приключва, мъченикът умира и владичеството му започва.

Сьорен Киркегор

Тази жена:

Предизвика най-силния и нечестив владетел на света.

Представи Благовестието смело и дръзко по начин, който беше счетен за несравним.

Беше бита, изкушавана и измъчвана по всякакви начини, но не се отклони от Благовестието, от приятелите и от Господа.

Беше в затвора, но продължаваше да достига до хората.

Беше неомъжена, но никога самотна.

Беше причислена към апостолите и според ранно-църковните истории служението ѝ е било почти уникално със своите чудеса и знамения.

Може би се чудите защо не я познавате.

Разбирам ви. Аз самата едва наскоро се запознах с нея. Тя е една от многото жени – майки на Църквата, чи-

то имена са погребани под пясъците на времето. По едно или друго време съм чувала слухове за подвизите ѝ. Исках да я опозная. Не бях удовлетворена тя да остане само слух, затова потърсих източници по църковна история, за да я открия. По време на изследванията си се обадох на богослови, проучвах онлайн и си купувах книги. Щом открих името ѝ, успях да събера достатъчно информация, за да се запозная с нея. Щом научих повече, реших, че е правилно и вие да се запознаете с нея.

Тя се казва Фотина или понякога Фотини. Името ѝ е гръцко и означава „просветлената“. Това име е приела след като е била кръстена в християнската вяра. Както и при нас, Исус заля света ѝ с откровение за светлината. Като ревностен вярващ в Христос, тя е изброена сред онези, които се събраха в горната стая. Когато Святият Дух дойде върху тях със сила, тя беше там; огнен език дойде върху нея и тя беше изпълнена с Духа и започна да говори на чужд език. На Петдесетница Фотина получи поръчение-то да проповядва Евангелието по цялата земя.

Нашата смела сестра изоставила всичко – ограниченията и удобствата на живота, който познавала, и заминала за далечните африкански земи. Срещата ѝ с Христос донесла такава завладяваща трансформация в живота ѝ, че двамата ѝ сина и петте ѝ сестри също се обърнали към Бога. Фотина, синът ѝ Йосиф и сестрите ѝ поели на път към най-отдалечените краища на света, както заповяда Исус в Деяния 1:8.

В Африка всички се трудили вярно и разпространявали Евангелието на Христос в Картаген, като дали впечатляващ плод. Когато до тях стигнала вестта, че Нерон, ненормалният император, арестувал и преследвал християните в страната си, Фотина потърсила Божията мъдрост. Исус ѝ се явил насън и ѝ наредил да отиде в Рим и да му се опълчи. И така вместо да отидат на място, недостъпно за

Нерон, те се отправили право към окото на бурята. Фотина, синът ѝ и сестрите ѝ потеглили за Рим, заедно с голяма група картагенски християни.

Предупредили ги, че ако открито живеят според християнската си вяра ще има последствия и ги посъветвали да се покланят на Бога тайно. Ето разговор между сина ѝ Виктор, който е служил като римски офицер и чиновник на име Себастиан.

„Виктор, знам, че ти, майка ти и брат ти сте Христови последователи. Като приятел те съветвам да се подчиниш на волята на императора. Ако издадеш някой християнин, получаващ богатството му. Ще пиша и на майка ти, и брат ти да ги помоля да не проповядват Христос на публични места. Нека практикуват вярата си тайно.“ Виктор отговаря: „Искам да съм християнски проповедник като майка ми и брат ми.“ Себастиан отговаря: „О, Виктор, всички знаем, че те очакват беди – и теб, и майка ти, и брат ти.“¹

Колко човека ще практикуват вярата си открито, ако знаят, че това решение им гарантира беди? По-късно Виктор се присъединил към майка си, брат си и лелите си. Ето откъс от същия документ, който ни показва първата ѝ аудиенция при Нерон.

Пристигането и действията на Фотини (Фотина) предизвикаха любопитство в столицата. „Коя е тази жена?“, питаха се хората. „Тя дойде с тълпа последователи и проповядва Христос с голяма дързост.“ Бяха изпратени войници да я доведат при императора, но Фотини ги очакваше. Преди да я арестуват, Фотини заедно със сина си Йосиф и приятели–християни отиде при Нерон. Когато императорът ги видя, ги попита защо са дошли. Фотини отговори: „Дойдохме да те научим да вярваш в Христос.“ Почти лудият владетел на Римска-

Живот, който няма равен

та империя не я уплаши. Тя искаше да го спечели за Бога!²

Не е изненадващо, че Нерон не бил никак възприемчив. Той е заповядал да бият с железни прътове ръцете на онези, които твърдели, че са в ръцете на Исус. Стражите отвели Фотина и спътниците ѝ, за да бъдат набити заради нахалството си. През следващите три часа ръцете им били жестоко удряни с железни пръти, но християните не усетили болка и пели псалми, докато мъчителите им не се изтощили. Никой от Христовите последователи нямал и белег върху ръката си.

Когато Нерон разбрал, че боят не оказал ефект върху тях, той ги хвърлил в затвора и измислил как да накара Фотина и сестрите ѝ да се отрекат от вярата. Този път възнамерявал да подходи с доброта и любезност. Наредил да се поставят 6 престола в голямата си банкетна зала. Организиран пред тронове да се покаже всеки аспект от богатствата на Рим, за да го видят сестрите. Не пожалили пари в подготовката на колекция, която да се хареса на една женска душа. Освен злато и сребро имало бижута и прекрасни дрехи, положени пред всяка от жените. Богатствата и лекият, красив живот можели да са техни, ако се откажели от християнската вяра и направели жертвоприношение пред римските богове. За да ги убеди, Нерон натоварил собствената си дъщеря, Домнина, да работи в негова полза.

Когато Домнина влязла в стаята, тя поздравила Фотина топло и по време на приветствието си споменала Христос. Фотина погрешка я помислила за сестра във вярата и след като я прегърнала, открито заговорила за преобразяващата любов и чудо на нейния Христос на жената, за която предполагала, че е вярваща. Домнина била съкрушена и вместо да откаже Фотина от вярата, самата тя се обърнала

към християнството. Но не само тя повярвала – повярвали и слугините ѝ, които слушали дръзновената проповед на Благовестието от сестрите. После Фотина поискала Домнина и слугините ѝ да изнесат всички богатства от стаята и да ги раздадат на бедните по улиците на Рим. Домнина била кръстена и получила ново име.

Нерон изпаднал в ярост. Той заповядал Фотина, сестрите и синовете ѝ да бъдат изгорени. Имало една огромна пещ, но когато ги хвърлили в нея, никой от тях не се запалил. После Нерон наредил да ги отровят. Когато дошъл отровителят, Фотина изявила желание първа да изпие отровата, но токсините не оказали влияние нито върху нея, нито върху някой друг от християните. Тогава отровителят, изпратен от Нерон, се обърнал към християнството. Християните останали в затвора заради вярата си и през следващите 3 години били бити и подлагани на всякакви видове изтезания, които поквареният император успял да измисли.

Но колкото повече ги мъчел, толкова по-известни ставали те. Из цялата столица се понесли истории за тяхната вяра и сила и по време на затворничеството им самият затвор се превърнал в дом за хваление. Римските граждани идвали редовно в килиите на вярващите, за да получат молитва и да чуят Благовестието. В продължение на 3 години Христовото послание продължило да навлиза в Рим от килиите на затвора и мнозина повярвали.

Нерон изпратил да доведат негов бивш слуга, който бил хвърлен в затвора и човекът разказал какво се случвало. Нерон наредил затворниците–християни незабавно да бъдат обезглавени. Единственото изключение била Фотина. Той се надявал да пречупи решителността ѝ чрез мъка и изолация, затова я преместил от затвора в дълбок, тъмен, сух кладенец. Няколко източника сочат, че първо била жестоко пребита. После я оставили в продължение на три седмици в дупката, която сигурно е приличала на

Живот, който няма равен

отворен гроб. Тя била напълно сама. Това били тежки дни за Фотина и тя плакала, но не заради загубата на любимите си хора. Тя знаела, че те били освободени от всеки земен затвор и вече били приети на небето. Тъгувала, че ѝ била отказана привилегията да стане мъченица заедно със синовете и сестрите си и така ѝ отнели короната на мъченичеството. От всичко прочетено ми се струваше, че това бил най-тежкият ѝ период.

Всеки исторически разказ, който прочетох, споменаваше периода в кладенеца. В една от историите, тя умира в дълбините на пресъхналият кладенец, но не от отчаяние, а по свой избор. Като Стефан, тя видяла Спасителя в съня си и предала духа си. Други писмени източници казват, че е била извадена от кладенеца след дълго затворничество и докато била в затвора Исус ѝ се явил насън, след което тя била освободена от живота. И в двата случая животът на тази жена е бил дълбок кладенец с жива вода, който напоил и освежил безброй други хора.

Съвременни мъченици

Фотина не си създаде поклонници или фенове; нейният живот създаде свидетели и мъченици. Тази жена е имала нещо, което аз искам. Тя е притежавала нещо, от което всички се нуждаем в предстоящите дни: непоклитима решителност. Посещаемостта в църквата расте, когато светът гледа благосклонно на християните. Но преданите християни се раждат в период на трудности. Известният католически историк Кристофър Хенри Досън обяснява:

Църквата е растяла в сянката на тоягите и брадвите на езекуторите и всеки християнин е живеел в постоянна опасност от физически мъчения и смърт. Мисълта за мъченичеството е оцветявала цялостния мироглед на ранното християнство. Но това не е било само страх,

било е също идеал и надежда. Защото мъченикът бил завършен християнин, бил шампион, герой за новото общество и победител в конфликта му със старото и дори християните, които се проваляли в момента на изпитанието, възприемали мъчениците като свои спасители и защитници.³

Живеем във време, изпълнено с извратена порочност и насилие. Всеки път щом си помисля, че не може да стане по-зле... е, става. И днес християните стават мъченици и вместо да се възмути, светът демонстрира безразличие. Съкрушена съм, но не и изненадана. Наскоро в Америка студенти–християни станаха мъченици за вярата си, когато един стрелец систематично застрелваше в главата онези, които изповядваха Христос и в краката онези, които не бяха вярващи. Вместо да го нарекат престъпление от омраза, нашите медии го представиха като въпрос свързан с контрола върху оръжията.

Ако Библията се тълкува правилно, тогава никой от световните лидери няма да донесе облекчение и избавление. Но това не значи, че трябва да останем мълчаливи в лицето на тъмнината, както не остана и Фотина. Трябва да сме живо, дишащо откровение за 1 Йоан 4:4:

Вие сте от Бога, дечица, и сте ги победили, защото Този, Който е във вас, е по-велик от онзи, който е в света.

Християни в други държави са обезглавявани, а видеозаписи на тези зверства се изпращат като предупреждение към онези, които биха се осмелили да се нарекат *хора на кръста*. При това название се чудя дали извършителите си спомнят кои сме, а ние сме забравили.

Наскоро войнствени мюсюлмани нахлули на християнско събиране в кенийски колеж и убили всички хора, събрани за утринна молитва. После бойците изкарали студентите от об-

Живот, който няма равен

щежитията и с насочено оръжие ги попитали каква е вярата им. Онези, които имали смелостта да заявят, че са християни били застреляни. Почти 150 човека били убити, а много повече – ранени. Организацията, водила нападението, се похвалила в социалните медии, че това било само началото и уверила *хората на кръста*, че предстои още много.⁴

Време е да се приготвим да страдаме за Христос. По-добре сърцата ни да са готови да дадат отговор и да пострададат, вместо да бъдем хванати неподготвени и да се отречем от Него. Трябва да имаме същата гледна точка като учениците в Деяния 5:41-42:

А те си отидоха от Синедриона радостни, че са били удостоени да претърпят опозоряване за Исусовото име. И нито един ден не преставаха да поучават и да благовестват и в храма, и по къщите, че Исус е Христос.

Познавате ли човек, който е бил бит заради вярата си в Христос? Говорили ли сте с човек, който се е радвал, че е бил достоен да претърпи опозоряване за *името Му*? Аз съм говорила. Тези светии притежават сияйна чистота, която струи в живота им и от него, не защото са били бити, а защото са срещнали Исус в общение с Неговите страдания. Те носят короната на благодатта, която още не съм познала. Онези, които познавам, се трудят на полетата, където да си християнин е опасно за живота. Те живеят в опасност почти всеки ден. Често това са мои скъпоценни братя и сестри, които работят по преводите на нашите книги. Истината е, че онова, което пиша на безопасно и спокойно място, те превеждат изложени на опасност. Много често дори не се чувствам достойна да работя редом с тях. Животът им ме кара да си спомня думите на Павел в 1 Коринтяни:

Защо и ние се излагаме на опасност всеки час? Братя, с похвалата заради вас, която имам в Христос Исус, нашия Господ, аз всеки ден умирам (15:30-31).

Слабостта на Запада

Може ли да бъде откровена? Боя се за Западната църква. За жалост, в наши дни е по-вероятно да срещнем онези, които са опозорили името Му. Понякога ми става лошо от собствената ми апатия и егоизъм.

Наскоро с Джон разговаряхме на вечеря с група пастори, които споделиха как постоянно предупреждават паствата си – хора, които изповядват, че са приели Исус Христос за Господ – за опасностите на сексуалната нечистота. В отговор получават празни погледи и слаби извинения. Двойки, които живеят заедно, обясняват: „Планираме един ден да се оженим, защо да е грешно да живеем заедно и да правим секс сега?“

Друг Божии служители сподели тревогата си, че известен християнски лидер смята да се разведе, макар действията му да не се основават на Библията. Той обясни, че човекът разбирал, че разводът щял да го извади от проповедническата мрежа вероятно за година, но после щял да се върне. За жалост, може би е прав. Страхът от хората вече не ни пази от греха. Само страхът от Бога ще ни накара да се отдалечим от злото.

След един особено трогателен момент по време на служба, когато Святият Дух заръча на стотици жени да вземат кръста си и да следват Исус, пасторът се изправи и каза на жените да не се чувстват притиснати – Бог нямам нужда да *правят* нещо, а просто имам нужда да *бъдат* някакви. Наистина ли?

Толкова съм доволна, че на Исус не Му беше достатъчно само да *бъде* Божии Син, а беше готов да се лиши

Живот, който няма равен

от божествената си природа и привилегии, за да върши работата на един слуга заради нас. Гледам Църквата и я виждам така дълбоко потопена и вплетена в света, че ме е страх.

Жената с минало

За Фотина нещата не са започнали така. Имало период, в който тя също била затънала в греховен живот и била възприемана единствено като опозорена чужденка. Била жена с минало и живеела под юрисдикцията на закона, който я оставил без надежда за бъдещето.

Писанието ни дава поглед към миналото на тази жена. Когато за пръв път чуваме за нея, тя е безименна, разведена и не на мястото си. Животът ѝ е затънал в конфликти на толкова много фронтове, че никой не си представял, че някой ден може да служи на Бога. Тя добре разбирала това и първоначално споделила Благовестието като въпроси и предположения. Може би и вие като нашата приятелка сте усещали хорското осъждение до такава степен, че думите ви са оставали само намеци и въпроси.

Простете им.

Хората, които ви вързват за миналото ви... още има да преживеят откровение за Божията милост и силата на новородението.

Може би самите вие се съмнявате в себе си. Моето минало повдигна множество въпроси в мен. Но все пак най-тъмното и мръсно място в живота ми по-късно беше изкупено и се превърна в най-дълбокия ми кладенец. Макар да е вярно, че новациите не бива да бъдат издигани за лидери прекалено бързо, всеки християнин трябва да бъде насърчаван да бъде свидетел за спасителната сила. Но със скъпоценната Исусова благодат не бива никога да се злоупотребява и не бива да бъде използвана като оправдание за грях (Римляни 6:1-2). Вместо това благодатта

Му трябва да ни кара да се променяме, да живеем преобразени, с нарастваща праведност и да приемем нови имена.

Преди да приеме името „просветлената“, Фотина била позната само като жена с определена етническа принадлежност. Запознаваме се с нея, когато чуваме личния ѝ разговор с Исус. Това е нашата приятелка самарянката. Колко удивително, че жената, която преди имала *петима* съпрузи, един ден се трудела рамо до рамо с *пет* сестри! Това много ми харесва, защото в Библията числото пет символизира благодатта. А в нейния случай тя е преживяла благодат върху благодат!

Винаги съм харесвала тази жена. Години наред съм я възприемала като жена с голям капацитет. Тя е била дълбок кладенец и е водила плитък живот. Преживените трудности и реалните последици от решенията ѝ са издълбали дълбока, тъмна, суха празнина в нея. Врагът на душата ѝ е искал това да остане едно постоянно наранено и съкрушено място, което я изолирало и погребвало мечтите ѝ.

Когато чета разговора между Исус и тази жена в Йоан 4 глава, винаги си представям, че участвам в сцената. Представям си как учениците са сметнали, че е безопасно да оставят уморения Исус край кладенеца. Още не било време за водопоя на животните и жените от района вече са взели вода за домакинството си по-рано. Обичам как преводът *Passion* представя първия им разговор:

Изморен от дългото си пътуване, Той седна на ръба на кладенеца на Яков. Изпрати учениците в селото да купят храна, защото вече беше следобед. Скоро една самарянка дойде да си налее вода. Исус ѝ каза: Дай ми глътка вода (Йоан 4:6-8).

Исус е изморен от дългото ходене и изтощен от фарисеите. Виждам Го да седи на ръба на кладенеца на Яков.

Живот, който няма равен

Безжалостното следобедно слънце пече над Него, но Той усеща хладния въздух, който се издига от кладенеца. Исус поглежда в дълбините и размишлява над историята му, докато си припомня събитията от деня. Благовестването в Юдея внезапно е приключило и пътят е бил дълъг и прашен. Спрял е да кръщава, когато е разбрал, че религиозните лидери са превърнали кръщението в някакво състезание за храмови бройки между Неговите и Йоановите ученици (Йоан 1).

Защо не са виждали нещата такива, каквито са? Те са работели заедно, като съработници. Да, тълпите прииждали. Жаждата им била отчаяна след толкова години суша. Сега пророчествата и обещанието подготвяли хората. Животи се възстановявали чрез покаяние и течащите води на кръщението.

Всичко било така свято, така изпълнено с надежда, а те се опитали да го сведат до един цирк. Затова Той оставил зад гърба си водите на Йордан и ги заменил с тази пуста равнина.

Исус затваря очи за миг, за да ги защити от праха и силното слънце. Ще си почине и ще почака завръщането на учениците Си край древния кладенец. Въздиша тежко. Изведнъж в сърцето Му се заражда чувство на очакване и чува шепота на Святия Дух. *Имам цел тук, в това пусто самарянско поле.* Исус чува една дума: *жътва*. Отваря очи и гледа как самотната самарянка идва да си налее вода.

Тя носи голям съд, подобен на онези, които другите жени са използвали да извадят вода призори. Съдът ѝ е празен, празно е и сърцето ѝ. Тази дъщеря е паднала толкова ниско, че дори избягва компанията на жените. Богословите предполагат, че тя е предпочела да отиде в разгара на деня, когато край кладенеца ще има възможно най-малко хора.

Той я поглежда. Забелязва, че Го е видяла и бързо е отклонила поглед. Заради дрехите Му знае, че е евреин. Евреите не общуват със самаряни, те ги презират. Тази жена е имала проблеми и вече не иска нови.

Тя приближава към противоположната страна на кладенеца, оставя съда и се приготвя да извади вода от кладенеца. Той ѝ извиква. Стресната, тя вдига глава и застива. Нещо в тембъра и тона на този глас я привлича. Молбата му за вода повече ѝ звучи като покана, отколкото като искане. Неуверена тя пита:

Защо юдеин ще поиска вода от самарянка? Евреите даже не пият от чаша, която е използвал самарянин! (Йоан 4:9, ТРП).

Представете си толкова силен предразсъдък, че използването на същата чаша за вода да ви прави нечисти. Тя не само е самарянка, а и жена. Но Исус не се страхува да сподели една чаша с нея... Той е готов да изпие чашата на гнева заради нея. Нито иска да я използва като другите мъже, които е познавала. Той иска да ѝ се представи. Може би иска утехата на един разговор. Може би е изморен да бъде представян превратно от страна на арогантните религиозни лидери. Вероятно като много от нас Той смята, че е утеха да разговори сърцето Си пред непознат.

Исус отговори: Само да знаеше кой съм и какъв дар Бог иска да ти даде, ти ще Ме помолиш за вода и Аз ще ти дам жива вода (стих 10, ТРП).

Жената е удивена. Кой е този човек, който говори за дар от Бога? Тя заобикаля кладенеца да отиде при Него и да види какво Му дава власт да твърди такова нечувано нещо. Може би до краката Му има някакъв съд? Тя установява, че Той не притежава нищо, което да потвърди думите Му. Дали обещанието на този мъж ще се окаже праз-

Живот, който няма равен

но, като думите на другите познати мъже? Заинтригувана, тя изразява съмнение, че Той може да извлече отнякъде тази жива вода.

Но, господине, ти дори нямаш кофа, а този кладенец е *много дълбок*. Тогава откъде ще намериш тази *жива вода*? (стих 11, ТРТ).

Тя предполага, че толкова освежаваща вода сигурно идва от много дълбоко. Възможно ли е този юдеин да обижда кладенеца на Яков? Този кладенец има богато наследство и история и е по-дълбок от много други. Тя доразвива мисълта си.

Наистина ли мислиш, че си по-велик от предтечата ни Яков, който изкопа този кладенец и сам пи от него, заедно с децата и добитъка си? (стих 12, ТРТ).

Интересното е, че кладенецът, за който се говори, е на Яков. Самото име Яков означава „онзи, който отмества, мами или сграбчва петата на някого“. Когато Бог предрече враждата между семето на жената и семето на змията Той каза, че змията ще удари петата на човека. По-късно Бог преименува Яков на *Израел*, което означава „Божия принц“. Колко размисли провокира тази ситуация: жена, която много пъти се е заблуждавала и е мислела, че мъжете могат да задоволят жаждата ѝ, разговаря с Княза на мира на Израел край кладенеца на Яков. Макар тя да греши, Исус много точно знае какво става.

Този разговор, в края на краищата, е за отчаяната ѝ жажда, а не за състоянието на кладенеца. Исус прави онова, което Му се удава най-добре... пренебрегва въпроса ѝ и заговаря директно на най-дълбоките ѝ копнежи.

Всеки, който пие от тази вода, пак ще ожаднее; а който пие от водата, която Аз ще му дам, няма да

Дъщеря, която няма равна

ождане до века; а водата, която ще му дам, ще стане в него извор на вода, която извира за вечен живот (Йоан 4:13-14).

С думата *всеки* Исус обединява всички, които жадуват за повече отколкото може да им осигури земята. Той влияе заедно юдеите и самаряните и всички онези, които са идвали при този извор – в миналото и настоящето. Всеки земен кладенец служи да подчертае отчаяната ни човешка жажда. Йоан 4:13 в превода Passion гласи:

Ако пиеш от кладенеца на Яков, ще ождняваш отново и отново.

Старите кладенци постоянно ще ви оставят жадни. Само Бог може да утоли жаждата ни. Тези древни кладенци са били предопределени за провал, защото изворът в тях е пряко свързан със земята и нейните условия. Във всеки един момент врагът може да се промъкне и да отрови водата или да напълни кладенеца с пръст или дълъг период на суша да го пресуши.

Подобно на стар кладенец, законът може лесно да бъде отровен от човешки наредби или погребан под пръстта на създадени от човека ритуали и правила. Самаряните се придържали само към първите пет книги на Тората и се покланяли на Бога от своята планина. Те са живели в сянката на закона, а юдеите са доказали, че дори законът в своята цялост не може да ни даде живота, за който копнеем. Тези древни кладенци на закони и патриарси са ни дадени с цел да подсилват отчаяната ни нужда от живата вода на Святия Дух. Законът изисква място за поклонение. Законът поставя Бог *извън* нашия досег. Поклонение-

**Всеки земен
кладенец
служи да
подчертае
отчаяната
ни човешка
жажда.**

то пред Бога остава наблюдение, а не извор на живот. Под закона има посещаване, а не обитаване. При закона Бог може да бъде видян отдалеч, но не и докоснат. Законът установява реда на хълма Синай, където можем да видим Бог, но не можем да бъдем докоснати от Него.

Когато светилището, където се покланяме на Бога, е *около* нас, а не *вътре* в нас, рискуваме да останем аутсайдери. Срещата между самарянката и Исус наруши толкова много параметри на закона. Жената беше престъпила закона и живееше с мъж. Дори нашата по-либерална църква щеше да смята, че тя „живее в грях“. Но Исус прозря отвъд външния срам и заговори директно на съкрушеното ѝ сърце.

Законът винаги ще изисква повече, отколкото можете да дадете. Живата вода не може да се затвори в съд и дори да се претегли, защото тя е течна светлина. Това не важи за мъртвата вода. Ако искате повече вода от кладенеца на Яков, ще ви трябва съд. Ще вземете с вас у дома само това, което можете да носите. Мъртвата вода не е лека, тя тежи. Ако използваме препоръчаното дневно количество вода – 64 унции, говорим за 4 паунда* тегло на човек. (*ок. 1,8 кг). Ако освен за консумация вадите вода за готвене, чистене, къпане на четиричленно семейство, товарът спокойно може да надвишава 10 кг. Тук не смятаме тежестта на съда и разстоянието, което ще трябва да извървите.

И ще се наложи да извървите същия път пак и пак и пак. Исус говори за постоянна и неутолима жажда. Като дъщеря на Близкия изток, израснала в суха и неплодна земя, тази жена знае какво е жажда. Няма достатъчно дълбок кладенец или достатъчно хладна вода, която да утоли отчаяната ѝ нужда от любов, одобрение и общуване. Душата ѝ е ужасно дехидратирана. Много пъти е била лъгана от неща, за които се е надявала да утолят копнежа

Дъщеря, която няма равна

й и да освежат душата й. Желанията й са нормални, но като много от нас и тя е търсила правилни неща на неправилни места.

Не е грешно да искаме да бъдем обичани.

Не е грешно да искаме да изградим живота си с близък човек.

Не е грешно да искаме достоен живот.

Не е грешно да искаме цел в живота.

Не е грешно да искаме приятели.

Не е грешно да искаме живот, изпълнен с хваление и поклонение.

Исус не омаловажава копнежа й, нито се подиграва на вашите желания. Той признава жаждата й, когато обещава да я удовлетвори. Предлага й живот без край, вместо живот със задънени улици. От дълбините и отчаянието в душата си, тя се приближава и моли:

Господине, дай ми тази вода, за да не ожаднявам и да не извървявам толкова път дотук, за да изваждам (Йоан 4:15).

В измъчената й молба чувам надежда. Разпознавам нейните копнежи като свои. Исусе, моля Те, не ме карай постоянно да се връщам на това място, което ми напомня за провалите ми. И аз като нея не успях да спазя законите на младостта си. Тя знаеше, че не може да я спечели, че не я заслужава и можеше да я получи единствено като подарък. Като наркоман, тя няма какво повече да похарчи. Жаждата я е заробила.

Преди Исус да й даде жива вода, Той трябваше да види дали тя е готова да изпразни себе си. Беше ли готова да остави всичко зад гърба си? Той спомена греховния, застоял кладенец, от който тя беше черпила вода толкова дълго... мъжете.

Живот, който няма равен

Исус ѝ каза: Иди, повикай мъжа си и ела тук (стих 16).

Не си мислете, че с тази заповед Исус търсеше някакъв авторитет, чрез който да разговаря с нея, нито пък изтъкваше греха ѝ. Той по-скоро попита за съпруга ѝ, за да установи каква е болката ѝ. Нашата смела сестра каза истината, макар да беше напълно наясно, че това може да стане причина да не бъде допусната до живата вода на равина.

Нямам мъж (стих 17).

Това признание сигурно много ѝ е тежало. Пет провалени брака. В признанието ѝ няма намек за вина, нито за извинение, това е суровата и грозна истина. Нямам мъж...

Исус ѝ каза: Добре каза, че нямаш мъж; защото петима мъже си имала и този, който сега имаш, не ти е мъж. Това ти право каза (стих 17-18).

Исус може да работи с хора, които казват истината и правят смели признания. Тя каза какво е настоящето ѝ, а Той допълни подробности за миналото ѝ. Петима мъже я бяха взимали за съпруга и я бяха отхвърляли. Понякога се чудя защо толкова се набляга, че тя е грешницата. Аз съм внучка на жена, която се е омъжвала четири пъти за трима мъже. Тя не е била жертва, такъв е бил нейният избор и порок. Но при самарянката може да не е било така. Не знаем със сигурност дали грешката е била в нея. Живеела е под закона, което означава, че мъжът може да реши, че женитбата му е била грешка и лесно да я остави със свидетелство за потвърждение на разочарованието му. Под закона за нея щеше да е невъзможно тя да сменя съпрузите си по своя инициатива. За новия брак щеше да се изисква свидетелството за развод. Можете ли да си представите... пет провала? Сега тази жена е толкова съкрушена, че е готова да живее с мъж, с когото споделя леглото, но

Дъщеря, която няма равна

не и името. Животът ѝ е погълнат от желания, които не могат да бъдат удовлетворени. Духът ѝ е съкрушен, но тя пак се надява. Йоан 4:19 продължава:

Жената Му каза: Господине, виждам, че Ти си пророк.

Доскоро не разбирах каква тежест има това признание. Тя прекрачи отвъд всичко познато, понеже самаряните са вярвали, че само Моисей е пророк. Според Матей 10:41 това признание ѝ дава правото да получи награда на пророк: **Който приема пророк, задето е пророк, награда на пророк ще получи.**

Каква е тази награда на пророк? Вярвам, че този дар може да се изрази по много начини, но няма нищо по-скъпоценно от откровението и осъзнаването на живата истина. Пророците са наричани още прозорливи хора. Където и да отидеше Исус, Той отваряше очите на ума и проникновението. Когато жената започна да приема Исус за пророк, тя погледна в бъдещето си и Го попита къде да се покланя на Бога. Мога само да гадая колко уморена е била от стария си живот със старите нрави. Нямало е как да знае, че за нея настъпва ново време и то ще даде ново определение на поклонението – няма да е място, а човек.

Исус ѝ каза: Жено, вярвай Ми, че иде час, когато нито върху този хълм, нито в Ерусалим ще се покланяте на Отец (стих 21).

В превода Passion арамейският текст ни разкрива малко повече в началото:

Повярвай ми, скъпа жено, дошло е време, когато няма да се покланяш на Отец в някоя планина или в Ерусалим, а в сърцето си.

Тя изразява почит към Исус като към пророк, какъвто Той е, и в замяна Исус я нарича така, както я усеща - „скъ-

Живот, който няма равен

ла“. Това означава „възлюбена и желана, скъпоценна и безценна, ценна и ценена“. Чудя се кога за последен път са я нарекли така нежно. Той изграждаше наново съкрушеното ѝ сърце и ранен дух със съдбовни думи.

И сега чувам как Исус кани всяка от дъщерите Си: „Повярвай в Мен, ценна, ценена и обичана жено, дойде твоето време...“ Сега е твоето време да повярваш. Спри за миг. Какво прошепна Той в душата ти?

Нашият Бог не е най-близо до вас на хълма, в града и дори в църквата. Никой не може да ви отдели от присъствието Му. За наша радост никоя наша грешка не може да ни отдели от онова, което пребъдва в нас. Исус очаква поклонението ви край кладенеца на сърцата ви. Писанието ни напомня, че нашият Бог е близо до нас, на един шепот разстояние:

Но какво казва тя? Казва, че думата е близо при теб, в устата ти и в сърцето ти... (Римляни 10:8).

Исус сподели тази революционна концепция с жена от най-ниско положение. Кой е чувал за Бог, неограничен в пространството? Бог, който желае да се срещне с нея където и да се намира? Представете си колко прекрасна ѝ се е сторила тази новина. Тя е отхвърлена от народа си и е аутсайдер за юдеите, но Бог си е създал светилище в сърцето ѝ. Както тя е била откровена и е разкрила коя е, така и Божият Син ще е открит и ще ѝ се разкрие. Решенията ѝ са я тласнали до външните граници на живота. Исус я кани да влезе. Той обяснява:

Вие се покланяте на онова, което не знаете; ние се покланяме на онова, което знаем; защото спасението е от юдеите. Но идва часът, и сега е, когато истинските поклонници ще се покланят на Отец с дух и истина; защото такива иска Отец

Дъщеря, която няма равна

да бъдат поклонниците Му. Бог е Дух; и онези, които Му се покланят, с дух и истина трябва да се покланят (Йоан 4:22-24).

Исус разбива традициите ѝ с истината. Ако е вярно това, което казва този равин, значи Отец търси поклонници като нея: онези, които искат да се покланят с дух и истина.

За нас е непонятна иронията тук, защото знаем и приемаме всичко, което Исус говори, като подразбираща се истина, но по онова време тази концепция е радикална. Много е вероятно тя изобщо да не е чувала за Бог Отец. Йоан 4:22-23 в превода Passion гласи:

Оттук нататък да се покланяме на Отец не е въпрос на правилно място, а на правилно сърце. Защото Бог е Дух и Той копнее да има искрени поклонници, които Му се покланят и Го почитат в света на Духа и в истина.

Тя можеше да се свърже с Бог, който изпитваше копнеж. Вярвам, че в този момент тя се е сблъскала със славна надежда в лицето на религия, която е познавала като потисническа. Не е сигурна в какво да вярва, сърцето ѝ трепери от надежда, объркване и почуда и споделя единственото, което знае.

Жената Му каза: Зная, че ще дойде Месия, който се нарича Христос; Той, когато дойде, ще ни изяви всичко (стих 25).

Чудя се дали Исус е сметнал за неустоима по детски наивната ѝ вяра. Не е могъл да се сдържи да не сподели с нея добрата новина за истината. Представям си как ѝ шепне с вперен в нея поглед:

Аз съм, който разговарям с теб (стих 26).

Живот, който няма равен

Той направи точно това, което тя очакваше от Месията... каза й всичко. Понякога дори без да каже всичко, Бог засяга всички теми. Бъдете спокойни. Нашият Христос, помазаният, често отговаря на въпросите ни за поклонението като ни казва истината за нас самите. С един замах Той изобличава глупавите традиции и изрязва човешките разсъждения с меч на истината. Кой не би изтървал стомната си и не би побягнал след като чуе това? Това е нашият Исус. Той не засрамва посрамените. Той им се доверява и споделя с тях благородните неща, които фарисеите (и дори понякога Неговите ученици) са отказвали да чуят.

Моментът отлита. Учениците се връщат и са притеснени от откритието, че Исус говори с жена, която е достойна единствено за презрение. Но начинът, по който я приемат, вече няма значение за нея. Щом сте били приети от Бога... какво означава отхвърлянето от хората? Интересно е да се отбележи, че никой от учениците не е канил самаряните да видят Исус. Това обаче не е проблем, защото Исус вече е изпратил Своя посланик. Именно нея е имал предвид през цялото време.

Тогава жената остави стомната си, отиде в града и каза на хората: Елате да видите един Човек, който ми каза всичко, което съм направила. Да не би Той да е Христос? Тогава те излязоха от града и отиваха към Него (стих 28-30).

Ако се вгледаме отблизо, ще забележим, че тя подбира целенасочено думите си. Не Го нарича пророк и не споменава, че е юдеин, защото знае, че и двете неща може да накарат съгражданите ѝ да Го отхвърлят. Използва собственото си свидетелство, за да им отвори пътя. Харесва ми как нашата приятелка ги кани да *дойдат и видят*, вместо да им предложи да дойдат и да чуят. Да видиш може да

означава да повярваш и когато очите ти са отворени, искаш и другите да видят.

Харесва ми как Исус предпочете да разкрие нещо така скъпоценно и свято на жена, която другите считаха за омърсена, обикновена и опетнена. Като сподели Божиите тайнства с човек, считан за най-нисш сред нисшите, Той отвори вратата за всички нас. По тази причина съм разглеждала тази история в няколко от книгите си. Винаги виждам разговора от различен ъгъл, но никога не оставам безразлична.

Години наред съм обичала този личен разговор, който превърна посрамения аутсайдерка във "вътрешен човек". За известно време дори ми харесваше, че тя не е назована по име, така лесно можех да запиша моето име в историята. Това беше докато не научих, че се е казвала Фотина, просветлената. В същия този ден тя е започнала да евангелизира Самария, но, както вече знаете, е достигнала много отвъд границите на областта.

Историята ѝ трябва да бъде насърчение за всички нас – дълбоки кладенци, които живеят плитък живот. Как другояче да обясним разговора за поклонението между една своенравна жена и пророк? Нейният кладенец не само е бил дълбок... бил е и сух. Тя е имала пет съпрузи и двама синове, но в нея е останал копнеж. Тази жена с огромен капацитет е изляла себе си напълно, докато болката не е достигнала до мозъка на костите ѝ.

Изведнъж нещата се променили. Тя разбрала какъв е дарът. Исус я поканил и тя смело поискала жива вода. Този великолепен Месия я познавал напълно и я обичал безрезервно. Затова при поканата Му, тази несравнима дъщеря пила ненаситно от живата вода и се превърнала във Фотина – евангелизатор и апостол, която влязла в опасността с непоклатима решителност.

Жени с минало, ще я последвате ли?

Живот, който няма равен

Въпроси за обсъждане

1. Жадувате ли да имате повече от Божията сила в живота си?
2. Как ви повлия историята на Фотина?
3. Не ви ли харесва, че тя е била жената край кладенеца? Какво обещание за нас се съдържа в това?
4. Има ли области в живота ви, в които сте дълбок кладенец, който живее плитък живот?

ЖИВОТ, КОЙТО НЯМА РАВЕН

Никога не сте прекалено стари да си поставите нова цел или да имате нова мечта.

К.С.Луис

Искам да споделя с вас още една древна история за смелост и отдаденост. Някога имало една красива млада девица на име Текла. Тя имала шанс да чуе Благовестието, когато Павел проповядвал в съседна къща. Седяла си на прозореца като закована и слушала Павел да призовава младите мъже и жени да се покланят на Христос в непорочност и добродетел. Текла била сгодена, но когато чула Павловите думи решила да отхвърли уговорения брак и да изживее остатъка от живота си за Божията слава. Павел не знаел какво влияние оказал на Текла, но решението ѝ не срещнало разбиране от майка ѝ и годеника ѝ, които използвали влиянието си да насъскат разярена тълпа срещу Павел. Гражданското неподчинение отвело Павел пред един от управниците на Икония, който незабавно постановил да го хвърлят в затвора.

Обзета от тъга, Текла използвала бижутата си да закупи пазачите и да влезе в затвора, за да се срещне с Павел и да чуе директно от него Евангелието на Исус. Когато

Живот, който няма равен

семейството ѝ открило липсващата си дъщеря в килията на Павел, изправили и двамата пред управителя. Павел бил бичуван и после прогонен от града. Майката на Текла се отрекла от нея и младата жена била осъдена на смърт. Щяла да бъде изгорена на клада като назидание за други дъщери, които можели да замислят подобен безпричинен бунт.

Докато Текла се отправяла към смъртта си, Павел събрал християни извън града, в катакомбите и се молили от сърце. Текла била вързана на кладата, но когато запалили огъня, той не стигнал до нея. После се извила необичайно силна буря, изпелият се дъжд угасил пламъците и Текла била избавена от смърт. Властите се побояли, че това може да е знак от гръцките богове и я освободили, като я изгонили от града. Текла се срещнала с другите прогонени християни, които решили да пътуват заедно с Павел до Антиохия.

Щом влезли в града, един влиятелен и властимащ мъж на име Александър бил привлечен от красотата на Текла и се опитал да я купи от Павел. Когато Павел отказал, той се опитал да я вземе насила. Текла се съпротивлявала бурно и свалила лавровия венец от главата на Александър като публично го отблъснала и му наредила да не докосва Божия слугиня.

Разяреният Александър я завлякъл пред управителя на Антиохия. В разговора Текла признала, че скъсала дрехите на Александър, докато се опитвала да избяга. Отново била осъдена на смърт. Екзекуцията била насрочена за следващия ден и този път трябвало да бъде разкъсана и изядена от диви зверове.

Жените от Антиохия били възмутени. Смятали, че присъдата над Текла била несправедлива. Една благородна римлянка се застъпила за Текла и поискала да позволят на момичето да остане в дома ѝ вместо в затвора, за да се

опази девствеността ѝ. След тази вечер, по-възрастната и по-младата жена станали близки приятелки.

На следващата сутрин благородничката плакала горчиво, докато оковавали Текла зад една свирепа лъвица и я извели на арената. Тълпата ревяла, когато съблекли Текла и я вкарали насила в стадион, пълен с лъвовے и мечки. Първото същество, което се приближило към нея, било лъвицата. Тя изтичала към Текла, но вместо да я нападне, се обърнала и застанала до краката ѝ в защитна поза.

Една от мечките нападнала, но преди да стигне до Текла лъвицата я убила. После един лъв атакувал, но лъвицата отново се сбила, за да защити Текла. Борбата завършила със смъртта и на двата лъва и телата им останали вкопчени в схватка пред краката на момичето. Уредниците на игрите започнали да бият с камшици и да тикат останалите животни към плячката им. Но страховитите зверове се отказвали да нападат един по един. Тълпата млъкнала – страхът от Господа смълчал шумната арена. Текла издигнала глас и смело се помолила.

Управителят се изправил и спрял игрите. Поискал да разбере коя била тази жена и какъв бил източникът на силата, която притежавала. Тя отговорила: „Аз съм слугиня на живия Бог... Вярвам в Сина, в Когото е Божието благоволение. Защото само Той е пътят на спасението и същината на безсмъртния живот... и който не вярва в Него няма да живее...“

Управителят наредил да ѝ донесат дрехи и да я освободят. Стотици, да не кажем хиляди се обърнали към Христос в онзи ден и анализите на Ранната църква посочват, че антиохийките хвалели Бога в един глас, докато градът не се разтърсил от силния звук.

Текла живяла дълго и пълноценно и проповядвала Евангелието, докато не починала на над 90-годишна възраст.

Живот, който няма равен

Живейте с безразсъдна смелост

Кое е дало такава сила на тази жена, Текла? Тя била гола и не се засрамила, защото при откровението на Исус открила себе си. Макар да била новоповярвала, тя се превърнала в убедителен посланик. Когато издигнала глас в молитва, тя показала смелост в лицето на смъртта. Една смела дъщеря, на която можело да се откаже правото да проповядва напълно облечена от амвона, спечелила множество вярващи гола и обградена от зверове в жестокия колизеум. Когато чета подобни истории ми се струва, че Ева се усмихва. (А и Сара също, убедена съм!) Защото битката, която Ева изгуби в интимната грижа и безопасност на градината, беше спечелена много пъти от преродените ѝ дъщери на арената на откритата враждебност.

Тълпата се беше събрала да гледа екзекуция, но вместо това видяха отмяна на грехопадението. Дано това наследство продължи и чрез нашия живот. Ако ежедневно заявяваме, че спасението и същността ни са единствено и само в Христос, увеличаваме способността си да бъдем изпълнени с Него и да ускорим връщането Му.

Днес знаем много повече за Библията от всеки друг период в човешката история. Но къде ни е отвело това знание? Имаме изобилна информация и крещяща липса на трансформация. Боя се, че по много начини и на много фронтове интелектът и талантът са заменили Божието слово и водителството на Святия Дух.

Искам повече. Усещам в духа си изливане и жътва, които нямат равни.

Този съкрушен свят има нужда да види Божията сила. Може би е време да повторим молитвите на Ранната църква.

И сега, Господи, чуй техните заплахи да ни навредят и ни дай сила като Твои слуги да говорим Бо-

жието слово свободно и смело. Протегни мощната си ръка чрез нас, за да изцеляваш и да се движиш в чудеса и знамения чрез името на твоя свят Син, Исус! (Деяния 4:29-30, ТРТ).

И какво задвижиха тези молитви?

В този миг земята под тях се разтресе и сградата, в която се намираха, потрепери. Всеки от тях беше изпълнен със Святия Дух и те говореха Божието слово с необузdana смелост (Деяния 4:31, ТРТ).

Време е Божието слово да се говори свободно, с безразсъдна смелост. Предизвикателствата, пред които се изправи Текла, не се различават много от нашите. Избухна възмущение, когато тя реши да поеме по неочакван път и да живее свят живот. Семейството ѝ се опита да я възпре, управниците се опитаха да издадат закон за вярата ѝ, мъжете се опитваха да я вземат насила и да потиснат онова, което смятаха за бунт. Но въпреки всичко тя беше истински свободната. Дали щеше да живее или да умре нямаше никакво значение за това, което знаеше, че е ... тя беше слугиня на Всевишния Бог.

Живот, който няма равен

Живеем в дни, когато край нас вилнее буря. Ако знаете кои сте и чии сте... ще устоите. Ние сме избрали живот, който няма равен... живот, който само Святия Дух може да изгради.

Понеже това е животът, който сме избрали, животът на Духа, нека се стараем да не го пазим само като идея в главата си или като чувство в сърцата си, а да прилагаме последиците от него във всеки детайл от живота си. Това означава, че няма да се сравняваме един с друг, все едно единият е

Живот, който няма равен

по-добър, а другият – по-лош. Имаме много по-интересни неща, които да постигаме в живота си. Всеки от нас е уникален (Галатяни 5:25-26, Message).

И така завършваме там, където започнахме.

Неподражаемото изражение на уникалната ви личност ще доведе до живот в съответствие с Духа. Вие не сте създадени за сравнение... сътворени сте за Божия Син. Небесният ви Баща е записал лични подробности за живота ви в книгата Си много преди да поемете първата си глътка въздух. Записал е живота ви с живи букви. Никой друг не може да изживее вашата история. Време е странниците ви да оживеят. Ако живеете история, написана за друг, вашата история, написана от Духа, остава неизпълнена. Всеки един от нас има конкретен път и съдба. Ако искате да имате живот, който няма равен, напътствията на Святия Дух са жизненоважни. Живот, воден от Духа, не е просто някаква концепция или романтична надежда, това е израз на духовна дисциплина и лично хваление и поклонение. Живот, изпълнен с посвещение, а не с развлечения и разсейване. При всяка проява на покорство в личния или обществения ви живот, Бог ще детайлизира целта Си за живота ви и гласът Му ще става все по-ясен.

Животът ви и потенциалът в него са ви поверени от Бога. Ще е срамно, ако вложеното във вас е като богатствата и талантите, погребани под чуждото мнение и очаквания.

**Вие не сте
създадени за
сравнение...
сътворени
сте за Божия
Син.**

Вие не сте на земята като зрители. Имате много по-важни и интересни неща, които трябва да свършите. Време е да разберете това.

Бъдещето ви е сега.

Имаме сегашния момент. На никой от нас не е обещан утрешния ден, но знаете, че този момент е ваш. И силата на реше-

нията ви може да изкупи всички ваши мигове.

Във вас е посята зашеметяваща история от обещания. Книгата на живота ви може да остане затворена или можете да продължите да разгръщате страниците. Чуйте посланието на Павел към галатяните:

Внимателно изучете кои сте и каква работа ви е дадена и се потопете в това. Не се впечатлявайте от самите себе си. Не се сравнявайте с останалите. Всеки от вас трябва да поеме отговорност да направи най-доброто с живота си (Галатяни 6:4-5, Message).

Толкова е трудно да разберете кои сте, ако сте прекалено заети да следите кои не сте или кои са останалите около вас. Трябва да знаете *кои сте вие* в това пътуване, наречено живот, ако искате да вървите напред и да не отпадате.

И така, внимавайте добре как се държите – не като глупави, а като мъдри, като изкупувате благоприятното време, понеже дните са лоши (Ефесяни 5:15-16).

Ако не използвате времето си целенасочено, дните ви ще се отдалечават от вас, докато различни изисквания и забавления ви водят насам-натам. Когато оставите тази книга, вземете тефтер и химикал. Запишете кои са мъдрите и кои глупавите начини да използвате времето си. Искам да си отворите и освободите дните, за да можете отново да мечтаете.

Внимателно свържете целите с мечтите си. За какво мечтаете, несравними дъщери? Може да възразите, че животът ви е скучен или обикновен. Но аз не ви поисках съобщение за моментното ви положение. Каква е вашата страст? Ако сте я загубили, върнете се в Божието присъствие и ще я преоткриете. Прочистете главата и сърцето си. Излезте на разходка, послушайте хваление и се свържете

Живот, който няма равен

отново с кладенеца в душата си.

Никога няма да сте прекалено стари, прекалено бедни, прекалено богати, прекалено образовани, прекалено необразовани, за да си поставите цели и да имате мечти. Няма да бъдете и прекалено млади за това.

Има моменти, когато поглеждам пейзажа на християнските днес и съм удивена колко много от тях се справят отлично с танца на живота и служението. В момента има толкова много красиви, смели, вярващи млади жени на предните редици, че сърцето ми се изпълва с надежда. Започвам да се замислям дали да не спра да се изкачвам, а да си позволя да се плъзгам леко. Наскоро докато размишлявах по темата, чух Святият Дух да ме поправя: *„Тяхното издигане не означава ти да се оттеглиш. Трябва да продължиш да напредваш. Никога не съм планирал те да те изместят, остави ги да те издигнат.“*

Траекторията ми „нагоре“ може днес да изглежда различно от преди, но никога не съм чула Бога да казва „гледай надолу“ или „наведи глава“. Казва да я издигна. Когато дъщерите Му се съберат заедно и в единство, виждам славата Му.

Затова, прекрасни мои, ще споделя страстта си с вас. Моля се винаги да работя за това Христос Помазаникът да се изобразява във вас. Копнея да ви видя добре подготвени и застанали твърдо в Него, за да откриете онова, което ви е било поверено от самото начало. Копнея да ви помогна в най-ценното ви пътуване – опознаването Му. Докато пишех тази книга осъзнах, че съм се заела с прекалено голяма тема, защото живеем в дни, изпълнени със съперници, които се борят за привързаността ни. Павел е живял по различно време, но обичната му Църква се е сблъскала с подобни борби.

Защото ревнувам за вас с божествена ревност, по-

неже ви сгодих за един Мъж, за да ви представя като чиста девица пред Христос. Но се боя, да не би както змията измами Ева с хитростта си, така и вашите умове да се покварят и да отпаднат от простотата, която дължите на Христос. Защото, ако дойде някой и ви проповядва друг Исус, когото ние не сме проповядвали, или ако получите друг дух, когото не сте получили, или друго благовестие, което не сте приели, вие лесно търпите това (2 Коринтяни 11:2-4).

Или както гласи преводът *Message*:

Онова, което ме разстройва, е, че толкова ме е грижа за вас – това е Божията страст, която гори в мен! Обещах ръката ви в брак на Христос, представих ви като чиста девица на съпруга й. А сега се боя, че както змията съблазни Ева с изкусната си реч и вие сте примамени да се отклоните от простата чистота на любовта си към Христос. Сякаш, ако се яви някой и проповядва Исус, който се различава от този, който ние проповядваме – друг дух, друго послание, вие се примирявате лесно с него.

Чуйте ме като майка, не, като баба: вие не сте създадени за компромиса на сравнението. Създателят е втъкал Своята оригиналност и уникалност във вашата ДНК. Само вие можете да покажете Неговата любов и слава по уникален начин - и плодовете, и наградата за начина, по който правите това ще ви съпровождат във вечността.

Вечни корони

Започнах тази книга с разказ за това кои сте вие и кой е Бог и искам да я завърша с описание на онова, което ни е дадено. Освен превъзходно великите и скъпоценни

Живот, който няма равен

обещания, които ни правят участници в Божията природа, имаме и накит, украса от власт.

Обичам бижутата, но не какви да е бижута. Обичам бижута с история. Брачната ми халка е историята на моя брак. Имам пръстени, които са подарък за раждането на всеки от синовете ни. Имам огърлица, която е меч, гривна–стрела и друга, която е символ на това какво означава да воюваш като момиче. Имам бижута, които са подарък от приятели или са свързани с важни моменти или промени в живота ми. Според значението или времето, които съпровождат всеки подарък, определям дали бижутото е украса или аксесоар.

Харесвам историята „Нозете на сърните по високите места“ от Хана Хърнард. Тя дойде в живота ми когато бях на двадесет и няколко години и оттогава е с мен. Прочетох я на децата си, когато бяха малки и я препрочитам, когато усетя нужда. В тази алегория млада жена, изпълнена със страхове, пътува от дома си до високите места, където съвършената любов изгонва страха. По пътя има много обрати и изпитания. На всяко място героинята – Страхливка, строи олтар и взима камък за спомен, който носи в торбата си. В един момент тя е толкова обезкуражена и обещанието ѝ се струва толкова далече, че се изкушава да захвърли камъните като безполезни спомени за разочарованието ѝ. Премисля и ги запазва, което е добре, защото по-късно всеки камък се превръща в скъпоценна украса в короната ѝ.

Според богословите, в Писанието се споменават пет корони.² Има Корона на праведност, която получаваме, когато заменим греха и срама си с Христовата праведност и Той постави на главите ни короната на Своето спасение. Има Корона на радостта, запазена за онези, които се покланят и хвалят Бога независимо от обстоятелствата. После идва Короната на славата за онези, които копнеят

за славното Му завръщане. На следващите няколко страници искам да поговоря за последните две.

Нетленната корона

За нетленната корона се говори в 1 Коринтяни 9:24-27:

Не знаете ли, че тези, които тичат на игрището, всички тичат, а само един получава наградата? Тичайте така, че да я получите. А всеки, който се състезава, се въздържа във всичко. Те вършат това, за да получат тленен венец, а ние – нетленен. Затова, аз така тичам – не като към нещо неизвестно; така удрям – не като че бия въздуха; а уморявам тялото си и го поробвам, да не би проповядвайки на другите, аз самият да стана неодобрен.

Тази корона се печели в състезание, а начинът, по който тренираме, се отразява върху начина, по който бягаме в състезанието. Тренировките не са забавни, но не е забавно и да бъдем дисквалифицирани или да изгубим. Нашият треньор е Святият Дух.

Не натъжавайте Бога. Не разбивайте сърцето Му. Неговият Свят Дух, който се движи и диша във вас, е най-личната част от живота ви и ви прави подходящи за Себе Си. Не приемайте този дар за даденост (Ефесяни 4:30, Message).

Всичко е законно, но не всичко допринася за праведността и победата в състезанието. Бог знае какво ще ни е нужно. Знае кога трябва да ускорим и кога – да забавим. Знае с кого да тренираме и от кого трябва да страним. Когато следваме инструкциите Му, само ние печелим. Не се състезаваме за тленното, а бягаме към вечността.

Не си събирайте съкровища на земята, където мо-

Живот, който няма равен

лец и ръжда ги разяждат и където крадци подкопават и крадат; а си събирайте съкровища на небето, където нито молец, нито ръжда ги разяждат и където крадци нито подкопават, нито крадат; защото, където е съкровището ти, там ще бъде и сърцето ти (Матей 6:19-21).

Когато сърцето ви е на небето, ще намерите пътя до там. Както вече говорихме, това съкровище се носи в сърцето и негов пазител е любовта. Живеем в свят, изпълнен с думи, идеи, книги, мисли, социални връзки, красота, креативност и мъдрост. Голяма част от него е прекрасна. Но притегателната му сила е опасна и тя ще се опита да ви отклони, за да не бягате по трасето. Отправено ни е предупреждение:

Не любете света, нито каквото е в света. Ако някой люби света, любовта на Отец не е в него. Защото всичко, което е в света – похотта на плътта, похотта на очите и тщеславието на живота – не е от Отец, а е от света. И светът преминава, и неговите похоти, но който върши Божията воля, пребъдва до века (1 Йоан 2:15-17).

Има неща, които ни привързват към земята.

1. Страстите на този свят се разделят на три категории:

2. Похотта (желанията) на плътта или да искаш нещата да стават по твоя начин.

3. Похотта (желанията) на очите или да пожелаваш всичко, което виждаш.

Гордостта на живота или желанието да изглеждаш важен.

Всеки от нас се бори с поне един от тези врагове, да не

кажем и с тримата, в различни периоди от живота си. Има безброй начини, по които тези неща могат да играят роля в живота ви и всяко от тях може да изглежда по различен начин в различен момент. В първите години на брака ни, докато нямахме деца, бях голяма егоистка. Мисля, че ще е справедливо да кажа, че исках всичко да става по моя начин и исках много от нещата, които виждах. За щастие, нямахме пари, за да подплатим лошото ми поведение, но това не означава, че не продължавах да искам нещата, които виждах. После за 5 години ни се родиха 3 деца и исках само да се наспя! Що се касае до желанието да изглеждам важна, с годините съм доволна да съм важна за семейството, приятелите и шепата дъщери, които съм срещнала в живота си.

Тези страсти са атрибути на свят, който е предопределен да се срина под тежестта на вечността. Всичко от социалните медии, до музиката, рекламите и забавленията сякаш подхранва тези желания. В човешката история никога не сме имали по-голям достъп до хора, с които нямаме лични взаимоотношения. Когато на хората им е трудно да създадат връзка с човек, когото виждат (приятели и семейство), не е изненадващо, че връзка с един невидим Бог може да е предизвикателство за тях.

Но който върши Божията воля, пребъдва до века
(1 Йоан 2:17).

За да се отделим от този свят, ние се отказваме от волята си и приемаме Божията. В Него намираме лек за тези опасни привързаности.

Трябва да обичате Господ Бог с цялото си сърце, с цялата си страст, с цялата си енергия и с всяка мисъл. И трябва да обичате ближния както обичате себе си (Лука 10:27, ТРП).

Живот, който няма равен

Когато Божията любов изобилства в живота ви, притеглянето на този свят намалява. Когато мисля за Бога и Му позволявам да ме обича, откривам, че не се отнасям толкова строго със себе си. Когато не съм толкова строга със себе си, показвам повече любов към останалите. Когато се фокусирам върху Бога и обича, тогава е много по-малко вероятно да се стремя към празни неща, защото взаимоотношенията ми запълват празнината.

Не знаете ли, че приятелството със света е вражда против Бога? И така, който иска да бъде приятел на света, става враг на Бога (Яков 4:4).

Понякога се питам дали възприемам този стих сериозно или си мисля, че вече не е приложим към нашата свобода чрез благодат. Трудно е да си представим как някой съзнателно се противопоставя на Създателя си. Павел говори за прелюбодейци, които искаха да живеят и под закона, и под благодатта, а Яков говори за онези, които имат вечен завет, но подобно на жената на Лот се борят със земни привързаности.

Обърнете внимание, че отклоняването започва с едно желание да се сприятелиш със света. За какво точно говори Яков? Да имаш приятели от света и дори светски приятели не е същото като да си приятел със света. Ние трябва да сме приятели на света, но не със света. Първото описва отношенията ни с живеещите в света; второто е приятелство със светската система. Никога няма да имате власт над нещо, на което сте подчинен. Ние сме призвани да състрадаваме на света, а не да изпитваме симпатия към него. Това означава:

Да облечем голите в света, вместо да се събличаме заедно със света.

Да нахраним гладните в света, вместо да изпитваме глад за светското.

Ние сме носители на изцелението, призовани сме да седим край болничното легло на наранения свят, а не да лежим в едно легло с него.

Дори в отношенията си с отделни хора ние сме посланици на друго царство, където се почитат заповедите на Царя ни. Това значи, че ще дойде ден, когато тези взаимоотношения ще бъдат поставени на изпитание.

За да спечелим тази корона, трябва да изоставим съперничеството си със страха и да приемем Божия призив да Го обичаме, да обичаме останалите и себе си.

Короната на живота

И ето идва последната корона... Короната на живота. По всичко личи, че можем да я наречем и короната на мъченика. Много от героите от „Залата на вярата“ в Посланието към евреите откриха тази корона - както Стефан, Петър и още много Христови последователи, чиито имена никога няма да узнаем от тази страна на вечността. Това са онези, които *дадоха всичко*. Тази корона се заплаща с несравнима цена.

Бъди верен до смърт, и Аз ще ти дам короната на живота. Който има ухо, нека слуша какво казва Духът на църквите! Който победи, няма да бъде повреден от втората смърт (Откровение 2:10-11).

Харесва ми какво гласи стих 10 в превода Message: „Имам една корона на живота, по твой размер, подготвена за теб.“

Живеем във времена, когато все повече сърца изпитват страх. Насилието, болестите, гладът и войната пораждат страх от смъртта. Клеветата, обвиненията и гоненията пораждат страх от хората. Толкова е очевидно, че Сатана иска да ни завладее с бездействие или да ни накара да реагираме. Подобно на Нерон, Сатана иска да ни шокира

Живот, който няма равен

с жестокост и ужас, от една страна, и да ни съблазни с богатства и похот, от друга. Повече от всичко нашият враг би желал да си останем край кладенеца на желанията, да се тормозим и да хвърляме в него монети. Но за да спечелим

**За да
спечелим
тази корона
ни е нужна
дълбочина.**

тази корона ни е нужна дълбочина.

Наскоро в рамките на един ден до мен достигнаха три ужасни истории. Две от тях дойдоха чрез линкове от една от духовните ми дъщери. Тя и семейството ѝ оглавяват организация, посветена на борбата със секстрафика на хора в Израел. В първия линк прочетох за трагичното самоубийство на 150 млади момичета и жени, пленени от ИДИЛ и държани като сексробини. И сякаш това покъртително събитие не беше достатъчно нараняващо, мъчителите им бяха хвърлили телата им на кучетата. Прочетох историята много пъти, като не вярвах на очите си. Може ли наистина да съществува такова крещящо зло? Дори докато пиша тези думи виждам бегъл образ как кучета настървено разкъсват телата на тези момичета. Потръпвам от ужас при представата и в ума ми идват думите от Откровение 12:17:

Тогава змее се разгневи срещу жената и отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството за Исус.

Такова нещо е прекалено жестоко за хората... това е яростта на змея.

Гневът е насочен срещу „жената“ и **децата, които спазват Божиите заповеди и се придържат здраво към свидетелството за Исус** (Откровение 12:17, Message). През последните 10 години виждам този тъмен образ да ескалира в злото и да достига невъобразими размери.

В следващия линк, който отворих, се говореше за подаряване на сексробини като награда за мъже, научили наизуст корана. Имаше и препратка към изнасилване на неверници като форма на поклонение. За жалост, боя се, че докато настоящата книга излезе от печат, тези истории ще са затрупани с още много ужасяващи вълни от жестокост.

Третата история стигна директно до мен чрез съобщение от екипа ми. Имаме един ключов служител, който работи заедно с нас и координира разпространението на безплатни материали в страни, където гоненията и бедността ограничават достъпа на хората до християнски книги. Един от смелите ни приятели от Близкия изток бил убит при бомбардировка на християни в Сирия. В обясненията си по повод смъртта на човека, нашият приятел пишеше: „Някои са призовани да дадат много, други дават всичко.“

Бях поразена. Докато карах към следващата среща се опитвах да съставя наум писмо до вдовицата на този човек. Усещах, че каквото и да кажа, ще е обида за живота му и положението ѝ. „Съжалявам“ ми изглеждаше плитко, „Благодаря“ ми се струваше неправилно. Щях да ѝ напиша писмо от безопасния си дом, който никога не беше познал смъртта на мъченик. Имам на разположение музика за хваление и повече книги и Библии отколкото мога да прочета в живота си. Килерът ми е пълен с храна, гардеробът – с дрехи и довечера, докато гледам внучетата си, те ще се смеят и ще си играят, без да осъзнават, че в живота на нашите братя и сестри съществува подобна болка.

Усетих срам. Изведнъж почувствах все едно животът ми е празна обвивка и всичко, което знам и имам, е крехко, като сапунените мехури на внучетата ми. Искях да се обадя на някого. На жена, която беше по-възрастна и мъдра... която просто би разбрала през какво преминавам, дори да не може да отговори на бушуващите в мен въпроси.

Живот, който няма равен

Питах се защо. Защо имам толкова много, а отвъд океана има жени, толкова отчаяни, че по-скоро биха отнели живота си вместо да живеят? Къде беше справедливостта? Искях да осмисля несъответствието на страданието, което усещах. После осъзнах, че правя сравнения. Бях права да усетя контраста, но сравнението беше безсмислено. Нямахме отговор. Има само една змия, която се е превърнала в змей. Под влиянието на змейовете мъже и жени си причиняват ужасни неща. Осъзнах, че имам избор. Можех да продължа с гневните въпроси или можех да позволя въпросителните в живота ми да се превърнат в удивителни. Избърсах сълзите си и реших, че техният живот ще послужи да постави нови препинателни знаци в моя.

Историите за гонения не са нови, има ги във всяка епоха. На 55-годишна възраст трябва да съзрея като жена, която не се бори с въпроси, на които не мога да намеря отговор от тази страна на вечността. Възрастта сама по себе си не може да намери смисъл в безсмисленото. Намираме се на финалната права и събитията от нашето съвремие служат да придадат привлекателност на вечността. Кое е още една причина да се трудим усърдно докато можем. Само във вечността, историята ще има смисъл, но тук и сега можем да се молим и да знаем, че сме чути, когато сърцата ни са свободни и в тях няма съперничество, завист и сравнение.

Всички вие бате призовани да вървите по същия път и в същата посока, затова останете заедно, както външно, така и вътрешно. Имате един Господар, една вяра, едно кръщение, един Бог и Отец, който властва над всички и всичко, работи чрез всички и всичко и присъства във всички и всичко. Всичко, което сте и мислите и правите, е пропито с Единство. Но това не значи, че трябва да из-

глеждате, говорите и действате еднакво. Поради Христовата щедрост, на всеки от нас е даден негов собствен дар (Ефесяни 4:4-7, Message).

Живейте живота си!

Толкова много ни е дадено. Уникалното ни мислене и гледна точка са дар и дарба. Видяното и преживяното е дар. Ние имаме избор. Можем да се оставим то да ни надвие и да не направим нищо. Можем да го смятаме за нещо обикновено и да се разочароваме. Или да живеем в постоянно възхищение. Да се замисляме над силните моменти и после да продължаваме напред.

През последното десетилетие писах за жените и за момичетата-лъвици с мечове и кръстове, за женската борба и целувките, които карат момичетата да плачат вместо да нахранят душите им. А сега пиша с надеждата да се осъществи всичко, което чака във вас. Защото...

Ти, дъще, си призвана да живееш живот, който няма равен.

Обичана от Баща, който няма равен.

Живееш в безподобно време.

Произлизаш от народ, който няма равен.

Служиш на Бог, който няма равен.

Изкупена си с жертва, която няма равна.

Поверено ти е име, което няма равно.

Изкусна си в език, който няма равен.

Част си от тяло, което няма равно.

Дадено ти е поръчение, което няма равно.

Снабдена си с оръжие, което няма равно.

Участваш във война, която няма равна.

Призована си към молитва, която няма равна.

Пред нас стоят възможности, които нямат равни, защото ни предстои събиране на жътва, която няма равна, и сме предопределени за вечност, която няма равна...

Живот, който няма равен

Нека животът ни бъде неповторим в своята красота, сила, добродетел и обхват... някои да дадат много, други да дадат всичко.

Застанете пред Бога, светнали от надежда, верни в служението и любящи във всичко, което правите. Защото ти, моя приятелко и сестро, имаш съдба, която е единствена по рода си. Върви напред със смелост, родена от любовта и смело – безразсъдно – живей.

Въпроси за обсъждане

1. Какво ви каза историята на Текла?
2. Опишете разликата между приятелство със света и да си приятел на света.
3. В кои области от живота си имате нужда да смените пунктуацията?
4. Каква е следващата ви стъпка към живота, който няма равен?

Живот, който няма равен

Бележки

Глава 3: Обещание, което няма равно

Макар истинското значение на „села“ да не е известно, мнозина смятат, че това е литургична нотация. The Amplified Bible превежда „села“ като „спри и помисли над това“.

Глава 5: Когато ви възприемат за съперник

А. Л. Дъкуърт, Ч. Питърсън, М.Д.Матюс и Д. Р. Кели, „Високият дух: издържливост и плам за дългосрочни цели“, Списание за личностна и социална психология 92, №6 (2007):1087.

Малкъм Гладуел, „Давид и Голиат: губещи, несполуки и изкуството да се бориш с великани“ (New York: Little, Brown and Co., 2013).

Глава 6: Пол, който няма равен

Марк Дрискол, „За църковното лидерство“ (Wheaton, IL: Crossway, 2008).

Пак там.

Крис Валотън, „Създадени да управляват“ (Grand Rapids: Chosen, 2013).

Гилбърт Билезикиън, „Отвъд ролите на пола: какво казва Библията за мястото на жената в църквата и семейството“, трето изд. (Grand Rapids: Baker, 2006).

Глава 7: Съперничеството между страха и любовта

К.С.Луис, „Четирите любви“ (New York: Harcourt Brace Jovanovich, 1960).

Кент М.Кийт, „Парадоксалните заповеди“ (Makawao, HI: Inner Ocean, 2001).

Глава 9: Дъщеря, която няма равна

<http://oca.org/saints/lives/2015/05/10/39-sunday-of-the-samaritan-woman>

<http://www.pravoslavie.ru/english/print79178.htm>

Кристофър Хенри Досън, „Религия и световна история: избрано от

Живот, който няма равен

трудовете на Кристофър Досън“ (Garden City, NJ: Image Books, 1975).

Фактите в този абзац са взети от следните статии: Робин Диксън, „В кенийски колеж студенти–християни предричат масово клане“, „Лос Анджелис Таймс“, 5 април 2015; „Стрелци избиват 147 човека в Кенийския университет“, „Чикаго Трибюн“, 3 април 2015; „Поне 147 убити в ислямска терористична атака над студенти–християни в Кенийския университет“, KTLA.com, 2 април 2015.

Глава 10: Живот, който няма равен

За повече подробности за живота на Текла, вижте следните източници:

<http://www.pbs.org/wgbh/pages/frontline/shows/religion/maps/primary/thecla.html> (разказ от апокрифните Деяния);

http://antiochian.org/life_of_thekla;

<http://dce.oca.org/assets/templates/bulletin.cfm?mode=html&id=101>;

<http://www.newadvent.org/cathen/14564a.htm>.

Хенри Кларънс Тисен, „Лекции по систематична теология“ (Grand Rapids: Eerdmans, 1979), 389.

„Месинджър Интернешъ-
нъл“ (Messenger International)
съществува, за да помага на
отделни хора, семейства,
църкви и народи да осъзнаят
и преживеят трансформира-
щата сила на Божието Сло-
во. Разбирането ще доведе
до живот, изпълнен със сила,
до преобразени общности и
динамична реакция спрямо
несправедливостите, които
омърсяват света ни.

„Клауд Лайбръри“ (Cloud Library) е онлайн платфор-
ма, която дава на пастори и
лидери от целия свят достъп
до дигитални материали и
ресурси на собствените им
езици.

Използваме тази плат-
форма, за да споделяме
материали с вяващи от за-
творени или труднодостъпни
области на света.

CLOUD LIBRARY

Искате да научите повече?
Сканирайте тук:

Момичета с мечове

Как да носим кръста си като герои

Сега е времето жените да бъдат сериозно въоръжени. По целия свят те са мишена на предразсъдъци, секс-трафик, насилие и дори полов „геноцид“. Лиза Бивиър пише, че тези атаки говорят по-скоро за това кои могат да бъдат жените в бъдеще, отколкото какви са били в миналото. В „Момичета с мечове“ тя обяснява как врагът се стреми да обезоръжи жените на всички нива. Време е те да се превърнат в героите, които Бог ги е създал да бъдат и да се изправят смели, проникателни, опрощаващи и мъдри.

Още ресурси от Джон и Лиза Бивиър можете да намерите и изтеглите безплатно на:

www.CloudLibrary.org

Можете да намерите и свалите допълнителни ресурси на много езици от youtube.com, yuku.com и други сайтове за споделяне.

„Без конкуренция“ заема уникална позиция срещу постоянната война, която се води с идентичността ни в Христос.“

—ДЖОЙС МАЙЕР,
библейски учител и автор на бестселъри

Има причина да приемаме останалите за наши съперници и да се ограничаваме до постоянно сравняване и конкуренция с тях. Имаме враг, който атакува ума, волята и емоциите ни с надеждата да се обърнем срещу себе си и останалите. Това е цикъл, който ни изолира от близки връзки, създава объркване за това кои сме и ограничава целите и предназначението ни.

В „Без конкуренция“ авторката на бестселъри Лиза Бивиър споделя как откровението за Божията любов разрушава тези граници. Ще научите как да спрете да възприемате останалите като свои съперници и как да създадете дълбоката връзка със своя Създател, за която копнеете - връзка, която съдържа обещание за истинска идентичност (сходство) и близост. Със здраво библийско поучение, изпълнено с пророческо проникновение за съвремените ни, Лиза използва хумор и страст, за да ви предизвика да...

- преобърнете съперничеството така, че да извади наяве най-доброто от вас;
- спрете да се криете от разговори, в които трябва да участвате;
- отговорите на аргументи, според които жените са неспособни, лековерни и лесно могат да бъдат подведени и
- разрушете съперничеството между половете и работите с мъжете в живота си.

Време е да се изправите смело и да живеете без съперници.

Автентичният, пламенен и забавен подход на Лиза Бивиър вплава в дълбоките библийски истини тяхното практично приложение. Книгите ѝ – „Бий се като момиче“, „Лъвице издигни се!“ и „Момичета с мечове“ – са в ръцете на милиони читатели по света. Лиза и съпругът ѝ Джон са автори на бестселъри и основатели на „Месинджър Интернешънъл“.

Научете повече на **CloudLibrary.org**

Тази книга е подарък от автора
и НЕ Е предназначена за продажба!

За допълнителна
информация,
сканирайте тук.

